

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ЖИВОТ, СВЕТЛИНА И СВОБОДА

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ЖИВОТ,
СВЕТЛИНА И
СВОБОДА**

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ЖИВОТ,
СВЕТЛИНА И
СВОБОДА**

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

серия XV

III том

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2012

Учителят Беинса Дуно
ЖИВОТ, СВЕТЛИНА И СВОБОДА

Неделни беседи
серия XV / III том
1932 г.
Второ издание

Издателска къща „Жануа`98“
пл. „П. Р. Славейков“ 11
Тел. 02 / 987 87 30
www.janua-98.com
ISBN 978-954-376-078-7

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре.

Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

ЖИВОТ, СВЕТЛИНА И СВОБОДА

Ще прочета осма глава от Притчите.

Сега ще ви говоря върху три неща: живот, светлина и свобода. Това са качества, атрибути, от които Мъдростта се определя. Аз нямам предвид това разбиране, което вие имате за живота, нито това разбиране, което вие имате за светлината, нито това разбиране, което имате за свободата. Не че това разбиране, което вие имате, е криво, но то е толкова вярно, колкото е вярно знанието на детето в сравнение със знанието на мъдреца. То е толкова вярно, колкото е вярно знанието и изкуството на младия художник, който едва сега започва да рисува, и знанието на онзи велик изявил се художник. То е толкова вярно, колкото знанието на начинаещия музикант и знанието на онзи даровит, гениален виртуоз.

В сегашния живот има едно отклонение. В това отношение животът е аномален, светлината е аномална и свободата е аномална. Това, което хората считат свобода, то е робство; това, което те считат светлина, то е тъмнина и това, което те считат живот, то е живот на болести, мъчения и страдания. Това нещо аз не наричам живот: то е мътна вода, в която се раждат всички вредни микроби. Това, което хората наричат светлина, то е светлина, в която те постоянно се спъват. Това, което хората наричат свобода, то е свобода, в която те постоянно се измъчват. Сега вие ще кажете: Какво нещо е животът? Питайте болния, който постоянно боледува, той ще ви каже какво нещо е животът. Какво нещо е светлината? Питайте слепия, който е ослепял, той ще ви каже какво нещо е светлината. Какво нещо е свободата? Попитайте онзи, който я е изгубил. Да се доказ-

ват нещата, това значи да ги помрачим. В математиката има доказателства, но ако всички математически доказателства не се преведат в геометрически форми, те остават непонятни за човека. Казвате, че между двама души има любовни отношения. Какво разбирате вие под изрази „любовни отношения“? Тези хора обичат да си услужват, единият услужва на другия; един без друг не могат, един за друг мислят и във време на мъчнотия и страдания са готови да се притекат един на друг на помощ. Това значи любовни отношения. Ако те не се притекат на помощ, никакви отношения няма между тях.

Някой път хората се запитват какво е отношението на сегашния човек към бъдещия живот? Бъдещият живот е непроявен живот. Не че животът не се проявил, но този живот в нас не се е проявил. Когато казваме, че Слънцето не е изгряло, това е вярно отчасти само, за нас Слънцето още не е изгряло, обаче на други хора, в другата част на Земята то е изгряло. Когато Слънцето за нас залязва, за други то изгрява. Тъй щото, ние не можем да твърдим, че Слънцето постоянно изгрява или че постоянно залязва. Така е само на Земята. Има места, дето Слънцето нито изгрява, нито залязва. Следователно, когато разглеждаме нещата в света, някога идеите са ясни, някога са тъмни, това е по отношение на онази вътрешна светлина, която имаме. Когато определяме характера на човека, имаме предвид силите, способностите, които се крият в него. Ние имаме предвид силите на умствените способности, неговите чувства и неговите волеви действия от създаването на мира и досега. Всичкият този сбор от сили, способности, чувства и прояви съставят характера на човека. Ние имаме предвид всичко това, малкото, което човек е придобивал във всяко едно съществу-

вание. Ако на сегашните религиозни хора им се каже, че човек е съществувал много пъти, те ще те направят еретик. И учените хора понякога са съгласни с религиозните. Като им се каже, че човек е съществувал, те ще те вземат за първокласен невежа. Аз съжалявам всички онези учени хора, които не са съществували; аз съжалявам всички религиозни хора, които не са съществували; съжалявам всички хора изобщо, които не са съществували, а облажавам ония, които са съществували. И сега аз говоря само на онези, които са съществували. Онези, които не са съществували, те нямат думата сега. Те казват: „Човек само веднъж се ражда.” Да, тия хора са прави само в едно отношение: човек само веднъж се ражда от Господа. В това нещо и аз съм съгласен, но ако разбират, че човек само веднъж се ражда на Земята, те имат съвсем криво схващане по този въпрос. Ако те казват, че само веднъж са се родили от майка си, тогава казваме: И птиченцата, и пиленцата само веднъж се раждат от майка си. Ако човек мисли, че само веднъж се е родил в този живот, тогава няма никаква разлика между него и една кокошка. Разликата седи само в това, че човек се е родил много по-рано от кокошката, той е съществувал по-рано от нея. Това е твърдението на някои велики хора, които някога са съществували на Земята. Това е твърдение на онези, които имат знание. И най-после, казва се, че се е родила кокошката. Обаче по закона на еволюцията кокошките са дошли по-рано от човека на Земята. Обаче да се роди по-рано и да се събуди по-рано, не е едно и също нещо. Който се е събудил по-рано, той се е родил по-рано. Бедните хора се събуждат по-рано от богатите, но са бедни; богатите се събуждат на обяд, но са богати. Значи, събуждането е едно нещо, а ставането, то е онова,

което човек съдържа в себе си, то е събуждането.

Казвам сега: Мъдростта седи в това, ние да напуснем областта на спора. Ако е въпрос за спор, и той си има мястото. Някой започне да доказва нещо, и ако не приемат неговите аргументи, той удря на масата или казва на своя събеседник: „Ще ти ударя един в носа или ще те поваля на земята.” Той мисли, че по този начин лесно ще се свърши работата. Така и аз мога да накарам всеки да повярва в каквото искам, но това не е наука. Това е техника. Тъй щото, много хора мислят като клина: забил се един клин в едно дърво и казва: „Виждате ли колко дълбоко се забих в това дърво, да ме помни.” Чукът, като чул какво казва клинът, отговорил: „Ти влезе надълбоко, но благодарение на мене. Ако не бях аз да те накарам да влезеш вътре, щеше да видиш ти как се влиза.” Чула ги ръката и казала: „Не се хвали, вие и двамата сте хвалковци. Ако не бях аз, да вдигна чука, нито клинът щеше да влезе вътре, нито чукът щеше да има силата да го забие.” Най-после човекът се обадил: „Спрете, не спорете повече, всичко това аз направих.” Сега често и съвременните хора казват: „Господ направил това, Господ направил онова.” Те сами направили много работи и ги приписват на Бога, който даже не е сънувал това, което те му приписват. Като казвам, че Господ не е сънувал даже това, което хората му приписват, имам предвид глупавите техни работи, които приписват на Бога. Глупавите работи не съществуват за Господа. Има един свят, свят на човешкото въображение, свят на човешкото преценяване, свят на човешката гордост, свят на човешкото тщестлавие, свят на човешкото безумие. Този свят Господ го е изоставил. Кой как влезе в този свят, нито го съдят, нито го укоряват, но човек сам си приема заплатата. Който вле-

зе в този свят, той няма право да се оплаква никому. Той сам си е приел заслуженото, никой не го съди. И като излезе от този свят, пред вратата седи един ангел и му казва: „Слушай, каквото си видял там и каквото си чул, никому нищо няма да казваш. Кажеш ли някому нещо, пак ще намериш същото място.”

Сега хората искат да знаят какво нещо е безумието. Ние не се интересуваме от безумието. Какво нещо е страданието. И от страданието не се интересуваме. Какво нещо е мъчението. И от мъчението не се интересуваме. Какво нещо е грехът. И от греха не се интересуваме. За тия отрицателни неща не се интересуваме. В света има един закон на съвпадение. Съвпадението донякъде изразява Истината. За пример, в английския език има две думи, които имат точно обратно значение на това в българския език. Дали англичаните взеха тия думи от българите, или българите от англичаните, не се знае. Например думата „син” на английски означава грях, а на български означава син. Това, което на англичанина е грях, престъпление, за българина означава неговия възлюбен син. Тези думи се пишат по един и същи начин, само на български език има един „Ъ”, иначе те се произнасят по един и същи начин. После, на английски език има една дума „сън”, която означава Слънце, а на български означава сън, да спиш. Произношението и на двете думи е едно и също. Питам: Как е станало това съвпадение, че тия две думи на английски и на български език да имат точно диаметрално противоположно значение. Смисълът им е диаметрално противоположен, а произношението и на двете думи е едно и също. Сега върху изключенията няма да се спирам, защото има закон за изключенията. Вие трябва да изучавате физиката с модерните твърдения на учените, да видите кои са причи-

ните за изключенията. Съвременните учени казват така: Ако едно тяло се движи в пространството върху известна плоскост по-бързо от светлината, то ще се огъне назад, т.е. наместо да се огъне навътре, ще се огъне навън. Ако това тяло се движи по-слабо от светлината, то ще се огъне навътре. Питайте учените защо е така. Не че аз не зная, но няма сега да се спирам да обяснявам, а това си има своите причини. Тъй щото, ако дадено тяло се движи с бързина по-голяма от светлината, то ще се огъне навън, ако се движи с бързина по-малка от светлината, то ще се огъне навътре. Това тяло, което се движи с по-малка бързина, ще придобие едно качество, а това тяло, което се движи с по-голяма бързина, ще придобие друго качество. Ние прилагаме този закон, когато изучаваме човешкото тяло. От бързината, с която се движат частиците на човешкото тяло, зависи как ще се сформира самото тяло на човека. Огънатите и изпъкналите части на човешкото тяло зависят от бързината на човешката мисъл, от интензивността на човешките желания и от интензивността на неговите постъпки. Ако някой човек е крайно енергичен, ръката му ще бъде корава, мускулеста, без никаква мекота. Ако някой човек няма топлина в себе си, няма чувство на състрадание, мускулите му ще станат корави и той ще бъде готов за първокласен пехливанин, вследствие на което у него ще се яви желание да се боксира. Ако питате защо е така, аз мога да го обясня толкова, колкото англичанинът може да ви обясни защо думата „син“ означава на английски престъпление или грях, а на български език означава син. Или защо думата „сън“ на английски означава Слънце, а на български – сън, почивка. Може би, както се изменят цветовете, така се изменят и думите в езика. Може би тези думи преди 200 години

да са имали едно значение, а сега имат точно противоположно значение.

Сега да се върнем към въпроса за Мъдростта. Мъдростта сама по себе си носи живот, или с други думи Мъдростта носи всички онези условия, при които животът може да се прояви. Мъдростта носи в себе си всички онези условия на светлината, при които знанието може да се прояви. Тя носи в себе си и всички онези условия, при които свободата може да се прояви, за която днес хората жертват и живота си. Тя е идеал за тях. Ако днес хората умират за свободата, те не търсят онази политическа свобода. Те търсят нещо по-идеално. И ако един човек придобие живота, свободата и светлината в пълния смисъл на думата, той ще се освободи от всичките си страдания и мъчения. Той ще се освободи веднъж завинаги и от положението да бъде сиромаш. Казвате: Как може така? В човека се крият известни сили и способности, които Бог е вложил в неговата душа. В невидимия свят ангелите издават един вестник, тиражът на който е повече от сто милиона. Сега, дали ще вярвате в думите ми, аз от това не се интересувам, защото целта ми не е да ми вярвате. Аз искам да мислите. Вие считате ангелите нещо отделно от хората. Не, ангелите често идват на Земята между хората. Понякога аз съм срещал ангели тук на Земята, облечени с шопски дрехи, с калпаци големи на главата и ги питам: „Какво търсите тук?“ - „Събираме оттук сведения за нашия вестник. Ние черпим материал за нашия вестник от Земята.“ Може да ви шокира това нещо, как е възможно един ангел или един архангел за слезе на Земята? В Природата съществува един закон, който тепърва ще го изучавате. Когато на един ангел от Небето му се роди син, той го изпраща на Земята

във форма на круша или ябълка, или слива, да се учи. Та всички плодове, които вие ядете, ябълки, круши, сливи, череши и тем подобни, са все ангелски синове и дъщери, изпратени на Земята да се учат. Синовете на архангелите пък, това са вашите волове и говеда, овци, които вие храните и използвате. Питате вярно ли е всичко това? То е по-вярно, отколкото това, че вие сега сте при мене. Ако Бог, който е направил цялата Вселена, може да изпрати своя възлюбен син между хората, да приеме Божествена, човешка, рабска форма, защо ангелите и архангелите да не изпратят своите синове и дъщери във форма на плодове и животни? Казано е в Писанието, че Бог толкова възлюбил света, че изпратил своя Единороден Син, да спаси човечеството. Знаете ли какво нещо е човешката форма в сравнение с Божествената? Тя е рабска, най-дребната форма, каквато можете да си представите. Мислите, че тази форма, която сега носим, е някакъв келепир? Не е въпросът да се разсъждава за формата на човека, но казвам, че той се е изправил на двата си крака, това още нищо не значи. Не е някакъв келепир човешката форма. Има нещо хубаво в човека, но то още не е проявено. В него има нещо още непроявено. Казвам обаче, не е външната форма, която унижава човека. Вътрешното унижава човека: неговите нечисти мисли, желания и постъпки – те го унижават. Много животни в света, много волове, крави, коне, много рогат добитък седят десет пъти по-високо от някой учен професор, както и от някой виден проповедник. Те са по-високо не по форма, но по интелигентност. Много волове, които днес орат в България, някога са писали много философски съчинения, цели томове, цели трактати са писали по известни въпроси. Та когато се казва, че Мъдростта се освещава, ние

трябва да различаваме пътищата на тази Мъдрост. Всичко, което е създадено в Природата, има дълбок смисъл. Понеже всичко това е излязло от Бога, то има цена за разумния човек. Най-малките неща имат цена. Носът на човека например има толкова значение, колкото и целият човек. Защо? Ако носът на човека се махне, той веднага погрознява. Окоето на човека има толкова съдържание и значение, колкото и самият човек. Ухото на човека има толкова значение, колкото и самият човек. Същото може да се каже и за пръстите, и за всички удовете на човешкия организъм. Ако се отреже един пръст от човека, той осакатява, обаче, когато всички удовете присъстват на своето място, всичко в човека е хармонично. И понеже хората нямат това високо, благородно и възвишено разбиране за живота, те секат и дърветата, и горите, и после се чудят защо светът не се оправя. Те изтезават своя добитък, колят пуйки, кокошки, овци и после се чудят защо става това безредие, защо идат страданията в света. Не само това, но понякога те изтезават и себе си. Всичко върви диаметрално противоположно в две посоки. Това се дължи на факта, че на Земята съществуват две раси, които са диаметрално противоположни в своите разбирания. Едната раса аз наричам каиновци, а другата е създадена от Авела и Сита - авеловци и ситовци. Каиновците се отличават по това, че те казват за хората: Да обесим този, да го затворим, да го изключим и т.н. Такъв е техният език. И днес те имат предимството, понеже Каин уби брата си, та докато дойде Сит, Каин се наплоди на Земята и взе преимуществото. И днес всички, които управляват света, са все каиновци. Когато дойде Сит, ситовци станаха работници, да работят на Земята. Те бяха родени от една майка, но от двама бащи. Окултната наука каз-

ва, че когато Адам бил в рая, вън от рая съществувала друга една култура, друга една раса, която е причина за съгрешаването на първите хора в рая. Вие можете да четете тези окултни твърдения, а дали ще вярвате или не, то е друг въпрос. Не само тогавашните учени поддържат същото, но не смеят да кажат Истината. Та Каин се учил при тази външна раса. Тези хора от външната раса са си служили с големи насилия, на които и Каин се научил. И най-после от тях той придобива тщеславие-то и казва: „Всичките овци трябва да дойдат в моите ръце”, заради което убил брат си Авел, който бил овчар. В Писанието се казва, че причината за убийството на Авел била завистта на Каин, че жертвата на брат му била приета от Бога, а тази на Каин не била приета. Може и този мотив да е причината, но и тази причина е мотив за убийството – желанието на Каин да вземе всичките овци на Авел в свои ръце. Сега може да ме питате защо е така. Така е, за да се прояви в света нещо по-велико от това, което Каин е разбирал. Ако Природата или Бог е допуснал греха в света, не мислете, че това е някаква слабост. Той е допуснат, за да се прояви друга една черта, да се покаже какво може Божията мъдрост, всичкото зло на света да го превърне във висше добро за човечеството. Всички онези, които вървят по пътя на Любовта, ще проверят тези неща. Аз говоря Истини, които всички ще проверите. Аз говоря на онези, които не сега са се родили, но които са били родени в миналото и сега пак ще се явяват в света. Някой може да каже, че е много казано. Обаче там в осмата глава на притчите е казано: „Веселих се в Неговата обитаема земя и наслаждението ми беше с човеческите синове.” Не се говори за тази обитаема земя, която днес хората населяват, те са живели на друго място. Си-

новете човечески са тези, които постоянно идат на Земята. Кои са тези човечески синове? Някои ги наричат ангели. Ако четете Сведенборга, ще видите, че той изкарва ангелите произлезли от една предшестваща човешка раса. И от сегашната раса има кандидати за ангели. Онези, които стават ангели, придобиват знание и Мъдрост. В онзи свят има доста празни места за онези, които ще станат ангели. Ще кажете, че това е много казано. Не, ни най-малко не е много, това е най-малкото, което може да се каже. Питам: Ако едно дете, което влиза в първо отделение, мисли да свърши университет и да стане министър председател в България или в Англия, това не е ли много казано? Идеал е това? Защо да е смешно за един човек от Земята да се стреми в 20-30 години да стане ангел? Обаче, за да стане ангел, той трябва да има един ум не като сегашния. Той не трябва да има сегашните вярвания в главата си, нито никакви слабости. Тъй като говоря, аз не искам да засегна вашите вярвания, защото аз знам, че в миналите си съществувания вие сте имали съвсем други вярвания, друго верую, а за в бъдеще няма да вярвате в това, което днес вярвате. Не че сегашните вярвания не са прави, но те представят една малка пъпчица. Всяка една пъпчица трябва да цъфне, да даде плод, за да видите съдържанието на вашето верую. Ние говорим за Любовта. Любовта в сегашното човечество е една пъпка. Любовта ви още не е разцъфтяла: животът ви още не се е разцъфтял; светлината ви още не се е разцъфтяла. Те са в зародиш, те са една пъпка, която чака своето време, което ние наричаме идване на Царството Божие на Земята. Тази Земя трябва да мине през огън, да се очисти и всички грешни хора да се изправят. От тези грешни хора няма да остане помен: нито от техните картини, нито от

техните произведения, всичко е до време. И болници, и къщи, и църкви, и на младите булки огърлиците, всичко това ще отиде. Казвате: Страшно е. Не, аз казвам, когато една болница е служила за болни хора около 30 години, дето са минали разни болести, проказа и ред други, тя трябва да се изгори, нищо да не остане от нея и след 20 години на това място да се съгради църква. Казвате: Де ще отидат лекарите? Как така? Ще има нужда пак от лекари, но лекари за здрави хора. Лекарят трябва да каже на здравия човек още преди 20 години, че го чака някаква болест, чийто зародиш е в него и той да вземе мерки, да я предотврати. След това той ще се заплати, както, ако беше болен. Лекарят ще му даде един цяр да си го употребява и да се предпази от болестта. Той ще му даде някаква течност, някакъв еликсир, от който да употребява сутрин, на обяд и вечер по една капка. Така да продължава десет дни наред и болестта няма да се яви. Кое лекуване е по-хубаво: сегашното или тогавашното? – Тогавашното, разбира се. Тогавашно хората няма да бъдат болни. Всяка болест ще се лекува най-малко 20 години и ще се предотврати явяването ѝ. Съвременните хора, като заболяят, тогава плащат на лекаря. За лекуването, хората преди да заболяят, ще плащат на лекаря да ги предпази от заболяване. Един млад момък се страхувал от мечка и една баба му казала: „Синко, да ти бая да те не яде мечка.” Той ѝ казал: „Бабо, по-добре ми бай да ме не среща мечка, а не да не ме яде.”

Казвам: Сега ви трябва един нов начин за разбиране. Ние искаме да подобрим живота си при сегашните условия, както сега съществува. Всяко крайно неразбиране, всяко противоречие произтича от онези вътрешни материални интереси. Богатият и сиромасът не могат да се спогодят чисто на мате-

риални условия. Обаче богатите могат да се спогодят със сиромасите. Как? Богатите да повикат сиромасите при себе си и да им кажат: Да разделим богатството си. Аз говоря за онези богати, които сега се раждат, те нямат право. Аз говоря и за онези сиромаси, които са съществували в миналото, а тези, които сега са родени, те нямат право. Та богатият да извика своя беден брат и да каже: „Братко, аз имам два милиона, ето на тебе един.” Този беден да извика един свой брат, пак беден и да му каже: „Братко, аз имам един милион лева, на ти на тебе половината.” Двата от своя страна да извикат по един беден брат и да кажат: „Братко, ето и на вас половината от това, което имаме.” Четиримата да направят същото от своя страна с други свои бедни братя и т.н. Казвате: Ако направя така, аз ще осиромашея, ще оголея. Питам: Кой богат човек досега не е осиромашал? Кой богат човек не е оголял? Ако някой спори против този нов начин на разсъждение и каже, че тези нови явления са анархия, че не са прави, нека ми покаже един правверен или един богат човек, и то от хиляди години насам, който досега не е оголял, главите на всички богати хора са все оголели и са останали само кости. Отивам един ден в един манастир и намирам в една стая много черепи на различни духовни лица. Взимам един от тези черепи и турям вътре една свещ. Гледам, тази глава не мяза на попска. Питам духа на този човек: „Ти поп ли беше?” – „Разбира се, че бях поп.” – „Ами как влезе тази твоя глава в попщината?” – „Тя не е попска глава, тя е глава на един харамия.” Казвам: Там, дето се намира религиозното чувство на главата у този човек, тъкмо на това място главата е дебела около половин сантиметър. На това място няма никаква светлина. Обаче там, дето са раз-

рушителните способности, кражбата, омразата, на това място главата на този човек е тънка, светлината на свещта прониква навън. Казвате: Каква трябва да бъде главата на човека? Главата на човека трябва да свети отгоре, а не отстрани. В духовния свят никак не позволяват прозорците да бъдат отстрани, а само отгоре. Който няма прозорци на главата си отстрани, а има прозорци отгоре на главата си, той е набожен човек. Може да има прозорци отзад и отгоре, но не и отстрани. Който иска да си направи прозорци отстрани на главата, може да си направи, но трябва да знае, че през тях ще влизат крадци и разбойници – нищо повече. С това искам да ви покажа, че човек не зависи изключително от главата си, не само тя е, която го определя, но тя играе важна роля в живота на човека. Когато един юнак носи своето оръжие, силата му не седи само в неговото оръжие. Той може да носи патрони, пушки, мечове, но това са само средства. Силата му седи в неговия ум. Като се погледне главата, ръцете на човека, това са все средства. Ние виждаме какъв човек седи зад този нож. Добрият човек и ножа ще употреби на място, той няма да го употреби за зло. Всеки човек все трябва да има един нож. И когато Христос беше с учениците си, Той им каза: „Вземете един нож, един е достатъчно.” И те взеха един нож. Защо? Някои искат да бъдат миролюбиви. Не, в света не може да има мир, докато грехът царува. Какъв мир може да има сега? Казвате: Как трябва да се обичаме? Не можеш да обичаш един човек на проказата. Не можеш да обичаш един човек на лудостта, не можеш да обичаш един човек на престъпността. Престъплението не може да се обича. То не е човешко. Ти можеш да обичаш само това, което е възвишено и благородно. Има известни форми у човека, които не можеш

да обичаш. Най-първо човек трябва да създаде от себе си една Божествена форма. Лицето на човека, неговото тяло – всичко това трябва да се изправи. От него трябва да лъха онзи Божествен лъх. Той трябва да бъде като някое цвете. Кое ви привлича, да отивате при цветята? Нали тяхното благоухание. Отидете ли при едно кокиче или при една роза, те отдалеч още разнасят своята миризма. Същевременно и тяхната красива форма ви привлича. Ето, скоро ще цъфнат цветята и ще видите кое ви привлича. Вижте колко са красиви техните форми.

Та казвам: Хубавите мисли и хубавите желания и постъпки създават красивите форми у човека. Кривите и правите линии в геометрията имат известно значение. Ако разглеждате линиите в геометрията, ще видите, че известно престъпление може да се извърши само при известни геометрически форми и при известно съчетание на криви, счупени и прави линии. Вземете главата на змията, тя има голяма широчина, но няма височина. Нейните уши почти са свързани, лицето ѝ също е почти свързано с гръбначния стълб. Тя представлява нещо цяло. И затова по-жестоко същество от змията няма. Който е опитал нейните зъби, знае това. Тя като хване жабата, последната може да кряка, колкото иска, змията не се интересува от това. Мислите, че жабата е много благонадеждна. Не, и тя е един материалист, философ. Тя като види един мравуняк, гълта мравите на общо основание. Затова змията, като я хване, и тя я гълта, като ѝ казва: Чакай да видиш как ти гълташ мравите. Като я хване за крака, и я глътне. И жабата гълта, но и змията нея гълта. В Природата съществува един закон: не можеш да избегнеш последствията на твоите постъпки. Бог, като направи първия човек, макар да му вдъхна дихание от себе си, като съгреша

този първи човек, макар че той казваше, че жената била виновна, това-онова и после се разкая, но Господ ни най-малко не му прости. Той го изпъди вън от Рая. Вие казвате: Повикайте този син, нека се разкае. Бог изпъди своя син, а днес някой баща не може да изпъди сина си. Бог изпъди и Адам, и Ева от Рая, и двамата ги изпъди навън. И след това тури един ангел при вратата, да пази, да не се върнат, като им каза: „Идете сега в света, там да се учите.” Вече осем хиляди години, и ние не сме в Рая. Значи не разкаяние, а поправление трябва, изправяне се изисква от съвременните хора. Докато човек не се поправи, той не може да се разкае. Като се поправи, той ще се разкае. И сегашните хора, като направят едно прегрешение, казват: „Господи, ще се разкаем.” Не, не разкаяние, но изправяне трябва. Човек трябва да изправи своите мисли, своите чувства, своите постъпки и своите желания. Силата на човека седи в това, да изправи себе си. Страданията, които претърпяваме, показват, че ние сме хора, които не се изправяме. Като правих своите научни изследвания из България, срещам един стар българин, който ми казва: „Много будала човек съм бил аз!” – Защо си бил будала? „Едно време бях слуга при един много богат господар, който имаше пари цели торби, хем все злато. Аз ги поглеждах и ги предавах на господаря си. Казвам си, да бях си взимал сегиз-тогиз по малко злато, днес нямаше да опъвам каиша, но тогава исках да бъда набожен, да не правя престъпления.” Казвам му: Ти си постъпил тогава много добре. Ако беше взел торбите, тогава именно щеше да опъваш. – „Как щях да опъвам?” – Колко торби щеше да вземеш? – „Четири.” – Ако беше взел тези торби, Господ щеше да каже да ти ги вържат на врата, да те съблекат гол и да те пуснат в морето. С тези торби

щеше да отидеш на дъното на морето и от тебе нищо нямаше да остане. Така прави и Господ в живота. Той казва: „Вържете откраднатите торби на врата на хората и ги пуснете с тях в морето.” Съвременните хора нямат разбирания. Един турски ходжа искал да морализира един младеж, който много пиел, та му казал: „Ти не трябва да пиеш, защото лошо те очаква на онзи свят.” – „Какво ме очаква?” – „Всички тия бъчви, от които си пил, ще ти ги окачат на врата и постоянно ще ги носиш.” – „Ама тези бъчви пълни ли ще бъдат?” – „Пълни, разбира се.” – „Тогава нека ги окачат, нека окачат колкото бъчви искат на врата ми, ще има поне какво да пия. Те ще си имат канелки, които от време на време ще си отварям и ще си пия.” Казвам: И това са разсъждения. Много от съвременните хора разсъждават по този начин – ала турка. Та привеждам този пример на стария българин и казвам: Ти навярно искаш да бъдеш като този млад човек, който обича ракията, та е готов и на онзи свят да окачат бъчвите на врата му. Парите нищо не допринасят. Ти благодари, че не си откраднал тези четири торби със злато, защото, ето на, виждаш, имаш четири деца, всички са здрави, умни, добри. – „Да умни са децата ми, добре се учат, но аз зная с какъв зор ги изгледах досега. Съжалявам, че няха повече пари.” – Ти благодари, че не си откраднал четирите торби. Ако ги беше взел, децата ти щяха да бъдат болни, хилави, за нищо неспособни, пък и бабата ти отдавна щеше да замине за онзи свят, и от вас нищо нямаше да остане. – „Не казвай така. Тогава, благодаря на Бога, че така е станало.” И наистина, здравето на неговите деца зависи именно от този морал, който бащата е имал. Това само го ползва. Тъй щото, не е само да вярваме в Бога, това още не е верую. Изискват се отношения на Лю-

бовта. Любовта изисква жертви, да направим нещо в света за Бога. Кажете ми какво е направило съвременното човечество за Бога? И най-после, кажете ми, какво са направили за Бога всички онези, които днес проповядват християнството? Нищо не са направили! За себе си направиха много, но за Бога нищо не са направили. И като дойдем до онези вярвания, ние мислим, че много сме направили. Казвам: И които вярват, и които не вярват, всички вървят по един отъпкан път.

Сега, като ви говоря, аз нищо не печеля, не зная какво вие печелите. Някога, като се говори Истината, хората се страхуват, защото ще страдат. Не е въпросът в това, но трябва да знаете, че страхът е внесъл робството в света. Ние не смеем да кажем Истината, но не можем и да благодарим на Бога за онова, което имаме. Вие съжालявате, че не сте богати хора, но богат е само онзи, който има знание и който е умен. Земята е пълна със злато, земята е пълна и с ред блага, които се съдържат в растенията. Ако искам да стана богат, аз имам всички условия за това. Аз зная известни растения, които могат да лекуват всички болести. Аз зная известни растения, които съдържат в себе си жизнения еликсир, с помощта на който може да се продължи животът. Ако отида в Америка, там има богати американци, които страдат от някаква неизлечима болест, и ако искам да стана богат, ще се условия с някой болен богаташ и ще го излекувам, ако ми даде два-три милиона от своето богатство. Достатъчно е да капна две-три капки от този еликсир и той ще оздравее. Но ако този човек е престъпен тип и продължава живота му, какво съм направил с това? Добро ли е това? Тъй щото, аз мога да продължа живота на всеки човек, но има друг един по-важен закон, а именно, че трябва да го науча първо да

живее добре. Ако продължа живота му, а не съм го научил да живее добре, нищо не съм направил. Не че не мога да го науча да живее добре, но време се изисква за това. Аз мога и на сила да го заставя да живее добре, но това вече е един механически начин. Следователно, ако с пари ти искаш да повърнеш живота на един човек, ти ще направиш едно престъпление. Ти ще туриш този човек в престъпление. Казват: „Защо да не се помогне не човечеството?“ Ние сме готови да помогнем на човечеството, но то трябва да измени своя начин на живот, без да се изнасилва. Аз съм готов и на лекарите да кажа кои са тези растения, но те веднага ще турят монопол на тях и ще кажат: „Не се позволява никой да се ползва от тези растения.“ В такъв случай оставям, като дойдат разумните хора, те да ги наме-рят и да ги използват. За нас не е толкова важен физическият живот, да живеем дълго време на Земята. Има един живот по-красив и ако ние още седим на Земята, друго нещо ни заставя да направим това. Ако някой седи в затвора, то е само заради затворниците, че му е жал за тях, а не за самия затвор. Той седи там за любимите същества. Казвате: „Там, в онзи свят, има ли нещо като затвор?“ Няма затвор, но този свят не може да се сравни с външната Природа и с бъдещите условия. Животът, който се проповядва, не е като един затвор. Той е свят, в който няма никакво гниене, в който няма никаква отвратителна мизерия, в който владее пълна хармония и чистота. В онзи свят няма въздух, няма прах, няма микроби. Там всичко е напълно хармонично. Планините не са разхвърляни както тук, на Земята. Реките на Земята не текат правилно; моретата също така не са направени, както трябва. Нашата Земя е грешна, той щото и моретата, и реките, които тя има, са подходящи за нея. После,

и самата вода, която пием, е много нечиста, много животни са оставили в нея своите извержения. Във водата на онзи свят не живеят абсолютни никакви животни. Като пийнете от водата на онзи свят, тя има такова свойство, каквото е свойството на винцето, което българинът обича да пие. Както българинът започва да пее, като пийне от винцето, така и вие, ако пиете от водата на онзи свят, ще започнете да пеете. В онзи свят всички хора са весели и радостни. Вие не можете да намерите там нито един човек замислен, нито очите му подпухнали, нито главата му сплескана. Лицето, носът струват милиони. И всяка една усмивка също струва милиони. Когато човек на Земята се усмихне, той си казва: „Дали съм се усмихнал правилно.” А у хората очите не са както трябва. Като погледнеш един човек, ще видиш, че или очите са разголеждат, или дупчиците на носа са по-малки, или по-големи, или устата някъде е хлътнала и изкривена, или мустаците вирнати нагоре, или брадата неправилна и т.н. В онзи свят обаче всички хора работят, но много се благославят. И там има ниви, но там житото не се сее като тук, на Земята. И зрънцата на тяхното жито са големи като нашите праскови и също така е сочно. Достатъчно е да вземете само няколко зрънца, за да се наядете. Няма нужда да го печете, да го мелите, да се грижите за хляб. За през цялата година винаги има прясно жито. Обаче на Земята не е така, понеже хората не са дошли на тази степен на развитие. Те са хора на отрицанието. Казвате: „Това не може да бъде.” Значи можете да правите престъпления, можете да бъдете престъпник, а не можете да правите добро. Казвате: „Какво има на онзи свят само Господ знае.” Че само Господ знае, и аз зная това, но и аз мога да науча от Бога това, което Той знае. Питам: „Кой подбужда учените

хора към работа, към изследвания?” Господ ги подбужда. Ако погледнете един учен човек, ще видите, че над главата му седят най-малко десет същества, които всеки ден хлопат отгоре му и казват: „Ще учиш! Ще работиш!” Тези десет души хлопат, само и само да го събудят. Някой път някой учен седи, мисли, мисли и най-после казва: „Не мога да разреша този въпрос. Не мога да разреша тази задача!” Те му хлопат, подбуждат го и най-после, като му светне някоя мисъл, те разрешават въпроса, а той казва: „Цели 20 години съм се напъвал, докато разреша този въпрос.” Но какво са говорили на този учен човек тези същества, той не казва. Той счита за унижение да каже, че се е учил отнякъде. Затова казва: измислих, открих най-после това нещо. И понякога, за да си даде по-голям авторитет, той туря накрая на неговия писмен труд от кои учени и капацитети се е ползвал, като че им благодари, че от тях се е ползвал и т.н. Аз уважавам всички капацитети в света, но казвам: Хората на Земята са деца, които тепърва трябва да се учат от Божията Мъдрост. И всички вие, които ме слушате, най-първо трябва да разберете по кой начин трябва и може да се продължи животът. Ако носът ти е сплескан долу и къс, и животът ти ще е такъв. Ако гърдите ти са сплескани, ако челото ти е сплескано и ако стомахът ти е сплескан, тогава и от тебе нищо няма да остане. Стомахът съответства на твърдата почва в живота. Човек трябва да има почва, върху която да ходи. Когато мислиш за стомаха си, ще мислиш за земята и нейните съотношения, да разбираш качествата на твърдите вещества. Когато дойдеш до реките, моретата, ще мислиш за своето кръвообращение. Ако мислиш за тези закони и кръвообращението ще бъде в тебе правилно. Когато вятърът духа и мислиш за законите на това

дихание, ще разбираш и законите на твоето дишане. Ако разбираш гръмотевицата, електричеството и магнетизма, ще разбираш и законите на твоя мозък, както и неговото устройство. Сегашните учени хора не могат да направят връзка между стомаха и земята, между реките, водата и кръвообращението, както и биенето на пулса, между духането на вятъра и дихателната система, между електричеството, магнетизма и мозъка. Те считат тия неща външни, а човек, като че е паднал отнякъде. Докато е на Земята, човек ще помага на всички растения, ако иска да се ползва от тях.

Сега ще дам няколко правила на онези от вас, които искат да ме слушат. Който има развален стомах, ето какво да направи: да си купи две стомни и всеки ден да носи с тях вода, с която да полива по десетина-двадесет дръвчета в градината си било или в някоя близка гора. Ако продължава да прави това една-две години, той абсолютно ще излекува стомаха си. Това могат лекарите да препоръчват на своите пациенти. Който пък страда от сърце, има някакво сърцебиене или кръвообращението не става правилно, на него препоръчвам следното: в продължение на една година, като ходи на разходки по планини, да се заема да изчиства изворчета или някои малки рекички. По този начин и кръвообращението му ще се възстанови. Щом се възстанови кръвообращението, и той ще се излекува. Който пък има слабо дишане и се страхува да не умре от туберкулоза, нека се качи на един висок планински връх и там да поседи известно време, особено когато духа вятър. Понякога вятърът може да ви обърне, да ви търкули на земята, кажете: Много хубаво е това. Аз съм доволен, че вятърът ме обърна, вятърът с това иска да ви каже, че ви трябва малко грапавини, падания и ста-

вания, за да придобиете малко ловкост. Да не ви е страх от вятъра. Като ви поогъне малко, вие казвате: Страх ме е да не се простудя. Никой досега не се е простудил от вятъра, но от страх се е разболял.

Ще ви приведа един пример, да видите какво нещо е внушението между съвременните хора. То е един анекдот за чумата, която отивала в Багдад. Срещнал я един пътник и я запитва: „Де отиваш с тази коса?“ – „Отивам в Багдад, да покося хиляда хора. Прати ме Бог да ги взема и заведа на онзи свят, там да ги съдят.“ Като се върнала чумата, същият пътник я срещнал и я запитал: „Свърши ли работата си?“ – „Свърших.“ – „Колко души умряха?“ – „20 хиляди.“ – „Защо, ти нали каза, че ще вземеш само хиляда души? Какво стана, че отидоха толкова много?“ – „Аз взех само хиляда, а останалите 19 хиляди умряха от страх.“ Казвам: Ужасно нещо е страхът, ужасно нещо са впечатленията, които остават в съзнанието на човека. Има ред статистики, които показват какво върши страхът и какво вършат впечатленията. Един господин в Ню Йорк го заболяло нещо единият крак и се лекувал при един, втори лекар, но никой не могъл да му помогне. Обаче всички лекари виждали, че този човек няма никаква органическа повреда в крака, а той изпитва ужасни болки, като че ли кракът му е счупен. Най-после той извикал един лекар, който се занимавал с новите методи на лечение и му разказал болката си. Като го прегледал, лекарят казал: „Нямаш никаква органическа повреда, но не си ли видял преди няколко години някой човек, на когото кракът да е бил счупен на това място?“ Болният веднага си спомнил, че преди шест години, като бил на гарата, видял един работник, който паднал от трена и строшил крака си на същото

това място, дето усещал той болка. Тъй щото, той е заболял от самовнушение. Според закона на внушението и доброто, и злото се предава. И добрият човек може да направи една лоша постъпка, както и лошият човек може да направи нещо, което да спаси човека, макар и несъзнателно. Някой човек например е престъпник, обаче вижда, че един добър човек прави някакво добро. Тази мисъл за доброто работи в този престъпник и ще видите, че след пет-шест години тази мисъл проработва в него и той желае да постъпи като добрия човек. Следователно, в света ние сме фактори, ние сме проводници на Божествените мисли и енергии. На това се основава създаването на някой университет, или гимназия, или академия, или някаква колегия – тяхното съществуване зависи от учените и добрите хора в тях. Църквата зависи от добрите свещеници. И ще ми разправят след това, че един свещеник може да бъде лош човек, но той като проповядва Словото Божие, пак ще може да влияе на своите пасоми. Не, свещеникът трябва да има добър живот. Професорът в университета трябва да бъде знатен, да се въодушевяват от неговото знание. Ако всички професори са глупаци в университета, такива ще бъдат и студентите. Те във всяко училище, каквито са учителите, такива са и учениците. Във всеки дом, каквито са майката и бащата, такива са и децата. Каквито са свещениците, такива са и богомолците. Каквито са управниците, такъв е и народът; какъвто е народът, такива са и управниците.

Сега аз не ви говоря това за обезсърчение, но казвам: Който разбира, това е възможност за него. Ти всякога можеш да изправиш живота си. Няма болест, няма недъг, няма престъпление в света, което да не може да се изправи или което да

не се измие. Обаче знание трябва на човека. Бог не ни съди, защо сме направили престъплението, но защо не го изправяме. Най-черните престъпления на човека могат да се простят, ако той ги изправи. Как ще се изправи? Ще отиде на мястото, дето е вършил престъплението, и там ще го изправи. И не само там да спре, но оттам насетне той трябва да употреби живота си за повдигане на човечеството, за повдигане на своя живот. Досега вие сте достигнали до степенята да обичате майка си, баща си, брата си и сестра си, както и някои ваши приятели, но оттам нататък казвате: Не мога да обичам другите хора. Не, вие трябва да обичате другите хора както майка си и баща си и както сте готови да се жертвате за своя приятел, така трябва да се жертвате и за другите хора. Другото и животните го правят. Даже някои животни го правят по-добре и от хората. Казвам: Съвременната цивилизация е турила хората в едно особено положение, вследствие на което от известни икономически съображения те мислят по-добре, но методите им са криви. Вземете за пример - православната църква проповядва Христовото учение по един начин, католическата църква по друг начин и в резултат се създават такива противоречия, че като дойде Христос един ден, Той ще се чуди сам как е възможно такова едно учение, от такъв велик Учител, да има диаметрално противоположно разбиране. Католиците изпогориха света, за да поддържат Христовото учение. Защо? – Разбиране. Католиците казват: Ние спасихме църквата. Питам: Каква нужда има да се спасява една църква? Каква църква е тази, която трябва да се спасява с избиване на хора? Това не е църква. Църквата няма какво да се спасява. Църквата е средство за повдигане на живите хора, за облагородяването им. Свещениците са служители, които са

дошли в света именно за това, да помагат на хората в тяхното издигане. Аз не говоря само за онези свещеници, които са платени, но и за тия, които не са платени. Има свещеници, които са платени. Защото, ако човек направи едно благодеяние без Любов, то не е Добродетел.

Казвам: Мъдростта в началото се е веселила с човешките синове. И сега, за да имате тази Мъдрост, трябва условия. Мнозина от вас искате да бъдете талантиливи, но не сте талантиливи. Защо? Малко вяра имате. Мнозина от вас искате да бъдете силни, но не сте силни. Защо? Малко вяра имате. Мнозина от вас искате да бъдете богати, но не сте богати. Защо? Малко вяра имате. Мнозина от вас искате да бъдете добри, но не сте добри. Защо? – Малко вяра имате. И след това се нареждат ред стихове от Писанието. Защо? Всеки човек, който не разбира великите Божии закони, той не може да бъде добър. Защо? – Понеже добър и лош, това са сили, които функционират в Природата. Ти трябва да знаеш как да употребиш доброто и как да употребиш злото. Понеже Адам преждевременно научи това учение, но не можа да го приложи, не беше в състояние да го употреби, затова Бог казва: Понеже Адам е като нас, да разбира и злото, трябва да излезе вън от рая, понеже няма този ум, да го приложи, както трябва. Адам не може да приложи това учение като Бога и ако беше останал в Рая, той щеше да направи най-големите пакости. И наистина, като излезе в света, той направи цялата Земя на пъкъл. Това е вярно. Ние виждаме днес цялата Земя, покрита с кръв. Всичките животни, всичките буболечици научиха този занаят все от Адам. Щом той изневери на Бога, животните и по-малките същества от Адам казаха: „Ако нашият господар изневери на Бога, какво

остава за нас?” И те удариха нашироко. След това те нападнаха и господаря си. И днес тези животни с милиони се размножават. Като влязат в кръвта и на най-големия юнак, в три вечери те го изпращат на онзи свят, задигат тялото му и го изяждат. И след това казвате: Бог да го прости, така е писано, така е искал Господ. Да, за грешните хора Господ така е искал. Той казва: „С този ум и с този престъпен живот ти си от пръст и в пръст ще се превърнеш.” И ако ние постъпваме глупаво, ако ние не постъпваме съобразно законите на светлината, свободата и живота, непременно такъв е нашият дял. Обаче, ако ние постъпваме съобразно законите на живота, свободата и светлината, ще придобием вечния живот, тогава нашата участ ще бъде съвсем друга. Знаете ли какво нещо е силата на вярата? Ако човек повярва без всякакво съмнение, той ще придобие много нещо. Един американски автор издал една книга за лекуване на разни нервни болести с помощта на внушение. Една американка, която била на легло цели 12 години се лекувала при разни видни лекари, обаче никой от тях не могъл да ѝ помогне. Всички казвали, че нейната болест е неизлечима, науката не познава начин за лекуването на тази болест. Един ден тя прочела книгата на този знаменит американец, който за болест, подобна на нейната, препоръчвал да вземе един стих от Евангелието или от Библията и да го прочете и приложи с пълна вяра. От този момент тя изпълнила това нещо и веднага станала от леглото и започнала да си гледа работата вкъщи като съвсем здрава. Които я видели, почудили се и я запитали: „Как оздравя?” – „Повярвах.” Действително, вярата е магическа сила. За да опитате вашата вяра, направете следния опит. Като отивате в гората, не трябва да изпитвате никакъв страх. Ако сте

страхливи, вяра нямате. Като срещнете някоя мечка в гората, да ви е приятно, че сте видели мечка. Като срещнете в гората разбойници, пак да ви е приятно, че сте ги видели. Ако видите, че те са въоръжени с пушки, пак да ви е приятно и не само да ви е приятно, и окото да не ви трепне от страх. Зарадвайте се и кажете: „Ето един случай да видя своята сила и тази на Бога.” По този начин само ще придобиете една такава опитност, която после ще разправяте на своите близки.

Аз съм ви привеждал и друг път този пример, който сега пак ще приведа. Един американски мисионер ходил из България по разни места да събира пари за мисионерското дело. Каквото събирал, турял в дисагите си и продължавал да ходи пак да събира пари. По едно време трябвало да мине през една гора, дето един виден разбойник решил да го обере, защото знаел, че носи много пари. Той се въоръжил добре, взел си пушката и си казал: „Ще пресрещна този мисионер, ще обера всичките му пари, като задигна дисагите му, а него ще пратя на онзи свят, там да проповядва. По този начин аз ще се осигуря един добър и щастлив живот.” Проповедникът, като минал покрай мястото, дето разбойникът го дебнел, усетил тази засада и веднага слязъл от коня си, помолил се на Бога и след това пак се качил на коня си и продължил пътя. Като минал покрай разбойника, вижда, че един човек седи пред него с пушка, но той спокойно минал покрай него, казал му добър ден и продължил да си пее. Разбойникът не могъл да направи нищо на мисионера и като видял, че той заминал и продължил пътя си, казал: „Защо не можах да му тегля един куршум?” Най-после си казал: „Така било определено.” След две години викат този мисионер да изповядва един умиращ. Той пита мисионера: „Познаваш ли

кой съм?” – „Не те познавам.” – „Аз съм този разбойник, който един ден те чаках в гората да те убия. Знаеш ли защо не те убих?” – „Не зная.” – „Ти слезе от коня и направи някаква магия. Като се качи на коня си, с тебе вървеше един още на бял кон, добре облечен и въоръжен.” Разбойникът видял, че имало с мисионера още един, но сам мисионерът нито видял, нито знае, че някой невидим го придружавал.

Вие ще кажете: Има ли други същества освен нас? Ние, съвременните хора, сме дошли до един краен предел да мислим, че единствените разумни същества сме само ние в света и само нашата Земя е населена с разумни същества, а другите планети са прости, но един ден жителите от Земята ще се пренесат на другите планети, там да живеят и да се наслаждават. Според съвременните хора Земята е един разсадник, насаден с разни екземпляри и чешити, които после ще населяват и останалите слънчеви системи. Това е неразбиране. Нашето разбиране е също както когато искаме да дадем ум на хората. Причината за нашия лош живот седи в чрезмерната амбиция, която е влязла в живота ни. Това става пак от неразбирането на живота. Аз наричам това изневеряване на живота. Това изневеряване ето от какво произтича. Има една окултна теория, тя е следната. Когато Вселената е била създадена първоначално, явила се е само една единица, един център, едно грамадно тяло, от дето се е почнало творчеството. Единицата се е разложила, разделила на множество частици, и понеже тези частици произлезли от единицата, всички били положителни, вследствие на което в цялата Вселена се започнала една борба. Това е научна теория, която говори за положителните сили, които действали в Природата. След като се разглобява

на своите съставни части, този център се поляризира на положителни и отрицателни сили. Всички положителни сили на първото творчество, които попаднали на отрицателните сили, те се поляризирани, т.е. съединили се с първия полюс и са образували живота; положителните пък, които се срещнали с положителните на първото творчество, започнали помежду си да се отблъскват. Та ние хората на Земята сме попаднали във второто поляризиране, ние сме в разрез с положителните сили на живота. Ние сме положителни, и те са положителни. Сега се изисква второ поляризиране, или както казват окултистите, или мистиците, от нас се изисква възстановяване на женския елемент, на Любовта. Значи, женският елемент, или Любовта, е изгубена, тя трябва да се възстанови. Любовта трябва отново да се възвърне в човешката душа, за да се дойде до вътрешно съгласие. Сегашните страдания в света се дължат на преодоляващото влияние на положителните сили в живота. Всеки човек иска да бъде богат – това е положителна сила; всеки човек иска да бъде силен – това е положителна сила; всеки иска да бъде учен – това е положителна сила; всеки иска да бъде добър, това е положителна сила. Обаче всеки иска това положителното да дойде чрез другите хора. Всеки иска да има поне един слуга. И слугите искат свой слуга. Това желание трябва да се неутрализира. Тъй щото, откажи се от желанието да ти слугуват хората, но ти им стани слуга. Някой иска да стане учен човек. Нека стане учен, но да отиде да служи на хората. Това е женският елемент.

Хората седят и мислят за своето нещастие. Майката мисли за своето нещастие, дъщерята мисли за своето нещастие, бащата, синът – всички изобщо мислят за своето нещастие, обаче има един изходен път от това положение. Това, което

Любовта може да направи, вековете с хиляди години не могат да го направят. Хиляди години трябва да минат, за да добием това, което Любовта може в най-малкото време да направи. И чрез закона на опитите човек пак може да дойде до същите заключения, но по-добре е да възприемем Божията Любов и така да придобием нещата.

И тъй, има няколко правила, които трябва да знаете в живота си. Устните на хората трябва да станат малко по-дебели и равни. При това устата не трябва да бъде толкова малка, но съразмерно голяма да бъде. Изтъняването на устните е един признак за губене на условията, при които Любовта може да се прояви. Устните на хората са възприематели на тази Любов. Някои хора стискат устните си. Чрез устата си можете да възприемете хубавото от Бога. Устата трябва да се оставят свободни, да не се свиват устните. Когато човек е на бойното поле, там той трябва да стиска устните си, но щом е свободен, те едва трябва да се докосват. После като гледате Слънцето, не си свивайте очите. Вас ви е страх да не ослепеете. Разбира се, човек не трябва да гледа с отворени очи с часове в Слънцето, но достатъчно е няколко секунди само около пет-шест секунди да погледа и после да си затвори очите. Като отваря и затваря очите си към Слънцето, то ще въздейства на отрицателните мисли в човека. Слънчевата светлина действа добре върху човешкия мозък. Затова най-първо вие ще се заемете да моделирате вашите устни, да ги поглаждате малко, да ги милвате и да им прочетете от време на време по някой стих. Защо умират старите хора? Аз не искам да ви говоря за смъртта, защото всички ще станете болни. По-добре, че не знаете защо умират хората, но казвам: Всички съвременни хора умират преждевременно,

никой човек не е доживял годините, които Бог му е определил. Бог е определил на всички хора да живеят до 120 години, обаче малцина доживяват най-много 84 години. Значи, и на тези хора им остават още 40 години за работа. И ако тези хора са готови, в тия 40 години те биха свършили отлична работа. Тъкмо на тия години хората умират, когато станат готови за работа. На 100 години именно човек може да работи. Остават му още 20 години до края, когато той ще може да свърши най-хубавата си работа. Тия 20 години вие можете да станете писатели, поети, философи, а вие си взимате тояжката, прегърбвате се и казвате: „Остаряхме вече, няма да ни бъде.” Които преждевременно умират, те трябва да знаят, че няма да отидат направо на Небето, там няма да ги приемат, но ще се спрат в една тъмна зона, да дочакат ония години, които им са определени да заминат от този свят. Вследствие на това хората пак дохождат да се прераждат. И прави са те. Има някои обаче, които ще завършат своето развитие на Земята, не ще се прераждат. Ако пък някое съвършено същество или някой ангел иска да дойде на Земята да свърши някаква работа, те могат в няколко минути, или най-много в половин-един час да си създадат тяло, каквото искат, да си създадат, каквато човешка форма искат. Този ангел ходи натук-натам, докато си свърши работата, след което разглобява тялото си и заминава за невидимия свят, отдето е дошъл. Тези работи са малко отвлечени и вие се запитвате дали са истинни, или не. Като отидете в невидимия свят, можете да проверите тези неща и ако излязат неверни, там ще ме намерите и ще кажете: „Не е така, както ни говореше.” Докато не сте проверили, не можете да кажете, че е така или не, трябва да мълчите. Докато не сте проверили, ще мълчите, то не е ваша работа. Като

проверите, тогава аз отговарям за тези работи, за които сега говоря. Аз не искам да ме разбирате буквално, но казвам: Съществува един свят, към който съвременните хора се стремят и ако успеят да го постигнат, те ще станат такива, каквито трябва. Ние трябва да имаме един идеал, към който да се стремим. Ако животните и растенията се стремят към нас, ние хората трябва да се стремим към по-съвършени същества, които ни служат като образци. Това е една привилегия.

Мнозина казват: „Какво нещо е Господ?“ Господ е същество, образ на всички светлини, които съществуват. Господ е образ на всички добрини, които съществуват. Той е образ на всичката разумност, която съществува в света. Като погледнете към Бога, Той вечно ще оставя у вас нещо интелигентно, няма да се страхувате от Бога. Видите ли Бога, ще искате да станете като Него. Благодарете, че Господ ви обръща внимание. Сега Той е зает с голяма работа, но един ден, като слезе на Земята, всички мъртви ще станат от гробовете си и ще възкръснат. Само че нещастните и грешните ще възкръснат пак грешни и грешни ще си останат. Праведните пак ще възкръснат праведни и праведни ще си останат. Искам сега, като ви погледне Господ, праведни да станете. Или искам, като онова семенце, посадено в земята, да изникне оттам и да възприеме слънчевата топлина и светлина. Важно е като дойде онази светлина, всички зародиши, които са в душата ви, да възкръснат, да се развият и израснат. И тогава ще кажете: „Слава Богу, ние оживяхме, мъртви бяхме и възкръснахме.“ Аз искам да имате истинското знание, което Мъдростта носи. Не е достатъчно само да преобразите вашите очи или вашия нос, или вашите устни, или вашето чело, или вашето обоняние, или

вашите скули, или вашата брада и т.н. Човек без брада нищо не струва. Има много учени хора, на които челата са хубави, или очите, или носа, или веждите, или устните, и върху тези черти мнозина са се спирали, обаче има една страна на човешкото лице, дето досега човешкият поглед не е зървал, дето човешкият поглед не се е спирал, не е обръщал внимание. И аз не искам да обърна вниманието ви, не казвам коя е тази страна, но от тази черта на лицето зависи спасението на човека. Всичкото ваше бъдеще, Любовта ви, всичко у вас зависи именно от тази малка черта на лицето ви. Тя е крайният предел на човека. Затова именно главата на човека горе е широка, а долу е тясна. Това е Божественото у човека. Не много остра, но не и много тъпа трябва да бъде долната страна на човешкото лице. Брадата трябва да бъде леко заострена. Значи, от тази черта зависи спасението на човека, или с други думи казано: от разумната воля на човека зависи неговото спасение. Там е силата му. Не от неговия ум, а от неговата разумна воля. Човек не може да има характер, ако няма тази малка брада. Това е едно предметно учение. Дето съм минавал, било в Америка или в Англия, или в Германия, или във Франция, малко хора съм срещал, на които брадата да е развита както трябва. Повечето хора имат да работят усилено върху тази своя черта. И всинца трябва да имате хубава брада и добра воля. Като казвате, че някой човек е добър, неговата добрина седи именно в брадата. Главно добротата е в брадата. Като погледна един човек и видя, че има хубаво чело, хубав нос и хубава брада, казвам: Този човек е добър. Ето защо, когато някой човек закъса в своите работи и иска да ги оправи, той се хваща долу под брадата. Силата на човека

седи в неговата брада. И най-отчаяният човек, като се хване за брадата, той намира сила да се справи с положението си. И наистина само човек има брада, животните нямат брада, те нямат този чукан долу на лицето си. От този чукан зависи какво може да стане от човека.

И тъй, поставете в ума си свещената мисъл, че Бог е вложил у вас сила, която трябва да се развива. Не мислете върху отрицателната страна на живота си, върху отрицателната страна на вашия дядо и вашата баба. Важно е това, което сега човек може да бъде. На вашата вяра отгоре трябва да приложите нещо ново, да можете да се развивате, да развивате силата, която Бог е вложил във вас. Досега колкото художници са рисували отличителните черти на лицето и в целия образ на Христа, но никой не се е спрял там. Даже видни художници са Го рисували, но никой не е обърнал внимание. Всички са рисували Христа с хубаво чело, с хубав нос, уста, но брадата му никой не е нарисувал, както трябва. Никой не е схванал отличителната черта в брадата Му. Няма художник, който да е нарисувал Христа с хубава брада. Онзи художник, който може да тури последната точка на брадата, аз ще го похваля. Аз знам досега 39 видни художници, но нито един от тях не е могъл да нарисува брадата на Христа както трябва. Във всички портрети има един дефект, именно в брадата на Христа. Такава брада, каквато са нарисували на Христа, ще намерите и в най-обикновения човек. Брадата на Христа трябва да бъде извънредна. Казвате: „Не мяза ли на Христа?“ Мяза на Христа, но брадата не е Неговата.

Живот, светлина и свобода! Търсете онзи живот, в който се разтопяват страданията. Не презирайте страданията. Търсете

онази светлина, в която тъмнината се разтопява. Търсете онази свобода, в която робството се разтопява.

28. Неделна беседа държана от Учителя на 10 април 1932 г.
София- Изгрев

ПОКРИВА И ИЗПРАВЯ

„Любовта покрива всичките погрешки.“

/Притчи 10:12/

Любовта покрива всичките погрешки. Ако аз бих превел този стих, бих го превел така: Любовта не само покрива, но и изправя. Може би в старо време хората да са имали друго понятие, да се покриват погрешките, но с това покриване само половината се покриват, а с изправянето на погрешките всички се покриват. Следователно всяка Любов, която само покрива погрешките, тя е човешка, а всяка Любов, която и покрива, и изправя, тя е Божествена. Сега аз няма какво да се спирам върху човешката Любов, понеже всички вие сте авторитети. Ако трябва да се спра върху нея, ще трябва да чета всички ония трактати, които вие сте писали, всичко онова най-важно, което досега сте казали, за да се произнесе правилно върху нея. Тъй щото, този въпрос е изчерпан. На учените хора няма какво да им се говори върху онова, което те знаят. Аз ще се спра само върху онази страна на Любовта, която сега сте започнали да изучавате. Целият сегашен свят има за цел да тури един нов ред, да изправи миналото, за което се правят хиляди опити, едни от които донякъде са сполучливи, а повечето са несполучливи. Тази несполука я отдавам на това, че между съвременните хора има голямо недоволство. И богати, и бедни – всички са недоволни. Богатият е недоволен, че няма повече богатство, а сиромашът е недоволен, че сиромашията му е повече, отколкото трябва. Богатият е недоволен, иска повече богатство, а сиромашът е недоволен, иска по-малко сиромашия.

Така въпросът не се решава: или богат, или беден ще бъдеш. В Природата няма среден път. Не можеш да бъдеш повече богат или по-малко сиромаш. Това са човешки разбирания. Или богат, или беден ще бъдеш – среден път няма. Там, дето злото се прекратява, започва доброто: там дето доброто се прекратява, започва злото.

Сега ние се намираме в такова противоречие, в каквото се намирал в древността един от египетските фараони. Този фараон, наречен Венот-Ра, живял още в предисторически времена. Това може да е факт, а може да е някакъв мит, все-таки, съществувал е някакъв фараон, подобен на Венот-Ра. В това време в Египет е живял един прочут адепт, на настоящ език наречен, един мъдрец или философ, на име Сет Менот Сет-Ру. Един ден фараонът извикал този мъдрец и го запитал да му обясни причините, за дето смъртта е дошла в света. Философът казал, че смъртта е дошла по причина на живота. След като дошъл животът в света, дошла и смъртта. – „Как се явиха тия причини, отде се проявиха вътрешните причини за смъртта?“ Тогава философът му разказва един разказ. Когато великият Бог създаде света, името на когото аз не мога да изрека, един от неговите синове – Бог Ра, бог на Слънцето, поискал да дойде на Земята, да види това, което Баща му направил. Като дошъл на Земята, затворил тялото му в една диамантена черупка, като Божествена душа, да не се цапа. По някакво нещастие обаче, като дошъл на Земята, тялото му започнало да се увеличава и толкова се увеличило, че пукнало диамантената черупка. От тогава нататък и смъртта дошла в света. Докато бил горе, тялото му било малко, но тук се увеличило. Той трябвало да се върне в невидимия свят с тази черупка. След него вече всички,

като пукнали диамантената черупка, дошла смъртта и те започнали да умират. И действително има право този философ. Вземете например една пъпка, като напъпи, тя се разпуква, цъфне и после окапва и умира. Дърветата, които растат, в първо време имат гладка кожа, но отпосле кожата им започва да се разпуква, и те цъфтят, развиват се, дават плод и най-после умират. Следователно всички растения, дървета и животни умират по единствената причина, че разчупват диамантената черупка, в която са поставени, но като се увеличават, не могат да останат в тази черупка, разчупват я, излизат навън и след време умират. И затова всеки живот, който не може да остане в тази черупка, умира. Казвате: „Де отива животът?“ Нито знаем отде е дошъл, нито знаем де отива. Ние виждаме, че светът в нас има известен усет, известен образ, известни свои вътрешни съждения, и ние мислим, че светът е такъв и такъв. Обаче какъв е външният, обективният свят, това е една велика загадка. И в този смисъл, който философ и да пише, той е субективен, от свое гледище разглежда света. Съвременните учени разглеждат планините, вулканите, но това са все субективни схващания. Ние нямаме нищо положително. Никой не е обхванал Земята в нейната същина. Макар че от толкова хиляди и милиони години живеем на Земята, обаче какво има в Земята, ние не знаем. Всичко, което знаем за Земята, не е съществено.

Казвам: Също така ние предполагахме много неща и за духовния свят, но де е, не го знаем. Аз говоря за физическия свят. Ние виждаме нещо, което наричаме Небе, но това, което ние считаме за Небе, учените наричат Вселена. Това Небе е населено с милиарди тела, които се движат по него. И за това Небе се казва, че в него съществува някаква невидима материя. От

наше гледище нашата Земя е непроницаема. Между Слънцето и нашата Земя тази материя е проникваема. Питам: Къде могат да живеят в този прозрачен свят същества? Човек не може да живее в прозрачен свят. Нашият организъм е така създаден, че човек не може да живее само в един прозрачен свят.

Щом стане непрозрачен, той повече не може да живее. Докато човек има плътност, той може да живее, но щом започне да става прозрачен, той постепенно олеква, съвсем се посветява, става светия, олеква извънредно много и съвсем се посветява, става напълно прозрачен. След това той заминава: прозрачният отива при прозрачните. Значи това невидимото е, което е прозрачно и не може да се види. Който е прозрачен, той не може да се види, защото не хвърля сянка, а видимото, което всички виждат, то остава на Земята, прави постоянно упражнения.

Животът трябва да се разбира в неговата вътрешна същина. Всички хора на Земята са недоволни, но от какво произтича това недоволство, не знаем. В известен момент ти си недоволен и после наставя друг един момент, в който си доволен. Вземете сега тези републики в Америка, най-големите житници, дето хората бяха щастливи, сега цяла местност около 1200 – 1600 км, цялата засипана с пепел, от изригване на няколко вулкана. Ако отидете там, ще видите, че всички техни най-хубави пасбища и най-хубави девствени гори, всичко това е покрито с пепел. Хората казват, че това е началък на някаква вътрешна деятелност, образуване на нов континент. Та като се строи този нов континент, тези хора там ще си платят данъка. Питам: Каква нужда имаше тези осем или девет вулкана да изригнат, да изхвърлят толкова много пепел, с която да засипят такива

грамадни местности? Не можеше ли без изригвания? Не можеше. Кои са причините за това? Не знаем кои са причините. Религиозните хора ще кажат, че това е волята Божия. Учените хора ще кажат, че това се дължи на някакви тектонически размествания на пластовете, вследствие на което почвата се подвижила. Питам: Каква нужда има почвата да се движи? Вижда се, че и тя трябва да се движи, събужда се. Това са все опити на философа, с които да обясни произхода на смъртта. Възможно е да е станало някакво тектоническо раздвижване на пластовете, възможно е да има пепел, да е станало затрупване и т.н. Защо и за какво, това е наша работа, ние трябва да се учим, да раз решим тази загадка. Вие не можете да си представите какво нещо е това. Тези вулкани са изригнали пепел пет кубически километра на хиляда метра височина и широчина. Това е пепел, която можем да очакваме да дойде и в България, и вие ще имате малко от пепелта на американските Анди и Кордилери. Разбира се, тук ще падне малко от нея, само за изследване, на дебелина една десета от милиметъра. Но там е паднала богато, на места има до 80 см., някъде до един метър, а някъде и до два-три метра на височина. Питам, ако Европа беше се засипала с такава пепел, какво щеше да стане със сегашната криза, какво щеше да стане с обществото на народите? Представете си, че някъде в Алпите в Швейцария изригнат четири-пет вулкана, какво ще стане с Европа? Паричната криза ще изчезне, ще се превърне в криза на пепелта. Та сега за предпочитане е да съществува кризата на парите, както у нас, отколкото криза на пепелта, както в Южна Америка. Пишат във вестниците, че тези хора там с дни стоят затворени. Сега в Европа се учат да си служат със задушливите газове, а в Буенос Айрес са изло-

жени на такива задушливи газове. Там въздухът бил толкова наситен от такива отровни и задушливи газове, че хората били принудени да ходят с чадъри, да се пазят от тях. Дошло е време да правят опити със задушливите газове. Казват някои, че нямало много жертви. Не, много жертви са дадени, много хора са заровени там под пясъка, под тази пепел.

Съвременните хора, като този фараон Венот-Ра, запитваме философа: Защо хората не вярват в бог Ра? Коя е причината за това? И той им отговорил: „Има две категории хора. Едните от тях искат да вземат нещо от него и затова вярват, а пък другата категория са ония, които са ходили вече при Него, взели са каквото им трябва и сега го отричат, понеже нямат нужда от него.” Следователно всички ония, които не вярват в Бога, те са взели вече дажбата си. Пък онези, които още не са си взели дажбата, те вярват в него. Така е решен този въпрос. Но сега се пита: Повече набожни ли има или повече безверници? Трябва да се изброят, да се направи статистическо преброяване и тогава да се отговори. И тогава ако безбожниците са повече, повече хора са ходили и са се върнали от Бога. Ако пък набожните са повече, повече хора има да отиват при Бога да си вземат нещо от него. Те вярват, че има за какво да ходят при Бога, все има да им даде нещо. Питам: Ако ти вярваш в Бога, какво ще ти допринесе това? – Някаква надежда, че Той ще ти даде нещо. Ако не вярваш в Бога, ти казваш: „Аз, слава Богу, имам си ум, сърце, имам си здраво тяло, да си хапна и пийна, какво ще вярвам в Бога? Той да седи на своето място и аз на моето.” Така казват безверниците, а онези, които са изгладнели, които бедстват, те току се обръщат към Бога: „Господи, дай ни по-скоро, защото ако не ни дадеш, ние ще измрем и повече няма да има

смисъл за нас животът.”

Вярата на съвременните хора е поставена на икономическа основа. Такава вярa аз я наричам човешка вярa. Тя не търпи критика, понеже Божиите блага в света са дадени даром. Въздухът, който ние употребяваме, е навсякъде, той е даден даром. И всеки жив човек го възприема. Светлината също ни е дадена даром. Почвата, върху която седим, също ни е дадена даром – всичко това е на разположението на човека. Обаче има известни блага, върху които почива човешкото знание. Те трябва да се придобият в този живот. И човек трябва да изучава законите, законите на яденето и на пиенето. И животът на Земята осмисля живота ни дотолкова, доколкото, като живеем, ние трябва да знаем защо ядем, защо пием, защо дишаме, защо мислим и т.н. Това не са само процеси, това са малки придобивки, към които човек трябва да се стреми. Защото ако ние казваме, че човек ще се роди и ще умре, това е едно философско разрешение на въпроса. Че човек ще се роди, това е факт, че ще умре и това е факт, но колкото е реално умирането, толкова е реално и раждането само че в две противоположни направления. В живота има разширение, в смъртта има свиване. Всеки човек, който умира, той умира от свиване, от втвърдяване на вените, на артериите, на мускулите. Целият организъм се втвърдява и най-после човек умира. Човек не знае отношенията между твърдите и течните тела, не знае как да ги размесва, вследствие на което той е забравил основния закон, чрез който може да ремонтира своето тяло. В това отношение хората трябва да изучават растенията. Растенията са по-големи майстори от хората в превръщането на слънчевата енергия в органическа материя. Затова има растения, които живеят по някол-

ко хиляди години, а не като Матусал, син Енохов, живял 969 години, четири-пет-шест и повече пъти от него. Казвате: „Възможно ли е?“ Възможно е, разбира се. Това, което растенията могат да направят, и човек може да го направи. Когато човек е излязъл от растителното царство, от този Божествен свят, дето енергиите се превръщат, той е забравил онзи основен закон, превръщането на енергиите в жива материя. Сега тук-там само, в някои окултни книги от средните векове ще срещнете, че хората са знаели някакъв еликсир на живота, от който като се вземат само няколко капчици, животът може да се продължи. Има някакво твърдение по този въпрос, но казвам: Дълъг живот без съзнание не е живот. Дълъг живот може да съществува само при едно възвишено съзнание, да бъдеш във връзка с Природата, да съзнаваш, че Природата, в която живееш, е жива и разумна. Защото и в древността, както и сега, по отношение на Природата хората имат два различни възгледа. Материалистите поддържат, че ние трябвало да подчиним Природата, тя да ни стане слуга. Вън от това, тя всякога ни е била слугиня, тя всякога ни е служила, няма какво сега да я заставаме. Но същевременно тази слугиня е толкова по-умна от нас! Следователно невъзможно е глупавият човек да завладее умния. Колкото е възможно слабият да завладее силния, толкова е възможно глупавия да завладее умния. Та когато съвременните хора искат да подчинят Природата на себе си, тогава изпъква една задача – перпетуум мобиле – да направят невъзможното в света. Не е въпрос за подчинение на Природата. Ако под думата да подчиним Природата, те разбират да я ограбим, да я изнудим – това е невъзможно. И без това ние всеки ден я крадем. Всички растения, животни и хора сме първо-

класни крадци и разбойници. Затова идат религиите, тепърва да просвещават хората, да ги учат на морален живот. Казвам: Това са изостанали понятия, които хората имат. Всеки човек има за себе си високо мнение. Обаче човек не може самостоятелно да съществува в Природата. Когато някой мисли, че има големи права, той трябва да си зададе въпроса: Създал ли е той света? Всеки от вас трябва да се запита какво е създал и какво е допринесъл? Вземете един писател, който е написал няколко книги, нека си отговори какво особено е допринесъл на света? Да допуснем, че някой поет е възпял цветята, описал ги е хубаво, но питам: Какво са придобили с това самите цветя? Ако този поет със своята книга е успял да направи една връзка между съзнанието на цветята и нашето съзнание, той все пак е допринесъл нещо. Обаче ако този поет е описал само външната страна на цветята, описал е техните костюми, техните дрехи, той е направил само едно представление, само един театър, с който ние се забавляваме. Питам: След като присъствате на едно представление, какво сте добили? Какво сте научили? Все сте научили нещо, но то е едно представление, то е само едно забавление. Като излезете от театъра, вие сте човек пак със същите инстинкти, със същите стремежи. Влизате в една църква, слушате проповедта, забавлявате се и като излезете оттам, вие постъпвате пак по старому, както и животните постъпват. В такъв случай аз намирам, че между човека и вълка има сходство. Когато вълкът обикаля около една кошара, какво мисли той? Той мисли да задигне една от най-охранените овци, интерес има той. И когато овчарят пасе овцете си, защо ги пази? Интерес има той от тях. Аз намирам, че човек е по-малко вълк от вълка. Защото човек е по-миролюбив от вълка: той ще

изкара овцете на паша, ще им даде трева, ще ги нагледа и когато стане нужда, той ще влезе в кошарата, ще си вземе само една от овцете и ще я заколи. Той ще им каже: „Както аз се жертвам за вас, така и вие трябва да направите една жертва за мене.” Пуснете ли обаче вълка в кошарата, той ще издави всичките овце. Сега ще си зададете въпроса: Кой е научил вълка да дави овцете по този начин? На този въпрос индуците отговарят: те казват, че според една теория вълците са ненапреднали човешки души, т.е. изостанали души в развитието си, най-големите крадци и разбойници. Като нямат какво да правят, те се занимават постоянно само с кражби. Тази теория един европейски ум не може да я приеме. Той ще каже: „Вълкът е животно.” Че е животно, не отричам, животно е вълкът. Индуците са създали тази теория за обяснение на нещата. Доколко е вярна, всеки сам може да я изследва. Верни са само онези положения в Природата, които съществуват, които могат да се проверят. Неверни са всички онези положения, които не съществуват в Природата. Защото и при твърдението и при отричането то трябва да отговаря на една реалност. Ти не може да отречеш една реалност, ако тя съществува. Да кажем, че известен предмет съществува на известно място, а не съществува тук. Може ли тогава този предмет да се отрича? Човек може да отрича светлината, която е в стаята, но той не може да отрече цялата светлина. Ти можеш да отречеш съществуването на Бога, като едно понятие в умовете на хората, но не можеш да отречеш Бога, който прониква целокупния живот. Щом вземеш тази идея, ти не можеш да отречеш целия живот, който съществува, ти не можеш да отречеш живота, който ти имаш, ти не можеш да отречеш и своето съществуване. Аз бих желал някой да на-

пише една книга, да отрече своето съществуване и да го докаже фактически. Въпреки това да отрече човек себе си е по-възможно, отколкото да отрече целокупния живот. Да отречеш една част, това е по-възможно, но невъзможно е да отречеш цялото. Никога цялото не може да се отрече. Защото цялото без една своя част може да съществува, но частта без цялото – никога. Това е логическо заключение. Тялото може да съществува без един пръст, който е отсечен, но пръстът сам по себе си без цялото тяло не може да съществува. Това е логически извод на нещата. И сега казвам, че смъртта в живот се е проявила вследствие отричането на целокупния живот. А отричането на живота всякога е подразбиращо един механически процес. Когато ние отричаме нещата, подразбираме един вътрешен резултат, който може да се спре. Индусите, които считат живота за най-голямо нещастие, препоръчват всеки да знае как да се освободи от живота. Всеки трябва да се стреми да се освободи от сегашния живот. Такава е тяхната философия, но тази философия е създадена на чисто икономически основания. Тази теория аз наричам теория на богатите, които я създадоха. Те поддържат, че животът е нещастен. Следователно, кои трябва да измират? Бедните трябва да измират, а богатите трябва да живеят. Кои трябва да измират в света? – Хилавите. Кои са хилавите? – Бедните хора. Кои трябва да живеят? Според теорията на Дарвин, според еволюцията, най-здравите организми трябва да останат, а хилавите, бедните, като естествено положение, те трябва да измират. В Природата беднотия не съществува. Беднотията е измислено положение. Всеки организъм, създаден от Природата, тя го е наградила с достатъчно богатство, за да живее. Ако човек знае как да спазва законите

на Природата, нито един нямаше да бъде беден. Но понеже това богатство е изпродадено и изпито, хората ще носят последствията на своя неестествен живот. За това са отговорни не само съвременните хора, но и ония на миналото. Обаче ние сме дошли и по наследство носим техните недъзи, затова трябва да знаем как да изправим техните погрешки. Ако не знаем как да ги изправим, ще носим последствията на тия погрешки. Ние всички знаем, че трябва да се обичаме, но как и защо това още не е приложено. Христос, като дойде, проповядваше Любовта на хората, но християнската църква и до днес още не е приложила Неговия метод и учението му. „Да обичаш ближния си като себе си” – това значи: да обичаш онова същество, което е разумно като тебе, което е близко до тебе и съставлява част от твоя организъм. Ти трябва да го обичаш като себе си, понеже ще ти бъде полезно в твоя живот. Той е твой ближен, защото без него ти не можеш да живееш. В това отношение ближен на човека е неговият ум, защото без него той ще се намери в голямо противоречие. Ближен е сърцето на човека, защото без него не може да живее. Ближен е тялото на човека като един вътрешен резултат. Без това тяло ти не можеш да живееш. Според някои християнската философия поддържа, че човек трябва да се освободи от това тяло. Всички считат тялото като един затвор, от който трябва да се освободят. Когато живееш един нехигиеничен живот в една къща и навсякъде настане смрад, ти искаш да се освободиш от тази къща, но къщата не е виновна за това, а ти си виновен, че си живял един нехигиеничен живот. Вината не е в нашето тяло, но в неразбирането. Когато дойдем до едно противоречие, питаме: „Защо Господ създаде света така?” Болестите, които съществуват,

както в нашия умствен свят, така и в нашия сърдечен свят, това са все наши резултати. Например някой е търговец, недоволен е от печалбата си; учиш се, недоволен си от учението си; имаш вяра, съмняваш се в своята вяра. Ти имаш един Господ, когото считаш подобен на себе си, да се мени по 20 пъти на ден: един ден мислиш, че Господ те обича, на другия ден мислиш, че Господ те е забравил – чисто по човешки. Когато дава, Господ е добър; когато не дава, не е добър. Според това вярване всички в Аржентина трябва да мислят сега, че Господ им се е разгневил нещо. Старото вярване беше такова: щом ни сполети някакво нещастие, казваме, че Господ ни е наказал. Питам: Каква нужда имаше този Всемъдрият Бог да създаде един свят и после да го предизвиква, да го наказва? Това е едно неправилно обяснение.

Трябва да се спрем върху това, което съществува в Природата. Всеки от вас, който иска да поддържа един нормален живот, той трябва да се свърже с разумната Природа, с Бога. Дали вярвате в това или не, то е ваша работа. Мнозина казват, че за в бъдеще могат да подобрят живота си. Казвам: Ако всеки ден животът ви не се подобрява, тогава и за в бъдеще няма да се подобри. Откъде ще дойде това подобрение? Това е логически вярно. Внесете едно животно между просветени хора, то пак животно ще си остане. Ако пуснете една котка в европейски университет, както и да се отнасят професорите с нея, тя все котка ще си остане. И вие в това отношение сте много лековерни, мислите, че ако отидете в ангелския свят, между ангелите, ще станете като тях. Колкото котката може да стане учена между професорите, толкова и вие можете да станете ангели между ангелите. Ако безверието може да подобри живота ви,

то е за предпочитане; ако безверието влошава живота ви, тогава изхвърлете го навън. Ако вярата може да подобри живота ви и ви въздейства за изправлението ви, оставете я, тя е за предпочитане; ако вярата влошава живота ви, изхвърлете я навън. Това е практическо приложение. Сегашните вярващи хора аз ги наричам безбожници на миналото. Всички безбожници от времето на Менот Ра, за тях философът е предсказал, че след една култура, след няколко години всички ще станат набожни. Те били тогава безбожници, защото и те имали една теория, не вярвали в идолите, в езическите богове, затова били еретици. В Библията има един разказ за Вавилонския цар, който на даденото време изсякъл от камък един идол и издал заповед към своите поданици, както и към евреите, че като чуят гласа на тръбата, всички да се поклонят и да се помолят. Обаче трима евреи, младите момци Седрах, Месах и Авденаго не искали да се поклонят, за което била издадена заповед да ги хвърлят в силно нагорещена пещ, загдето не искат да се поклонят на образа, направен от вавилонския цар. Те минавали за безбожници. Остане ли хората да ни създават богове, ние сме закъсали вече. Остане ли философите, проповедниците и свещениците да ни упътват към Бога, ние сме закъсали. Този философ още в древността е казал: Човек трябва да носи знанието за Бога само в себе си. Не го ли носи, той е закъсал съвсем. И съвременните учени научно, открито доказват, че в мозъка на човека има един център само за Бога. Когато този център е добре развит в човека, вие имате едно от най-благородните същества; когато този център не е развит, вие имате едно от най-грубите същества. И всичката диващина в човека произтича от факта, че този център не е добре развит в него. Като погледнете на този

център, как е в човека, вие ще познаете дали имате животно, човек, разбойник, или човек с високо благородство. Ламбозо, който изучаваше престъпните типове, дойде до заключението, че доброто в света се изразява само в правилни геометрични форми. Доброто в света върви по един научен път. Не може да съществува морал вън от геометрията. Следователно, за да се изправи животът на човека, той трябва да приложи навсякъде в живота си правилните геометрични форми. Трябва да знаете, че моралът в живота върви само по известни прави или криви линии, по известни ъгли и т.н. Нарушат ли се тези линии и ъгли, явяват се престъпниците в света. Онези, които се занимават с техниката, знаят устройството на парните котли, на разните динамо-машини и вземат в съображение естеството на ония енергии, които ще функционират в тях, и оттам вадят заключение, доколко могат да издържат. И ако не дадат съответно противодействие на тези енергии, веднага ще се произведе взрив, експлозия.

Ще ви приведа един пример, как новите модерни лекари обясняват разните болезнени случаи на бодежи и сърдечни припадъци в хората. Когато се яви някакъв сърдечен припадък или някакво пробождање в гръбначния стълб, това е признак на някакво пропукване. Често става събиране на грамадно количество енергии на повърхността на тялото, които едва чакат най-малкото съприкосновение. Това се забелязва особено често, когато се събира голямо количество енергии в атмосферата, което предизвиква бодежи по разните части на тялото. Външното електричество се съединява с вътрешното и стават ред експлозии или малки пропуквания и вие казвате: Сърцето ме бодне. Това не са бодежи, но влияние на външното електричест-

во. Благодарение, че става промяна на времето, иначе човек постоянно би изсъхвал. Хора, които имат голямо количество електричество, у тях космите стават твърди, също и ноктите, тялото им изсъхва, кожата им изсъхва и се забелязват най-после големи пропуквания. Тогава трябва да дойде обратният процес, да се намери магнетичен човек, който под влиянието на закона на магнетизма, може да внася известна мекота в нервната система и в мускулите. Той щото всяка промяна в Природата има за цел да регулира силите, енергиите. Космите и порите на кожата имат свойството да приемат влагата от въздуха и затова, когато атмосферата е пълна с влага, с магнетизъм, те използват тия сили от нея. Ако човек се остави спокойно на въздействието им, това привличане на магнетични сили става много лесно. Обаче докато стане обмяната между електричеството и магнетизма, човек усеща едно напрежение в себе си, като че нещо се пука. Щом отвън почне да вали, да гърми, у вас наставя едно облекчение, което показва, че космите ви са възприели достатъчно влага, която дава възможност на тези магнетични сили да влязат в организма ви. Тогава тялото дохожда в своето нормално състояние.

Щом се заоблачи, хората казват: Пак ще вали, заоблачи се! И са недоволни. Казвам: Ако не се заоблачи и не вали, от сухота вие ще умрете. Духането на ветровете се дължи на събирането на електричеството, а влагата е процес на магнетизма. Когато дойдат облаците, това показва, че в Природата работят магнетическите сили. Електричеството и магнетизмът са два разумни процеса, две разумни същества, които с енергиите си влияят върху растителното и животинското царства, както и върху хората. Те наблюдават каква нужда имат тия живи същества и вед-

нага изменят външните условия, за да подобрят тяхното състояние. Хората със своята отрицателна мисъл могат да спрат облаците, могат да изменят посоката им, могат да спрат ветровете, както и изригването на вулканите и по този начин да създадат по-голяма катастрофа за себе си от тази, която Природата е определила. Човешката мисъл е затворила вулканите на Земята да не димят, но като се спре тази дейтелност, всичката пепел се събира и след сто или двеста години всичко събрано ще се изхвърли навън изведнъж. И тогава катастрофата е много по-голяма. По-добре е комините на вулканите да бъдат отворени, да не става неестествено подпушване. Ако ние спрем ветровете, тогава ще дойде циклон. Ако спрем дъжда, тогава ще дойде потоп. Със своята мисъл хората предизвикаха едно време потопа. Това показва, че хората искат да се месят в работите на Природата. Те не знаят какво искат; те искат да няма много валежи, да няма много вулкани, Земята да не се тресе, да няма влага, а само да ядат и да пият, като че са дошли гости на Земята. Всеки иска да бъде богат. В това отношение хората мязат на онзи богат американец, който цял живот трупа пари, но в 75 година, когато Чикаго се запалил, всички взели да бягат от този голям пожар и той изнесъл от кантората си своята каса, но не могъл да я помести по-нататък, защото била тежка, препълнена с пари. Американецът видял един беден работник да минава покрай него и го помолил да пренесе касата му само на половин километър от кантората, за което му обещал сума от 250 хиляди лева. Работникът му отговорил: „Носи си сам касата. Не виждаш ли, че отзад иде голям огън?“ Та и съвременните хора искат да бъдат богати, но огън иде отзад. В света сега иде едно коренно очистване. Аз не искам да ви плаша, но

казвам, че голям огън иде. Вие ще бъдете свидетели на това нещо, ще го проверите. Сегашните хора ги е страх от революция, опасността обаче не е в революцията. Те се страхуват от болшевиките, опасността не е нито в болшевиките, опасността не е нито от богатите, нито от войните, нито от безверниците. Това са играчки. Иде едно раздвижване на Земята, от което и богати и бедни ще хвърчат във въздуха. Иде едно положение, при което и богати и сиромаси ще бъдат затрупани под пепелта. Не сега, но може би след 10, 20, 30, 40, 50 или повече години, но ще дойде това положение. Аз не ви плаша, но казвам това, което ще дойде и което вие сами ще проверите. Защото, ако ви казвам неща, които няма да дойдат, това е лъжа. Ние се плашим сега от това, от което не трябва да се плашим. Разбиране на живота трябва! Всеки разумен човек трябва да разбира живота и да бъде честен. Аз наричам честен този, който е честен пред себе си. Човек трябва да бъде абсолютно честен и справедлив спрямо себе си. Защото, ако е честен и спрямо него хората ще бъдат честни. Ако той е справедлив спрямо себе си и хората ще бъдат справедливи спрямо него. Съществува един закон на подобие в Природата. Ако любиш, ще те любят; ако мразиш, ще те мразят; ако си умен и хората ще бъдат спрямо тебе умни. Има една българска поговорка: „Направи добро, да намериш зло.” Аз тълкувам тази поговорка по следния начин: направи добро, за да разкриеш злото. Защото доброто е господар в света. Казва се, че на Земята няма да останат да живеят лошите хора, но добрите ще останат да живеят. Всички добри хора, каквито и да са – сиромаси или богати, в края на краищата те ще останат един ден на Земята като господари.

При тази неестествена дейтелност на хората, при положе-

нието, в което се намират, те са поставени в такова направление, че сами подготвят пътя за своите страдания. Америка, тази благодатна страна, в нея Аржентина, която изкарваше милиони тонове жито, когато имаха голямо плодородие, хвърляха голяма част от житото в океана или го изгаряха, за да го продадат по-скъпо. Така те повишиха цената на житото. Но онези разумни същества от невидимия свят следяха това нещо и те им казваха – щом не ви трябва толкова много жито, ще дойде ден, когато гладни ще останете. Ще кажете, че това е едно съвпадение. Може и така да е. Но казвам: Когато Бог дава известно богатство и благо на хората, те ще го топят в океаните, ще го горят, само за да повдигнат може би с един лев крината жито, това морал ли е? След това ще го търсят това жито. Крайни философи са хората там. Сега и ние в Европа седим, страх ни е от паричната криза, гледаме как по-добре да се осигурим. Сигурността седи в това всички хора да си подадат ръка и да се обичат, да знаят, че има един общ закон, че животът е живот за всички, доброто е добро за всички. Любов, която не разтопява омразата, това не е Любов. Мъдрост, която не премахва всички мъчности и не разтопява невежеството, тя не е Мъдрост. И свобода, която не разтопява робството, това не е свобода. За да бъдем свободни, това не подразбира да бъдем богати. Един турски дервиш среща един бей, покланя му се и казва: „Моля ви се, господине, имам нужда от една малка помощ, направете ми тази услуга.” Турският бей веднага си изважда кесията, в която имало златни турски лири, меджидиета и чейречета и му казва: „Заповядай, взemi си.” Дервишът поглежда в кесията и си взима само десет стотинки. – „Защо не си вземеш една златна монета?” – „Нямам нужда от повече. Засега имам нужда

само от толкова.” Питам: Ако вие поставите кесията пред един съвременен културен българин или европеец, ще вземе ли той само десет стотинки? Той непременно ще си вземе една златна монета. Друг един пример за един бозаджия в Добрич, който продавал салеп. Вървял из улицата и викал: - „Салеп!” По едно време вижда на улицата една кесия, навежда се, взима я, туря я в джоба си и продължава да вика: „Салеп!” След малко дотичва подир него един турчин и го пита: - „Моля, видяхте ли случайно една кесия, паднала на пътя?” Той му подава кесията и пак продължава да вика: „Салеп!” В кесията имало най-малко десетина хиляди лева. Какво щеше да направи един европеец, ако би намерил тази кесия? Най-малкото той би престанал да пее, да вика „салеп”. Питам: Каква идеалност има в това, ако един свещеник проповядва за Бога с пари? Аз не съм против проповядването с пари. Всеки човек трябва да бъде възнаграден за своя труд, но казвам: Какво проповядване е това, когато парите се загнездели в ума на някой проповедник и той говори на хората за Бога? Аз бих похвалил онзи проповедник, който проповядва за Бога от убеждение, без пари, ако пък дойдат парите и това е добре, но той не мисли за тях. Питам: Колко хора има днес, които не са заинтересувани от материалните облаги? Ако поддържате известна идея за пари, това не е идея, това всеки може да направи. Има една поговорка, според която англичаните казват: „Каквото хората могат да направят, това и аз мога да направя.”

Щастието на хората сега почива върху Любовта. Любовта не само покрива грешките на хората, но ги и изправя. Онези хора, които трябва да дойдат да работят със закона на Любовта, те трябва да бъдат най-благородните души. Любовта не е една

сила за бедните хора; Любовта не е и за децата. Казвате, че Любовта е за децата. Децата са тия, които отиват при Бога. Детето вярва в майка си, понеже ще му даде нещо. Аз мога да кажа, че децата са емблема на вярата, но не и на Любовта. То вярва тъй откровенно в майка си. Но можем да кажем, че майката е емблема на Любовта. Сега ние казваме: Да обичаме! Не, да имаме вяра като децата. Съвременните хора са се обезверили, те са изгубили вярата си и сега, като им говоря например, те си казват: Какво ни говориш тези работи? Ние ги знаем тях. Аз не искам да ви проповядвам за един нов Господ. Нов Господ не съществува. Ако този Господ, за Когото сега ви проповядвам, трябва от сега нататък да вярвате в Него, вашата работа е изгубена. Аз говоря за едно същество, което е създало целия Космос и което дава блага не само за съществата на Земята, но и за цялата Вселена. Всички блага се дължат на Него. Той е толкова великодушен, че постоянно излива своите благословения, без да обръща внимание на хорските погрешки. Някои страдат от това, че яли и преяли – не е виновен Бог за това. Някой пил и препил – не е виновен за това Господ. Някой си направил по-голям товар и го носи на гърба си, оплаква се – не е виновен за това Господ. Някой си направил къща и се съборила: не е виновен за това Господ. Всички съвременни хора страдат от излишни неща, които им са дадени. Всеки иска повече, отколкото му трябва. Ученият иска да стане по-учен. В какво иска да стане по-учен? Аз наричам учен онзи, който може да хване в ръката си една керемиди и като я стисне, да пусне вода. Аз наричам учен онзи, който като отиде със своето шишенце при един болен, да капне само няколко капки от него и да каже на болния: „Стани и ходи!“ Учените хора вървят към този път. И всички

трябва да вървят в този път. Всеки човек може да придобие тази сила. В света съществува един закон на съотношение. Ако дойде някакво нещастие, то се дължи на безверието на хората. Всяко безверие е в състояние да прекъсне връзката между разумния и неразумния свят, между видимия и невидимия. Следователно със своето безверие ние прекъсваме пътищата и съобщенията си с разумния, с невидимия свят. Следователно ние сами създаваме нещастията за себе си. И смъртта в света произтича пак по същата причина. Много хора умират по същия закон, прекъсват пътищата и съобщенията си с невидимия свят. В света има едно племе, някъде в островите живее, което може да си създава смъртта, когато иска. Легнат си и умрат, когато искат. Засега някои хора са научили изкуството да умират, когато искат, но още не са научили изкуството да се съживяват, когато искат. Едва сега индусите правят опити, като умре някой, да му правят разни масажи, да го върнат в първото положение на живот. Сега ще дойдем до онова понятие на Менетот.

Мога да сведа учението на Христа към две точки. Когато Христос е говорил за Любовта към Бога, Той е имал предвид онази вътрешна, съзнателна връзка с Бога, който живее у нас. Човек трябва да се свърже с Бога, ако иска да бъде господар на себе си. Щом е господар на себе си, той има достойнство, неговата дума има мощ и сила. Не се ли свърже с Бога, всички неща в него търпят крушение. Вторият закон е Любов към ближния, разумна връзка с всички хора по цялото земно кълбо. Има един общ език, на който всички хора могат да си говорят. Когато се говори за обща религия, тази религия не може да съществува без този общ език. Изисква се общност между тези разумни души, на които е дадена Земята. Един ден Земята ще

бъде тяхно наследство. И когато тези хора дойдат да управляват света, ще има разумност и законност. Тогава на Земята няма да има толкова затвори както сега. Аз не зная защо европейските народи имат толкова много затвори. Наместо да държат тези затворници в затворите, дето милиони харчат да ги хранят, да им турят букаи и да ги разхождат из улиците, по-добре нека ги турят в някои острови, да им дадат рала и мотики и да работят, да бъдат полезни и за себе си, и за държавата. Дайте на тези хора разумна работа. Най-после управляващите не са питали Господа дали Той е доволен от затворите, които съществуват на Земята. Тогава как ще разберете думите в Писанието, дето се казва, че Христос е дошъл на Земята да отвори всички затвори, а сега хиляди години след Него, освен че затворите не са отворени, но и още много затвори са направени. Тогава де е прогресът на Християнството? Де е прогресът на християните, които проповядват, че хората трябва да живеят в Любов? Сега между хората в народите има крайна омраза. Ето българите и сърбите от толкова години насам не могат да се спогодят. Каква нужда има сърбите да взимат Цариград от българите? Не е ли по-добре тези хора да се разпределят по езици, и тогава те ще си дадат нужната свобода. Какво им коства да направят това? Нищо не им коства, но разбиране трябва. Умни, добри хора трябва. Сега, като говоря по този начин, казват: Той иска да събори настоящия строй. Никакъв строй не искам да събарям. Този строй ще се събори сам по себе си. Казвам: Силният човек сам по себе си ще отслабне. Онзи, силният герой, ще го видите след 30-40 години с тояжка в ръка, отслабнал, подпира се на нея, има нужда от тебе да му помогнеш. И най-силните хора в света ще отслабнат, щом вървят по този път, в който

днес ги виждаме.

Ние със своето верую сме отслабнали във вярата, ние сме хора само на временното. И сме дошли дотам, да казваме, че не може без ядене и пиене. И аз съм съгласен с вас, не може без разумни ядене и пиене. Верую трябва! Верую, което ще внесе мощ и ще отвори сърцата на хората. То ще отвори сърцата не само на някои, но и на бедни и на богати, да дойдат до едно вътрешно споразумение. Тази сила трябва да влезе и в мъже, и в жени, и в проповедници, и в учители – навсякъде трябва да влезе. Като дойде Христос, какво ще направите? Наполеон какво направи? Германският император, който имаше една велика идея в ума си, какво направи в 1924 година? И българският народ има една велика идея, но какво направиха досега? Нищо не можаха да направят и няма да направят. Защо? Начините и методите, които те избират, нищо не могат да направят с тях. Те са палеативни методи. Ако в половината от учените хора в Европа, и половината от проповедниците, половината от учителите, половината от съдиите, както и половината от цялото културно човечество се събудеше съзнанието да работят по новия начин, те можеха да направят чудеса. Питам: Кой ще убеди тези хора, когато те не вярват? Мислите ли, че у тези хора има вяра? Няма вяра. Сега има дипломация, но дипломацията седи в парите. Турците казват: „Който има пари, той свири на свирката.“ Аз не изнасям тия неща за упрек, понеже, каквото хората вършат днес, те ще понесат своите последствия. Ако съвременната култура не се опомни, тя ще има същите резултати, каквито са имали досегашните култури, които са съществували преди нея. Но сега има едно опомняне и някои писатели съзнават, че тази криза ще мине. Сега много писатели

вярват, че процесът на новата култура ще почне от процеса на съзнанието, всички ще минат съзнателно. Това значи: майката ще роди в съзнание, а не както сега майката може да умре, а да остане детето да живее. В миналото е било така: майката умира, а оставало детето да живее. В новата култура, даже и сегашните писатели вярват, че и майката ще остане да живее, и детето ще живее. Това е естествен процес. Защото, ако майката умре, чужди хора не могат да гледат нейното дете. Само майката е в състояние да отгледа своето дете. Сега аз не искам да вярвате в моите думи, но да вярвате в това, което е вложено у вас още от паметивека. Ако вярвате в това, вие ще вярвате и в мене; ако не вярвате в това, вие няма да вярвате и в моите думи. Защото това, което аз ви говоря, то трябва да бъде в съгласие с това, което е вложено у вас. То не е благо само за един човек. Ако аз ви говоря неща, които не са вложени у вас и само ви забавлявам, какво можете да направите? С това, което ви говоря, мога само да ви дам един вътрешен подтик, да развивате това, което е вложено у вас, но не мога да ви предам неща, които не са вложени у вас. Кризата ще си бъде криза, вулканите ще си бъдат вулкани, но всичко това ще бъде изпитателно средство за хората. Сега няма да се спирам върху научната страна, но казвам: Всички страдания в света носят едно общо благо за човечеството. Когато един човек развали старата си къща, за да направи нова, какво зло има в това? Де е злото? Че умрели няколко милиона хора, какво от това? Може да умрат и десет милиона хора при една катастрофа, какво от това? И без тия катастрофи всяка година по целия свят умират около 35 милиона хора. Почти всяка секунда умира по един човек. Ние не можем да освободим човечеството от страданията, но каз-

вам: В невидимия свят разумните същества имат желание да намалят страданията на хората. Те имат желание до минимум да намалят страданията, които са непоносими за човешкия ум и спират неговото развитие. Тъкмо дойдеш до едно хубаво положение, до едно решение, но дойде някаква криза, ти паднеш долу и после пак започваш да пъплиш нагоре. Положението на съвременните хора аз уподобявам на положението на една мравя, която пада в конуса на мравчения лъв. Той обича да си прави фунийки от пясък и се скрие в дъното на тази фунийка. Като падне някоя мравка вътре, той я дебне и хваща за крачето. Тя като рече да излезе, събаря пясъка и той я хваща и изяжда. Тя по никой начин не може да излезе от тая фунийка. Та и ние, хората от съвременната култура, често падаме в такава фуния. Чуващ този, онзи паднали в дъното и пъшкат. Всички тия мравешки лвовове трябва да се вдигнат и дупките им да се запушат. Единствената сила, която може да премахне тези противоречия, е Любовта. Затова именно всяка сутрин, като ставате, мислете за нея, не за човешката Любов. Имате едно голямо неразположение на духа, готови сте да хвърлите една бомба върху човека и да го убие, или имате желание да направите едно престъпление, затова седнете, помислете за Любовта, направете един малък опит. Опитайте може ли тази Любов да премахне това лошо разположение у вас. Ако може, оттогава нататък дръжете се за опита, който сте направили. Да кажем, че не сте яли три дни, гладен сте, обръщате се тук-таме, никой не ви дава нищо. Седнете на стола, свържете се с тази Любов и чакайте. Няма да мине много време и самунът ще дойде, тъй ще капне отгоре, от невидимия свят. Ако аз бих направил този опит в София, около мене щяха да се съберат всички учени, да

ме питат как съм направил този опит, какъв фокус се крие в него. Ако не ми повярват, те ще кажат: „Все има някакъв фокус, този човек ни заблуждава, някъде от долапа е дошъл този хляб.” Знаете ли колко години са нужни, докато убедя софийските учени хора, че това не е никакъв фокус, но опит, който почива на научна основа. Едва ли след сто години бих ги убедил. То е изгубено време. Питам: Какво ще спечеля, ако след сто години успея да убедя софийските учени, че един самун може да дойде тъй от невиделица. Да допуснем, че те повярват най-после, но какво печеля аз? Аз, който мога да докарам самуна при себе си, каква нужда имам от учените хора? Отивам в гората, помислям си само за самуна и той дохожда при мене. Влизам въщи, помисля си за самуна и самунът иде. Ако убеждавам учените хора, то е тщестлавие. Трябва ли да казвам, че един фурнаджия ми донесе този самун? Никога няма да кажа това, защото само един фурнаджия може да опече такъв самун. Този самун се отличава от обикновените. Аз да ви кажа по какво се отличава. Самунът, който вие ядете, трябва да го дъвчете дълго време, но този самун, който аз направих, още като го туря в устата, той се схумва, стопява се като захар в устата. Един ден, когато хората станат умни, те ще ядат такъв хубав хляб, но сега понеже още са глупави, те ще ядат от този хляб, който трябва дълго време да се дъвче. До това време те ще сядат, ще жънат, ще орат, ще се раждат и умират, ще се бият и убиват, и това ще продължи още около сто години. След сто години ни помен няма да остане от сегашния ред на нещата. Друг ред ще има. След сто години, като дойдете, вие ще намерите Европа съвсем друга, другояче построена, границите ще бъдат махнати и вие ще пътувате без паспорт. Ще пътувате

през океаните с намалени цени. Ще пътувате из въздуха с големи аероплани. Според учението на индусите след сто години пак ще дойдете, затова гледайте сега да работите съзнателно, та като дойдете, да намерите света изправен. Ако не го поправите сега, още за 900 години ще се продължи наказанието. Значи вместо след сто години, светът ще се оправи след 1000 години. Това ще бъде наказанието на съвременните културни хора, ако не се решат да изпълнят волята Божия. Страданията ще се продължат с 900 години, а пък ако рекат да изпълнят волята Божия, страданията ще продължат още сто години само и тогава светът ще придобие съвсем друг образ. За вас не е важно дали светът ще се поправи, но вие да се поправите, да внесете във вашия ум, във вашия мозък, във вашите дробове, във вашия стомах, във вашето тяло новите елементи, за да се отворят очите ви и да видите, че около вас, около вашия свят, в който живеете има друг свят, много по-красив, с по-напреднали същества – ще видите нещо, което не сте сънували. И тогава да замязате като слугата на пророк Елисея, който преживял следното. Един от езическите царе се разгневил на Елисея и изпратил своята армия да обсади града. Дошъл слугата и казал на Елисея: „Господарю, на тясно сме, целият град е обсаден.” Той му казал: „Не бой се, онези, които са с нас, са повече от онези, които са против нас.” Той се помолил и след това слугата видял цяла армия небесна войска. След това той излязъл срещу неприятеля си и казал: „Аз ще ви кажа кой е този, когото вие търсите.” Той поразил неприятелската войска със слепота и ги завел при еврейския цар. Като ги видял слепи, той казал: „Отче, да ги поразя ли?” – „Не, дайте им да ядат и пият.” След това им казал: „Няма нужда да ходите да убивате и да

гоните един Божествен пратеник.” Онези, които са с нас, са повече от онези, които са против нас. Онези, които са с нас, които ще оправят света, това са разумните сили в света, които работят за доброто на всички: не за доброто на богатите, не за доброто на учените, но за доброто на всички – за доброто и на богатите, и на сиромасите, за доброто на учени и на прости. Те работят за доброто на цялото човечество. Всеки човек трябва да живее един сносен живот, понеже във всеки живее Божествена душа. В това отношение и богати, и сиромаси, и каквито да са те, имат еднаква ценност пред очите на Бога. Това е веруването, което трябва да имате. Всички хора пред лицето на Бога са еднакво ценни. Следователно, богатият трябва да вижда в лицето на сиромаша един свой брат. Сиромашът трябва да вижда в лицето на богатия един свой брат, който е забогатял, и да не си завиждат, но да живеят в Любов и да си помагат едни други. Това е волята Божия, това е Любовта, която поправя света.

29. Неделна беседа, държана от Учителя на 17 април 1932 г.
София- Изгрев

ЗАПЕЧАТАНАТА КНИГА

Ще прочета 13 глава от Иезекил. „И ще съборя стената, измазана от кал и ще я съсипя. И ще се открият основанията ѝ.”

Всички ония лъжливи учения, всички онези голи надежди, с които лъжат хората, това е все кал. „Възглавниците” това е охолният живот. Кой не използва охолния живот? Една възглавница от 40-50 хиляди на месец – на такава възглавница спокойно може да спиш. На богатите хора им подават възглавници.

Думите, които ще взема, се намират в 5-та глава на Откровението. Аз я наричам „Запечатаната книга със седем печата”. Запечатаната книга със седем печата. Преведено, това е омега на цялото битие. Начало е животът, а Откровението е омега – край. Начало и край на нещата. Всичките нещастия всякога се дължат на края на нещата. Трагедията на живота всякога е в края, не в началото.

Ние ще разгледаме живота малко обективно. Животът е една запечатана книга, която трябва да се изучава. Някой път учените хора, пък и религиозните мислят, че тази книга е лесна за четене. Не е, и е. Тя не е мъчна за учения човек, но тя е много трудна за невежия. Онези, които се занимават с обществените въпроси, политиците, държавниците, философите, всички искат да отворят тази книга. Ако знаеха как да я отворят, те щяха да уредят живота. Понеже животът не е уреден, те не са отворили книгата и не знаят какво е писано. Понеже не знаят какво е писано, те правят само преводи, предположения. Всички предполагат. Всички ние живеем все по писани зако-

ни, писани от хората. Всички поддържат: Тъй казал дядо ми, тъй казала баба ми. Туй е наследствено, онова е наследствено. Не са Божии черти, те са човешки черти. Наследствеността е творение на човешкия гений, на човешкия дух. Прераждането не е едно учение, написано от Бога. Прераждане има, защото хората са заставени да се прераждат. Онзи търговец, който има падежи на полиците си, той ще се прероди, инак ще го турят в затвора. Индусите наричат това карма. Ако си плати полиците навреме, това наричат дихарма. В сегашното европейско разбиране, в християнството, ако го турите в затвора казват: Той бил грешен. Ако си плати навреме полиците, наричат го праведен. Какво нещо е праведен човек? – Човек, който си изплаща дълговете. Какво нещо е грешен човек? – Който само отсрочва дълговете си.

Някой път представят някой човек, казват: Той е грешен човек. Че ако ние съдим с Божията Правда, не зная дали ще намерите един праведен човек в света. Ако дойде един учен човек и да подложи всичката съвременна цивилизация на опит – аз няма да кажа своята статистика - не зная колко праведни хора ще има. Не че няма праведни, има, но ще забележите, че на всяко лице има нещо оцапано, навсякъде има нещо, което не достига. И съдията е праведен, и свещеникът е праведен, и майката, и бащата са праведни, но резултатите са грешни. Една непоследователност. Не може бащата и майката да бъдат праведни и свети хора, а детето да бъде един грешник. Не може майката да е грешница, а детето да е светия. Тъй не може. Те са две неща несъвместими. Може да се докаже. Човек всичко може да докаже. Когато Колумб тръгнал да открие Америка, тогавашните учени хора за да го опровергаят, казали: „Ако

можеш да заставиш това яйце да застане, тогава ще повярваме.” Той ударил яйцето и то застанало. Казали, че така и те могат. Че умният човек ще го спити малко. Какво значи спитност? И досега учените хора говорят за долини, за спитяване, за слабости. Какво е слабост? Долината е посока, към която се стремят природните сили. Вдлъбнатината, сплеснатината е част, към която природните сили се стремят. Щом си сплеснат, хората ще обръщат внимание на тебе. Че върховете ли обръщат внимание на хората на земята или полетата? Полетата - това са сплеснатите места. Кое е онова, което храни света? Върховете ли? – Не. Не че върховете не са важни, но онова, към което всички хора се стремят, това са полетата, това са сплеснатите места. Някой казва: „Спитиха ме вече, сплеснаха ме, фасона ми развалиха.” Много добре стана, че ти развалиха фасона. Аз те уважавам, че ти развалиха фасона. Какво нещастие има, че ти сплеснали фасона? Ти си едно поле, което може да се оре и сее. Ако не ти е сплеснат фасона, ти ще бъдеш един връх като Монблан или Монт Еверест. И това е хубаво, не са лоши работи високите върхове. Ако мислиш да живееш на високите върхове, то Господ би направил цялата Земя само с високи върхове, а той е направил един висок връх Монт Еверест, а другото е полета. Полета и долини колкото искате. Следователно сплеснатите фасони са повече, несплеснатите фасони са десетина в света, а другото е сплеснато.

Как ще се поправи светът? – Пари ни трябва. Парите не поправят света. – Хляб ни трябва. – Хлябът не поправя света. Може да имаш пари и да бъдеш престъпник, може да ядеш хляб и да бъдеш престъпник. Може да имаш пари и да бъдеш свят човек; може да ядеш хляб и пак да бъдеш свят човек. От

тебе зависи. Съвременните хора искат да турят всичко в движение, но парите си не може да ги търкалят. Кой как хване парите, ги крие. Парите трябва свободно да ходят, да се разхождат както дамите. А сега ги турят в такива джюздани, в джобове, крият ги, поглеждат ги скрито от другите. Казват на тези дами да не излизат от джобовете навън, само него – собственика да гледат. Голяма ревност има, докато тази почтена дама е в джоба. Щом дамите излязат из джобовете, казват : Осиромашах. Едно време бяхме богати, всичко вървеше, сега нямаме нито пет пари. Това е разбиране. Съгласен съм с това да имаш пари. Аз разбирам от това, но питам. Какво те ползва тебе, ако имаш един хамбар с жито, а стомахът ти е развален и не може да ядеш? Хората ядат туй жито, а ти гладуваш. Питам сега: Не е ли по-добре да имаш здрав стомах, а тези хамбари да ги няма. Казваш: „Хамбарът е пълен, а аз не мога да ям.” Пълните хамбари да са чужди, а ти да имаш здрав стомах. Някой път и да попостиш, какво от това. Че нима като си богат не постиш? Ще викаш лекар. Да постиш здрав. Че и учените хора и те посят. Разболе се царят, предпишат му лекарство. Той казва: „От лекаря здраве искам.” Лекарят му казва: „На всеки час по една лъжичка.” Командва го. Като дойде царят, парад му правят, но на втория час – друга лъжичка и целия ден този цар, който заповядва, и на него заповядват. Той заповядва на цялото царство, но и на него има лъжичка на всеки час. Той я намери здраве, я не.

Тогава прави се възражение. Казвате: „Онова, което вие говорите, не е право.” Съгласен съм и аз търся правото в света. Тогава, ако вашето учение е право, аз съм готов да напусна моето и да поддържам вашето. Аз искам да поддържам едно

учение, да няма гробища, да няма затвори, да няма бесилки, да няма нито богати, нито сиромаси, нито болни, най-после искам да поддържам едно учение, дето да няма никакви църкви, поддържам едно учение, дето да няма никакви безбожници. Ще кажете сега, че много искам. Аз казвам: Аз се съгласявам с учението, дето няма гробища да се лъже човек, да не умира. Според мене на хиляда години един човек да се роди и никога да не умира. Вие сега се раждате, измъчвате се, след 60-70 години умираете. Какъв смисъл има хората да се раждат и умират. Това е без смисъл. От сегашното наше гледище една майка да роди едно дете и след 20 години да умре, после да я утешават, че тъй искал Господ, че отишло на онзи свят при Господа. Ако туй е вярно, защо е този плач? Всички плачат, при Господа отиват, при най-хубавото, най-доброто. Песента е много тъжна с разни бемоли. Аз другояче виждам: В затвора го носят, не при Бога. Ако вие бихте изпратили един праведен със сълзи и плач в Небето, десет пъти трябва да се измие, да се очисти, няма да го приемат, най-малко десет бани трябва да направи, да се измие от калта.

Сега хората търсят едно верую, по-философско верую, по-духовно верую, каква религия да има? Съгласен съм, но каква религия? Такава религия, която може да направи всички хора щастливи. Аз изключвам земното щастие. Аз съм за онази религия, която може да внесе щастие в един народ. Аз поддържам думата щастие – това са условията за един човек. Тогава да се оставят хората свободни да използват условията според мощността, която имат. Туй е философия на живота, говоря за избраните души. Сега ние ни най-малко не отричаме сегашния живот, но за да се осмисли сегашният живот, ние трябва да

разберем вътрешните възможности, които лежат скрити у нас. Ако един човек не знае как да развива своята мускулна сила, ако човек не знае как да развива своето знание, ако не знае как да развива своя слух и да го ползва, или всички свои сетива, питам какво би станало от този човек след време?

На съвременните хора, на най-учените трябва да се проповядва една права мисъл, една мощна мисъл. Засега на съвременната култура ѝ трябва права мисъл. Под права мисъл аз разбирам мисъл, която строи всичко. Ако една мисъл се тури в действие, тя е като едно житно зърно. Тя се посява и расте. Тя е като ябълчната семка. Тя е като едно стъкло, остави стъклото чисто, да мине светлината. Не трябва да каниш светлината, тя сама ще дойде, няма защо да я каниш. Дарбите в човека няма какво да ги каниш, те си идат. Някой казва: „Да развия своите дарби.“ Ако остане сега да бъде развита дарбата, тя никога няма да дойде. Има в света дарби, аз съм съгласен. Ето в какво седи дарбата според моето схващане. Вие може да направите опит. Учените хора са правили и вие може да направите. Вземете едно момче, невежо, разпуснато в своите възгледи за живота. Може да го преобразите. Обаче нека се съберат десет души, които да концентрират своята мисъл и за една година да държат своята светла мисъл към неговия ум, да видят какво могат да направят. За една година то ще направи прогрес, какъвто за 20 години няма да направи. То да не знае. В него ще се зароди един вътрешен импулс. Сегашните хора са хора на отрицанието. Вземете вестниците, постоянно разправят едичкой си какво направили. Този ученик, тази ученичка, едичкой си слуга това направили, онова направили, този осъдили, всички тези войни, само престъпления, милиони. Най-после каз-

ват: Всички са престъпници. Тогава питам: Кои са праведните хора в света? Ако това е вярно, тогава ние не може да очакваме никакво щастие в света. Законът е верен. Ако всичките органи на тялото заболяят, смъртта е неизбежна, ние не може да очакваме здраве. Ако един, два, три органи заболяят, понеже има повече органи, повечето други са здрави, здравите може да помогнат на болните.

Не че хората по естество са лоши, но в тях има един лош метод, изостанал. Не зная откъде са го взели, отпреди няколко хиляди години. От 8 хиляди години този метод е влязъл. Има един мит. Когато Бог изпрати първия човек на Земята, тури го в благоприятни условия. Пратил един ангел Рафаил да пита човека дали е доволен. Човекът казал: „Всичко хубаво е създадено, но с тия животни около мене не мога да се споразумявам. Потърся рибата, тя е във водата. Потърся кита, влязъл във водата. Потърся птицата, хвъркнала нагоре. Потърся коня, той само припка. Потърся вола, той си навел рогата търси нещо, не можеш да размениш две думи. Мене ми дотегна, по този начин не се живее.” Върнал се ангелът, разправил на Господа. – Много добре. Изпратил му Господ от Небето една другарка. Ангелът я довел с кабриолет. Като я погледнал човекът, тя му се усмихнала и той рекъл: „Животът ми сега има смисъл. Кажй на Господа, че съм Му благодарен за тази другарка.” Заминава ангелът. По едно време пак се връща. Пита тази избраница дали тя харесва другаря си. Тя казва: „Не го харесвам.” Жената не го харесва, струвал й се малко прост. „Кажй на Господа, ако не измени неговия характер, може да съгреша, но ще го напусна.” Питам защо човекът беше недоволен? Той не разбира животните. Понеже той имаше една отрицателна мисъл към

животните, жената имаше същата мисъл спрямо него. Ангелът го пита: „Как си?“ – „Добре, само по някой път има нещо особено.“ – „Че как тя е една от най-добрите дъщери.“ – „Кажете на Господа, че е много добра, но има нещо особено. Откак е дошла тук в градината, особена е станала. Не се живее, почнах да не мога да живея с нея.“ Тогава Господ ги извикал и двамата, и Адам и Ева в Небето и ги променил: Адам направил жена, Ева направил мъж и ги изпратил пак на Земята. Най-първо жената се оплакала от Адам. Сега мъжът започнал да се оплаква от жена си. Той казва: „Не струва, много проста е тази жена, да не дава Господ такава жена.“ Питам, другото разрешение на задачата какво е. Размениха си ролите. Най-първо тази жена беше недоволна от мъжа си, сега мъжът е недоволен от жената. Тогава де е разрешението на въпроса? Ние всички сме недоволни от нещо. Ти може да влезеш в положението на една жена. Тя е недоволна от мъжа и той е недоволен от жената. Де е тогава разрешението? Най-после Господ решил да изпрати децата на Земята. Тия хора, за да станат доволни, пратил им деца на Земята. За едно време въпросът се уредил, но сега децата станали недоволни от бащата и майката. Това дете, като дошъл ангелът, казало: „Баща ми е малко груб, а майка ми не струва.“ В сегашния живот нито мъжът е доволен от жена си, нито жената е доволна от мъжа си, нито децата са доволни от баща си и майка си. Туй произтича от онази основна идея, че ни липсва същественото, ние не сме се разбрали един друг. Животът не седи в женитбата, да имаш другар. Туй е второ-степенното. Ако човек сам себе си не може да разбере, той не може да разбере и другите.

Та първото нещо: ние искаме да устроим съвременния ред

и порядък. Даже сме отишли по-далече – искаме да подчиним Природата. Онова, което искаме, не можем да го постигнем, защото не сме станали толкова силни, занемарили сме се. Във всеки едно от нас има йерархия от мисли. Но запитайте кой да е човек, откъде е дошъл и къде отива, той не знае. Попитайте го има ли Господ в света или не, и това не знае. Съвременните хора мязат на руските ескимоси, които и досега не знаят, че русите нямат монархия, даже те не знаят, че болшевизъм има в Русия. А реалността в света в какво се състои? Това, което е реално, то е най-право, то е същественото за самия живот, без което животът не може да се прояви. За пример, често се говори за човешкия интелект, говори се за човешкия ум, за човешката душа, за човешкия дух, за човешката воля. Но трябва да се определят качествата, в какво точно те се изразяват. Човешкият ум се проявява геометрически, човешкият ум първо се проявява в прави линии, а после в криви линии. В какво се проявява сърцето? Сърцето у човека най-първо се проявява в криви линии, а после в прави. Следователно, когато вие изучавате съвременната окултна наука, ако искате да имате една правилна наука, най-първо трябва да знаете отношението на правите линии, да покажете умствените способности как се проявяват. Трябва да знаете закона за успоредните линии. Ако у един човек няма успоредни прави линии, този човек не върви в прав път. Ако у един човек няма успоредни линии, този човек е загазил в материалния свят. Ако правите и кривите линии не вървят успоредно в своето развитие, този човек няма воля. Това е една дефиниция. Вие правете наблюдения върху добрите хора, изучавайте техните лица, изучавайте строежа на техните вежди, на техния нос. Светията има един нос. Един

праведник има съвсем друг нос. Друг нос има скръжавият човек. Скръжавият човек е стиснат или както казват скъперник. Скъперничеството, користолюбието, гордостта, тщеславието, злобата – всичко е означено на техния нос. У мнозина носът е обезобразен от лошите прояви, които имат. След това обезобразяването иде в очите, после в устата, оттам в стомаха, в дробовете, в мозъка. След това човек заминава за другия свят, да го ремонтират наново. Той не отива на Небето за друго, за ремонт отива.

Така трябва да разбирате великия закон Божи. Раждането на хората става по един вътрешен закон на Природата. Не тъй както някои казват: „Както Господ е наредил.” Най-първо хората трябва да определят какво Господ е наредил. Нека определят Божествените наредби и човешките наредби. Човешките наредби не са лоши, но те имат валидност само когато са свързани с Божиите наредби. Или, малката капка е валидна само когато е свързана с милионите капки. Тя трябва да е начатък на другите капки, които идат. Ако тя сама иде и след нея няма други капки, е като човек, който сам по себе си нищо не може да направи. Човек сам по себе си е една капка в целия космичен свят. Ако след него не иде друга интелигентност, която да подкрепи неговата дейтелност, той нищо не може да направи. Целият свят е съвкупност от ред интелигентни разумни същества. Дали вие ги знаете или не, резултатът, който сега съществува в света – цялата слънчева система, цялата Вселена, това е строен на разумни същества, които са строили с милиарди години преди светът да е съществувал и са създали този свят, който ние сега виждаме. Ние всички искаме да бъдем независими от тяхната дейтелност и казваме: „Ще уредим света, както ние

искаме.” Всичко може да стане, но да уредим света, както ние искаме, това е невъзможно. Всяка храна, която приемем в себе си, съдържа една динамична сила. Щом възприемем тази храна, каквото и да става, ние сме под чуждо влияние. Може да направите опит: Ако вие храните един човек със свинско месо, той ще е под влиянието на свинете, нищо повече. Не че той ще стане свиня, но неговият характер ще се измени тъй, че той ще почне да рови, да търси оттук-оттам. На туй основание не трябва да се яде свинско месо, за да се избавиш от едно глупаво любопитство. Любопитството на свинското месо е глупаво. Ако храниш праведния само с кокошки, кокошката не е като свинята, тя е по-умна, тя не иска да разваля клюна си, тя рови с краката си. Така ще мълчиш. Един учен човек вземе една Истина, къшне я. Аз съм гледал много кокошки, като видят житото, ритат, ритат. Казват: „Напълнете тази крина, че е празна.” Аз съм гледал много критици, казват: „Това не струва, онова не струва, рови, рови, мисли, че е някаква философия, не знае, че е кокоша философия.

Та някой иска да бъде богат. Не е ли кокоша философия? След като стане богат, къшне едно зрънце, влезне в една търговия и после казва: „Я напълни тази крина.”

Един съвременен любител музикант инцидентно влиза при един богат търговец, намира една цигулка, иска да я опита. Търговецът му казва: „Тази цигулка може да я има само този, който може да свири първокласно. Тя не е за търговия.” – „Ама ще ви дам, колкото искате, пет милиона ще ви дам.” – „Аз съм решил тази цигулка да я дам само на онзи, който свири първокласно, без пари ще му я дам.” И в Природата е същото. Хубавите работи Бог ги дава само на способните деца. Някой

път ние мислим, че сме способни. Ти още като теглиш първия лък, казва: „Остави цигулката, ще ти дам друга. Тази цигулка не е за тебе. Ако искаш друга цигулка, може да ти дам за 50-60 хиляди лева, но на тази цигулка само майстор може да свири.” Всеки от вас хвърля око на хубавата цигулка, но като те накарат да свириш на нея, нищо не излиза.

Вие казвате, че трябва да бъдете добри. Какво е доброто. Доброто, това е изкуство. Добрият човек като пипне нещо, то ще стане златно. Добрият човек, като пипне лупата, тя ще стане чешма, ще почне да тече, ще стане на земя, ще стане на хляб, ще стане на свещ, ще стане на къща, най-послед стисне я, тури я в джоба и си тръгне. Туй значи да бъдеш добър човек. Че ако аз търся по това правило, колко добри хора ще има в света? Христос имаше 12 души ученици, значи дванадесет и той един – тринадесет, а 13 е фатално число в света. Има само 13 души в света, които могат каквото стиснат, то да стане каквото искат. Само 13 души има, които сега трябва да извикате да оправят света. Индусите ги наричат богове, вие ги наричате ангели. Кръствайте ги както искате, нас имена не ни трябва, но да дойдат хората, които могат да направят от една лупа изведнъж златна да стане, възможно е вода да стане, възможно е къща да стане и живот да излиза от нея.

Доброто е една сила, с която светът трябва да работи. Ти като бъдеш добър, няма да умираш, като бъдеш добър, няма да бъдеш беден, от глад няма да умреш, криза за тебе няма да има, ще бъдеш свободен човек. Сега ние търсим свободата в света по един механически начин. Хубаво е това, но механиката от-послед трябва да се прояви. Не да има едно състезание. Един изобретател, след като намери едно изобретение, да го предаде,

какво ни ползва. Във вестниците в Англия, в Америка пише, че жените се упражняват да носят маски, цял народ, цели полкове има жени, които носят маски. Една война се готви и навсякъде и жените влизат и се упражняват да стрелят, с пушки се учат да стрелят. Ние искаме светът да се подобри, а хората се готвят за война. Добре, защото в тази последната война ще се види кои са добри и кои лоши. След като се бият хората, които останат, не могат да умрат, те са добри. Тъй ще се оправи светът. Онези, които умират, те са лоши хора, нека си отиват, откъдето са дошли. Следователно, войните са потребни, за да пратят непотребните хора от този свят в онзи, за да ги изменят и научат великия закон на битието. Защото сегашните хора минават за праведни. Попитайте кой да е религиозен човек, ще каже: „Аз вярвам в Бога. Знаете ли къде съм учил аз?“ – И аз съм учил, но нито аз, нито ти можем да направим лупата да светне. И двамата сме учени хора, но лупата си е винаги лупа, козата си е винаги коза, вълкът си е винаги вълк, жената си е винаги жена. Знаете ли когато един мъж иска да бие жена си, какво иска да каже този мъж? Или когато един мъж бие жена си, може би от туй е произлязло биенето в света. То е едно вътрешно неразбиране. Ако ти се поставиш на мястото на жена си, тя да те бие както трябва, ти човек може да станеш. Но понеже ти се опъваш, тя не може да те удари на място. Застани, стой тъй и кажи: „Бий, то е хубаво.“ И като те бие жена ти, ако си мъж иди при Господа и кажи: „Господи, много хубаво ме бие жена ми. Такъв масаж ми направи.“ Жената, като я бие мъжът ѝ, да каже: „Много хубаво.“ А сега какво казва: „Представи си, би ме той.“ Представям си. Няма по-хубаво нещо от боя, ако се бие на място, но няма по-лошо, ако се бие не на място. Казвам

на жените: Ще биете, както трябва. И на мъжете казвам: Бийте, както трябва. И на учителите казвам: Бийте, както трябва. И на учениците казвам, когато бият учителите си: Бийте, както трябва. Същият закон е. Учениците, като срещнат учителите си, да благодарят на Бога, че са ги били.

Сега вие ще кажете: На какво ще замяза живота с такива възгледи. Ами на какво мяза сега? По този начин може би ще бъде сто пъти по-добре, отколкото сега както е. Сега вследствие на това криво разбиране, ние очакваме резултати, които никога няма да дойдат. Никога бащата не може да очаква от сина си да прояви тези качества, които той не е заложил в сина си. Майката не може да очаква от дъщеря си тези качества, които тя не е вложила в нея. Ние очакваме от децата си това, което никога не сме вложили. Учителят не може да очаква от ученика това знание, което не е вложил. И ученикът не може никога да очаква това знание, ако не е вложил Любов. Едно семе може да има своето качество, но и почва трябва да има, да има тези условия, които семето изисква.

Говоря ви не на лична почва. Засягам онова, които вие имате. Човек трябва да има ясна представа за себе си. Той е направен като рохко яйце. Трябва да съзнава закона, че колкото е яко яйцето, толкова е як и той. Ти любиш и мислиш, че като махнеш с ръка, всичко може да стане. Може, ако имаш знание; ако нямаш знание и ако махнеш, може да ти коства живота. Следователно в туй положение има едно съвпадение. Човек трябва да изучава закона на човешката мисъл. Най-първо, като започне една работа, той трябва същевременно да изчисти мисълта си, да има концентрирана мисъл. Аз наричам силен човек, който може да застане за пет минути, да не позволи да

влезе нито една крива мисъл, нито едно криво чувство, нито да е в състояние някой да го обиди, ако ще Земята да се разруши, той да остане тих и спокоен. Хората край него умират, разрушава се Земята, а той е тих и гледа тъй, както Господ гледа. Ако и всичките градове да се разрушат, този човек, като дойде в своето спокойно състояние и само като махне с ръката си, всичко се ражда и ще почне отново да гради. Сега това е невъзможно. Защо? Защото аз съм проучвал хората, няма у хората чиста мисъл.

Сега за пример, като ви говоря, казвате: „Какво иска да каже?“ Едно от двете неща: аз мисля, че или сте много умни, или сте много глупави. Едно от двете: или че сте много добри, или че сте много лоши. И двете неща в света са възможни, понеже в мисълта няма скрито-покрито. Ако към вас аз имам истинска мисъл, когато вие сте глупав човек, не мога аз да мисля, че сте умен. Едно мога да направя – един среден път – да кажа: Вие имате възможност да бъдете умен, имате заложби в себе си. При дадените условия, тези сили, които са недоразвити, може да се развият. Туй положение, при което сега се намирате, може да го измените. Следователно, глупавият човек е глупав по единствената причина, че е забравил закона, по който мисълта се проявява.

Сега по някой път вие искате всички да ви гадая. Най-добрият гадател в света е човек сам за себе си. Туй, което мога аз да си гадая, никой друг не може да ми го гадае. След това може да дойдат други гадатели. Може да дойде един пророк от Бога, от Онзи, който ме е създал. Единствен човекът, който е почерпил познанието от живата Природа, той може да познае, да гадае на човека, да вижда какво може да стане от него.

Ще ви приведа един пример. Не обичам да привеждам примери от моя живот, но един ден в София се занимавах с много мъчен въпрос. Казвам: Днес не приемам никого, ще ме извините, много важна работа имам. По едно време казват ми, че дошла една млада госпожица на 25-26 години и казала, че от срещата ѝ с мене зависи животът ѝ. Аз виждам, че въпросът не е толкова важен, но човещина, поседях, помислих и казвам: Нека дойде. Тази млада госпожица идва, добре облечена, красива, с едно изразително усмихнато лице. Тя ми казва: „Каж ми, ще бъде ли щастлива?“ Това беше в 1914 година. Казвам ѝ: Сестра, аз се чудя как можеш да бъдеш щастлива в такава война. За да бъдеш щастлива, трябва да има един, който да те направи щастлива. Там е въпросът. Вторият въпрос: „Каж ми, ще го намеря или не?“ Аз ѝ казвам: Започвам сериозно. Аз не обичам да се занимавам с хората, но на тебе ще ти кажа Истината. Готова ли си да я носиш? – „Как не, аз за това съм дошла.“ Казвам ѝ: Ти има да живееш само две години на Земята. Онзи, когото търсиш, няма да го намериш. Казвам ѝ: Ти ще вземеш Евангелието да четеш, понеже отиваш в другия свят, свършва се животът ти, затова с всичко трябва да ликвидираш в своето положение. Едва ще ти дам една малка надежда. В такъв случай ти само едва на 9999 случая имаш възможност да бъдеш щастлива. Казвам: Може да има едно изключение, възможно е да стане едно изключение, но ти казвам: Чети Евангелието, ела да ми кажеш какво е положението. Ще ти дам и други наставления. И досега не се е вестила. Друг пример: Бях в един малък град, явява се един учител и ми казва: „Аз не искам да ми говориш бабини деветини, искам да ми говориш Истината, да ме зальгваш с туй-онуй, не искам.“ Казвам: Имаш ли доста-

тъчно широк гръб? – „Че ти какво мислиш, аз съм свободен.“ Оставаме двамата, започвам аз да му говоря. След като му говорих половин час, той си наведе главата и излезе. На излизане му казвам: Ако се оправят работите, ти ела. Той и досега не се е върнал.

Някой път човек иска да знае какво е неговото бъдеще. По-добре да не знае. Има неща, които човек не трябва да знае. Има неща, върху които Природата е турила було. Като се случи нещо опасно, дойде една тъмнина, ти изгубиш съзнание, минаваш през едно място на тъмнина. Опасно е, ти се страхуваш. Може да се събори света, може да не се събори. Не е potrebno да знаем всичко в света. Важно е човек да има нерви да издържи. Някой път ние искаме всичко да знаем. Не е нужно всичко да знаем, но онова, което знаем, да е съществено. Трябва да знаем пътя, по който иде Любовта в света. И когато дойде тази Любов, да не изгубваме ония условия, при които Любовта може да работи. Защо? Защото дейността, развитието, щастието в света, в дома, в един народ се наследява колективно от цялото човечество. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако поне един от възвишените ангели на Небето не мисли за тебе, ако един от архангелите, един от светиите не мисли за тебе, ако Бог не мисли за тебе. Като слезеш на Земята, във всичките народи поне един човек да мисли за тебе. Другояче е невъзможно щастието в света. Пък ако всички мислят за тебе, ти си онзи щастливец, който има щастието в света. Вие искате да кажете, той разправя за такива ангели, но ние не ги виждаме. Зад всеки професор има много ангели, които работят в лабораториите тук в Европа. Много ангели има като философи – цели трактати пишат като християни. Чудни са тия хора, които мислят

за ангели с крила в Небето. Ангелът може да е във форма на прост човек, но разумен човек. Той всичко знае, но е много скромен, никога не се показва, че много знае. Той ще те изслуша спокойно и ще ти каже: „Всичко ще направя, което мога.” Той не говори много, не обещава, но винаги услужва с Любов. И лекари има ангели. Като отидеш при него, казваш: „Болен съм.” Той те бутне с пръст и ти каже: „Иди си.” Ти си отидеш, няма я болестта. Как те излекува? – „Не зная, бутна ме с пръст и всичко изчезна.” Ако в медицината нямаше ангели, изгубена работа щеше да е медицината. Ако във философията нямаше ангели, изгубена е философията. Ако в науката нямаше ангели, изгубена работа е. Много ангели работят във всички клонове на науката. Те са, които дават подтик, прогрес. Те са най-разумните същества, които подтикват човешката култура в онази посока в която и човек е създаден. Тъй седи великата Истина в света. Казвате: „Как е направен света.” Тъй е създаден светът, че достатъчно е хората да отидат между тези ангели и да ги попитат. И между духовните хора има ангели, навсякъде има ангели. Засега жалко е, че до тези авторитети никой не се допитва, допитват се до техните слуги. В Стария завет има един такъв пример. Когато отиде един високопоставен велможа със своите камили при Елисея, за да го изцери от проказата, той прати слугата си при него и му каза: „Кажете на този господин да се потопи седем пъти в Йордан и ще се изцели.” Като му каза това, той се докачи и каза: „Ами, че реките в нашето царство също са лечебни” - и си тръгна разгневен. Слугите му обаче му казаха: „Господарю, какво ти коства, да се потопиш седем пъти в Йордан?” Той ги послушва, потопява се и оздравява. От благодарност се връща и носи дарове. Елисей

му казва: „Аз не искам нищо, вземете всичкото си богатство.” Но слугата на Елисея се изхитрил, догонва велможата и му казва: „Дойдоха ни гости, дай ни седем премени” - и той му дава. Вика го след това Елисей и му казва: - „Защо лъжеш този човек? Затова проказата ще дойде на тебе и на рода ти, защото си користолюбив.”

Има една проказа в съвременното човечество, проказата на богатството. Всички искат да бъдат богати, това е проказа. Човек, който иска да бъде богат, той е прост и невежа. Аз ще ви кажа защо: Когато човек иска повече, отколкото му трябва, този човек е прост. Разбирам да стане богат, но толкова, колкото му е нужно. Богатият иска всичкото богатство, че да подчини всички. Какво го ползва това богатство? Ти не може да имаш по-голямо богатство от сто милиарда, защото всичкото богатство е сто милиарда злато. Аз наричам богат човек онзи, който може да вкара живото злато в кръвта си, да го направи по-умен. Туй наричам богат. Следователно богатите хора трябва от своя капитал да дават, да дават даром от златото си. Затова са богати. Златото съществува в света по единствената причина да държи в равновесие живота. Вън от златото има едно друго равновесие. Златото е елемент, който пази равновесието на живота.

Една криза има в света от 8 хиляди години в човешкия живот. Хората умират по 35 милиона на година. Сега всичките хора искате един нов строй. Казвате: „Какъв ще бъде бъдещият строй?” Бъдещият строй с такива индивиди може да бъде точно като сегашния. В бъдеще, ако искате хората да се различават от сегашните, трябва да слязат да работят: най-добрите хора, най-учените хора, най-умните хора, проповедници, владци, царе,

князе и барони, и контове, и лордове. Писателите трябва да бъдат най-първите по нивите, навсякъде във всички учреждения и стражарите да са учени и благородни. Стражарят трябва да е свършил четири факултета. А пък началниците да са завършили повече от четири факултета. Тогава, като го срещнеш, ще му се поклониш и той като те срещне, ще се поклони. Всичките стражари само веднъж ще обиколят града и той ще бъде тих и спокоен. Тези учените хора знаят кои са онези, които ще направят скандал някъде, знаят и причините. Някой нямал пари. Този стражар е тръгнал с 10-20 хиляди лева, ще го намери и ще каже: „Братко, на ти на тебе пари, никакъв скандал да не правите.“ После други десет-двадесет души ще направят скандал, че хляб нямали. Стражарят ще натовари 3-4 коли с брашно и ще отиде и ще им даде. Тогава какъв скандал ще правят? Или някой ще направи скандал, че няма дрехи, обувца. Всичките стражари ще носят дрехи, обувца, хляб. Казвате: „Много добре ще бъде тогава.“ Най-после стражарят ще дойде и ще каже: „Ти яде, но сега ще отидеш да работиш, за да бъдеш доволен.“ При сегашните условия такава система не може да се приложи. Ти болния човек не може да го заставиш да тури един чувал на гърба си, че като здравия да носи.

Всеки човек е отворена книга. Най-първо трябва да се интересувате за това, което у вас не е проявено. Досега сте проявявали неща, които хиляди пъти сте проявявали. Аз по някой път се чудя на еднообразието на хората. Стремете се да проявите това, което никога не сте проявявали. За пример, колцина от вас сте правили опит, колкото пари имате, да ги раздадете на сиромасите? Не сега като ви казвам да го направите. Тогава ще е насилие. Но у колцина от вас е дошла идеята да раздадете на

бедните всичкото си имане и после никой да не знае за това. Да го раздадеш и след това да направиш едно научно изследване, какво влияние ще окаже върху твоя характер. За бъдеще само онези хора ще имат право да се женят, да бъдат благословени, които всичко са раздали. Преди всичко да е много богат и след това да раздаде всичкото богатство и да остане сам, без нищичко, тогава ще има право да се жени. Само сиромасите ще имат право да се женят. На богатите хора ще бъде забранено. В бъдещата култура ще има един закон: Богатият човек няма право да се жени, сиромасите ще има право да се жени. Тогава ако каже някой: „Искам да се женя.” – Сиромас стани. – „Искам да живея добре.” – Не се жени. Питам тогава: Кой ще се ражда. Законът в Природата е такъв: само бедните се раждат, само богатите умират. Искаш да живееш, беден бъди; искаш ли да умреш, богат стани. Туй може да ви го докажа. Почнете да теглите един човек. Като почне да натежава един човек, той скоро ще замине за онзи свят. Ако почне да олеква, той ще оздравее. Като почне един човек да пости 1, 2, 3, 4, 5, 20 дни, той оздравява, след като почне да отпоства, ще му трябват няколко дни, докато почне да яде както обикновено. Ако е постил 40 дни, и започне веднага да яде, както е ял преди, ще си замине. Първият ден ще вземе едно зрънце, втория ден две, три, четири, ще увеличава постепенно, докато соковете на тези зрънца внесат нов живот и почне да се подмладява тялото и то стане пластично. Този нов живот започва да се увеличава, да обновява тялото. Сега Природата налага кризи, глад и продължава живота на хората, за да ги научи да мислят идейно, да дойде една нова мисъл. Всичките методи на Природата заставят хората да живеят така, както тя иска, а хората си живеят, както

те искат. Всичките големи животни, мамонти, които създадоха гигантски тела, измряха. Останаха малките същества с голяма интелигентност, които могат да живеят с малко. Всеки човек е мамонт, когато има непреодолимо желание да притежава всичко. Има един самун хляб, но той за утре мисли, за други ден мисли, за десет 20 дни напред мисли да се осигури и децата си и внуците си. Това е било, когато не е имало друга интелигентност в света. Та аз ли се грижа за българските войници или държавата? – Държавата, разбира се. Та в Природата аз ли трябва да се грижа за хората или тя? Щом Природата е произвела тия хора, тя трябва да мисли за тях. Да мислим другояче, то е неразбиране на законите на Природата.

Тези положения изнасям, за да не се безпокоите. Вие се безпокоите за работи, които не се отнасят до вас. Вие сте осигурени. Аз ви чета по лицата. Най-много 10, 20, 30, 40, 50 години ще живеете всички, които сте тук. Повече от 120 години не може да живеете. Няма нито един от вас, който може да живее до 100 години, а да не говорим за 120 години. След 120 години ще бъдете в друг свят. Тези 120 години ще дойдат сега. То е малък живот. То не е умиране. Всеки един ученик е в училището, той учи година, две, три, четири години. На съвременния учен човек му трябва най-малко 16 години, за да свърши образованието си. Да кажем, че след 120 години вие свършите този земен университет. След това ви назначават в друго едно училище да проповядвате. Ако не можете да издържите тезата, след 120 години пак ще се върнете на Земята, за да кандидатствате в някоя болница на живите хора, да може да изучавате еликсира на живота, как да се съживяват и възкресяват хората. Ако не знаете как да слугувате, ще ви викат пак на Земята. Сега може

да попитате колко пъти ще ви връщат. Докато се уморите. Казват: „Трябва да се учи.“ Докато научите всичко, неизбежно е. Защото ако не научите, ще изчезнете съвършено. Природата си има един определен срок. Ако до този определен срок не възприемете нещата, не че съвсем ще изчезнете, но ще очаквате далечното бъдеще, за да дойдете след милиони и милиони години. Ще дойде време, в туй мълчание, в туй вътрешно съзерцание, вие ще научите какво е животът. Сега вие мислите, че живеете. Този въпрос ще се разреши, като умрете. Ще видите, че всякога живеете. Само ще промените условията за живота. Да кажем, ти си философ, но като умреш и те погребат, ще видиш, че ти четат молитви. Ти не можеш да съобщиш на хората. Няма ли да вярваш, че и след смъртта човек живее? – Ще вярваш. Но какво те ползва? Аз наричам знание, когато може да се ползваш от него, но когато не може да се ползваш?

Да оставим тези въпроси, те са тежки. Туй възможното пред вас стои. Вие сте хора, родени в една епоха при най-големи възможности. Най-големи късметлии сте вие, но и най-големи нещастия ви очакват. По-късметлии хора от сегашните не е имало в света, но и по-нещастна епоха от тази няма. Защото онзи, който се качва на най-високия планински връх, той ще се качи нависоко да види, но ако оттам се откачи и падне долу, по-лошо падане от това няма.

Та казвам: Всеки от вас трябва да види какво се крие в неговата душа. Всеки от вас трябва да види какво се крие в неговия ум. Всеки от вас трябва да види какво се крие в неговия дух. Не какво са писали другите хора. Всички, които са писали, пишат прекрасно, отлично, но има нещо, което тия философи пишат от памтивека. Но не сте се спирали да мислите вие какво

ще пишете за това. Вие ще мислите за това, за което никой досега не е мислил. Ще мислите какво се крие във вашата душа. Именно в това, скритото във вашата душа почива вашето щастие. Казано на религиозен език: Щастieto се крие там, дето е Бог. Де е Бог? Бог е там, дето е разумността, дето е Мъдростта, но Бог не е там, където са глупавите хора. По човешки говоря. Защото ако не беше така, нали някои казват: „Няма Господ.“ И прави са тези хора, няма Го. Господ Го няма при глупавите, при престъпниците. Ако си умен, благодарен, Господ е там. Понеже Го няма Господ, вие страдате, всички нещастия идат. Питате защо има нещастия? Няма Го Господ при вас. – „Какво да правим?“ – Намерете Го. – „Де е Той?“ – Идете при щастливите. – „Къде е Господ?“ – Идете при разумните да ви научат.

Безверието в света аз го разглеждам другояче. Всички глупави хора са безверници. Сега аз не разбирам тази вяра в църквите. Църквите са място за много глупавите хора. Според мене всеки, който умира, е много глупав човек, защото, който умира, насила го вземат. Защо умира този човек? Учат го. Насила го обрала разбойници, защото нищо не е давал. Онзи човек, който дава, никой няма него да обере. Той не само че не очаква, но като намери разбойническа банда, като го видят, казват: „Братко, колкото искаш ни дай.“ Разрешават му сам да определи. Такъв всички разбойнически банди го знаят. Кой ще го насилва? Слагат си оръжието. И той, като дойде при тях, изправи се и казва: „Ето, заповядайте от мен това.“ Кого обират разбойниците? – Скръжавите, богати хора. Аз ви говоря на преносен език, защото това са противоречия в света. Сега може да ме запитате: „Каква е задната ти цел?“ За мене има само предна цел, задна цел няма. В живота абсолютно няма никакви задни

цели. Има глупави хора. Предни цели имат само живите, само праведните. Ако съм от глупавите, ще имам задна цел. „Каква е твоята задна цел?“ Виж какво, ако съм от глупавите, ще знаеш задна е предната цел. – „Как да организираме хората?“ – Хората няма какво да се организират. Не че организирането е лошо, но туй организиране трябва да бъде по свобода. В туй организиране трябва да се гони една цел – свободата. Да се организират хората за свобода, за Истина, за доброто на човечеството, но да се организират другояче, туй организиране няма никакъв смисъл.

„И видях в десницата на седналия на престола книга, написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата. И видях ангел крепък, че проповядваше с глас голям: Кой е достоен да разгърне книгата и да развърже печата ѝ? И никой не можеше, нито на небето, нито на земята, нито под земята, да разгърне книгата. И аз плаках много, защото не се намери никой достоен да разгърне и прочете книгата. И видях ето, всред престола Агне стоеше като заклано и имаше 7 рога и 7 очи, които са седемте духове Божии, разпроводени по всичката земя, и дойде, и взе книгата от десницата на седящия на престола...”. Агнето е Божията Мъдрост, която е в сърцата на всички добри хора, които работят. Когато вземем числото 13, аз го взимам като едно статистическо число. То е най-прогресивното число. Туй число има сила да се увеличава в света, да направи чудеса, то е числото 13. Сега всички хора могат да боравят с него. Христос боравеше с числото 13. Всеки, който борави с числото 13, винаги ще го сполети една катастрофа на физическото поле. В духовния свят този закон не работи. Европейските народи се пазят от числото 13. Ако отидете на Запад в хотелите, няма да

намерите числото 13. Ще намерите 12 и $\frac{1}{2}$, но не и 13. Тия хора в много работи не вярват, но вярват в числото 13. Има един фатализъм. Числото 13 мяза на отрова. Като дойде туй число в ума ти, ти мислиш, че ще те сполети нещастие, че нещастieto ще дойде. Някои хора казват, че числото 13 работи. За личния живот числото 13 е фатално, за общия живот числото 13 някой път е щастливо. Евреите в леточислението имаха 13 луни, годината им се състоеше от 13 луни, имаха 13 месеца в годината. Сега европейските народи не искат да изменят 12-те месеца да ги направят 13. И те ще завършат като евреите. Има много данни, които трябва да се обяснят. Те си имат своите обяснения в живота.

Трябва един нов елемент да се внесе в човешкото сърце – Любовта, която не се променя. Любов, при която чувствата да останат постоянни, да не стават резки промени в чувствата. Сега при най-доброто настроение, което имаме, при най-малкото противоречие, ние не може да спазим равновесие, изгубваме Любовта си. За пример, един мъж, който обича жена си, ако му каже тя: Колкото пари имаме, да ги раздадем на бедните – сърцето му ще се свие, той няма да я похвали.

Сега наскоро една сестра ми разправяше един пример, на който аз ще дам коментар. Един дървар, като ходил из гората, намира едно мече. Решил да намери майката на мечето. Ходил из гората натук-натам, намира майката и го занася в леговището на мечката. Мечката тръгва и казва: „Много съм ти благодарна, че ми донесе мечето, искам да ти се отплатя.” Той остава сериозен. – „Не бой се, не бой се.” Вдига се мечката и го целува. Казва: „Доволен ли си от моята целувка?” – „Хубава е целувката ти, но ти миришат устата.” Мечката казала:

„Слушай много ми е тъжно, че ми каза тъй. Ще те поставя на един опит: ти с брадвата ще ме удариш. Ако не ме удариш ще те изям. Ако желаш да живееш, само ме удари, ако пък не, ще влезеш в корема ми.” Той задига брадвата и я удря. Тя казала: „Благодаря” – и си тръгва. След една година той отишъл пак в гората и срещнал мечката. Тя питала: „Познаваш ли ме? Аз съм онази мечка, която ти удари. Раната ми оздравя и я забравих, но още ме тежи на сърцето лошата дума, която ми каза, че ми мирише устата.” Сега защо каза той, че ѝ мирише устата. Защо трябваше да ѝ каже това. Тя яде месо. Някой човек ти направи добро, а ти казваш: „Много си добър, но си много груб.” Ти си човекът, той е мечката. Тази мечка ти благодареше за едно направено добро, че ѝ занесе мечето. Тя ти направи едно добро, целуна те. Ти казваш: „Много добре целуваш, но ти мирише устата.” Сега кое е важното: целувката или миризмата на устата. Онзи, който е направил тази басня, турил нещо повече. Друг път ще изменя баснята. Сега няма да я изменя, но ще я туря в друга форма: Не се произнасяй върху едно незавършено действие. Кажи на мечката: Много добре ти мирише устата”, нищо повече. Защото неприятното де е? Че как аз да ви докажа. Лекарят като те тури на хирургическата маса и прекарва ножа върху тебе и ти причини болка, но после има отлични резултати, спасява живота ти. Ти казваш, че този нож е лош. Не, добър е този нож. Мечката искаше да каже на този човек: „Устата ми мирише, понеже месо ям по някой път, но и твоята мисъл мирише понякога, и ти ядеш нещо, което не трябва.” Човек е казал на мечката: „Твоята уста мирише, но твоята мисъл каква е?” Но като се предполага, че това е благороден човек, малко повече Любов му трябва. Когато човек не обича, той по някой

път е груб. Миризмата, това е неговата грубост. Но казвам: Ние съвременните хора, които не можем да обичаме своите жени както трябва, които не можем да обичаме Бога както трябва, ние които не обичаме и себе си както трябва, тогава де е нашата човешчина? Да обичаш себе си както трябва, значи всякога да си радостен, че никога не си направил престъпление, аз туй наричам обич. Да не си опетнил себе си, нито ума си, нито сърцето си, нито съзнанието си. Ако някой те оцапа отвън, то е друг въпрос. Цапането отвън, това не трябва да споменаваме съзнателно. Човек да се не цапа, да знае в своето съзнание, че не е допуснал нечистота. За посторонните неща е друг въпрос. За своите ближни да не сме внесли нито една лоша мисъл за когото и да е. Да е съзнателен. Най-после да не сме проявили към Бога ни една неблагодарност. Ти седиш и си недоволен от живота си, казваш: „Защо Господ ме създаде такъв?“ – Тъй както си сега създаден, не е причина Бога. Че кой те създаде?

Та първото нещо е силата на вашата мисъл. Знайте, че спасението ви седи в силата на вашата мисъл. Ако вие може да измените вашата мисъл, вие ще бъдете пак същия човек, но мисълта ви ще бъде като водата, която извира, изтича от дълбоко. Ако тя е светлина, да е като свещ, която гори и не остава никакъв кадеж, най-чистата светлина да бъде. Ако е живот, най-чистия живот да бъде. Да допуснем сега, че някой от вас би имал тази запалка на Любовта, новата запалка. Вие искате по старому да си живеете и да имате постижения. Кое учение е най-хубаво? Дали старите учения на езичниците, или учението на християнството? Нито учението на авторитетите на миналото, нито сегашните учения, както учат са прави.

Сега няма да се спирам върху този въпрос. Смъртта е като

един фактор, като една временна неизбежност да приравни и да очисти хората. Всяка една смърт е чистилище. Хората умират по единствената причина, че трябва да се чистят. Ако не са грешни, няма да има смърт. Това е чистене. Като минеш през гроба, ще минеш през един такъв силен огън, че няма да остане никаква нечиста материя. Всеки един от вас се оплаква от страдание. Всички човеци трябва да се пречистят, затова трябва да минат през страдания. По-благословено нещо от страданията няма. Когато човек страда като човек, то е привилегия. Страда не само човек, и Бог страда първоначално, но туй страдание се ражда у Бога като дълготърпение, а у нас като нетърпение. Туй страдание у Бога се ражда като Любов, а у нас като безлюбие. У Бога се ражда като живот, а у нас като смърт. Човек, който не участва в страданието, той не може да участва и в радостите, и в благата. Сега туй не е механически процес. Той изведнъж не може да стане. Има начини, има школа, в която трябва да се упражнявате и може да имате постижения, нито да сте прекалено весели, нито да сте прекалено весели, нито да сте прекалено тъжни.

Нищо в света не може да ви спъне. Човек е оставен съвършено свободно в света. Няма ничия сила в света, която може да ви препятства, понеже Бог е в света. Бог е единствен, който застава за свободата. Не тази свобода, която сега се проповядва, то не е свобода, то е робство. В България всеки може да се изказва свободно, всеки може да постъпва свободно, както иска, но ако един ден ти скимне да излезеш само по бели гащи, да излезеш само по риза и да минеш през София, доде може да те държат? – Ще те арестуват. Прави са тези хора. Има известен порядък, да се не съблазняват. Прави са. Не, няма свобода. Но

ще кажат: „Защо този е по бели гащи?“ Че ако отидете на Изток ще видите с една бяла мантия, свързана с един колан през чреслата – това е облеклото. Там, ако някой е облечен по европейски, ще го гледат малко особено. Де седи свободата? Всякога, когато изказвам една мисъл, която не е меродавна, хората ме считат за чуждак. Ако аз ще говоря туй, което вие говорите, няма смисъл да се говори. Та свободата седи в новото. Всеки от вас трябва да внесе нещо ново в душата си, в действията си. Като направите нещо за някого, то да дойде като един плод, който е узрял. Трябва да има известни качества, към които трябва да се стремим. Всеки да носи нещо ново. Бог по що се познава? Там дето е Бог, има едно вечно изобилие в света, вечно подмладяване. То е знанието, в това се показва присъствието на Бога.

„Агнето“ освен Божията Мъдрост, означава и Любовта в света. Любовта е в сила да отвори запечатаната със седем печата книга. Докато хората не възприемат Любовта еднакво в общия живот, докато не възприемат Любовта като един вътрешен импулс, тази книга ще бъде запечатана. Които я възприемат, ще бъдат свободни, които не я възприемат, всякога ще страдат. И богати да са, пак ще осиромашеят, а когато възприемат учението на Любовта, и сиромаси да са, богати ще станат. Вие ще кажете: „Друго си е човек да има парици.“ Слабият човек очаква помощ от другите, силният човек очаква помощ от себе си. От себе си разбирам, от Бога, който живее в тебе. Всякога може да очакваш благото от Бога, който живее в тебе. Ако го очакваш отвън, ти си от слабите хора. Туй благо няма да дойде, както ти го искаш. Ако е отвътре, то ще дойде, както ти го искаш. Два начина има, ако искате да бъдете щастливи. Външно светът може да ви направи щастливи, когато той иска. Ако пък

искате да бъдете щастливи отвътре, може да бъдете щастливи всякога.

Кажете ми колко пари ви трябва. Повече не ви трябва от една златна монета. Вие ако искате пари, ето аз ви давам. Вадя и давам на един, на двама, трима, четирима, петима. От единия джоб отива в другия. Това е един фокус нали?

Благородство е човек да вярва! Благородство е човек да люби! Благородство е човек да мисли! Благородство е човек да има Истината в себе си. Благородство е човек да има Свободата. Туй наричам човещина.

30. Неделна беседа, държана от Учителя на 24 април 1932 г.
София-Изгрев

КОГАТО БЕШЕ ПО-МЛАД

Ще прочета 21 глава от Евангелието на Йоана. Ще взема само думите: „Когато беше по-млад”.

За да се разбере каквато и да е Истина в света, трябва да се тури един контраст. Знание без контраст остава неразбрано. Има твърдения, че страданията на Земята произтичат от неспазване, от несъпоставяне на законите на земния живот, който хората прекарват тук на Земята. За пример, сиромашът иска да живее като богатия, без да взима в съображение силния контраст, че той няма ума на богатия. Като говоря за богат човек, не разбирам богат крадец. Такъв богат човек не е богат. Богат човек в правия смисъл на думата е онзи, който е работил, който е умен. Ако не е умен, ако не е добил богатството си с работа, той не е богат човек. Една изопачена идея не е идея. Това е съвременния свят, разгледан от патологическо гледище. Аз обаче оставям патологията настрана. Ако аз бих изучавал медицина, никога не бих се занимавал с патология. Патологията не е наука. Медицината трябва да се основава на естественото, на здравословното състояние на организма. Всяко отклонение от това състояние не е полезно за човека. Няма какво да се изучават болезнените признаци на болестите. С болезнените признаци нищо не се постига. За пример, от лекарско гледище, ако очите на човека са жълти, те казват, че организмът е болен, има някакво анормално състояние. Жълтият цвят на очите показва, че чувствата са в анормално състояние, вследствие на това тия нисши чувства влияят на черния дроб и той не функционира правилно. Те изпращат тази жълтина по

цялото тяло, с което искат да кажат на господаря: „Господарю, твоите чувства не са нормални.” Ако този цвят се разпространи по цялото тяло, зле ще бъде на господаря на тялото. Ти като видиш тази жълтина, казваш: „Да вземем мерки.” Това е едно субективно схващане на лекаря. Туй не е наука. Сега по някой път учените хора, лекарите изучават човека за това, че очите му са жълти. Ако попитате един окултист, той ще ви каже, че жълтият цвят е признак на интелигентност. Значи, ако на този човек очите му са станали жълти, той е интелигентен, докато не са жълти, той ходи, играе, забавлява се. Като пожълтеят очите му, той почва да мисли: Откъде е дошъл този жълт цвят? Индусите в едно свое посвещение обличат жълта дреха. Туй значи голямо достойнство. У нас на запад, като си тури човек жълт цвят на тялото, казват, че това е болезнено състояние. Никой няма право да се приближава до него. Това е едно схващане. Обаче цветовете в Природата имат точно определено значение. Цветовете са образувани от разумния свят, от разумни същества. Цветът е една разумна проява за този, който може да чете и разбира. Според степента на цветовете, колкото червеният цвят е по-ясен, по-червен, толкова животът, Любовта, жизнеността са от по-висока степен. Колкото този цвят е по-мътен, по-неопределен, толкова горните качества са в по-слаба и по-нисша проява. Туй може да се определи от свойствата на химическите съединения. Съединенията не образуват живота, те дават възможност животът да се прояви. За пример, вие може да проектирате слънчевите лъчи през една призма и да се образуват цветовете. Призмата не образува цветовете, тя само разлага светлината. Може да се употреби една призма, тя дава възможност да се прояви светлината. Когато един човек се раз-

лага и проявява своя характер, разлага ли се той? Само мъртвото се разлага. Значи аз тълкувам: щом светлината се разлага, тя е умряла. Тогава ние имаме тези умрелите цветове. Когато светлината се разлага, тя оживява. Аз казвам: Когато светлината минава през призмата, тя се ражда. Аз употребявам думата раждане, вместо разлагане. Това е психологическо схващане. Следователно всеки един цвят в туй новото раждане на светлината, тази светлина взема обем в себе си. Най-първо тя има един лъч, като се ражда, тя придобива широчина, цялата гама цветове се разпределят и тогава тя е като един цвят, който се разцъфтял и показва какво е скрито в него. Следователно изложете болния човек на светлината и той ще оздравее. Всеки от вас да има една голяма призма и всеки ден да гледате през тази призма. Болният човек е неразположен или неврастеник, или страда от каквато и да е болест, всеки от вас, като има един такъв лъч, по който слънчевият спектър отгоре му да минава, иска, не иска, ще оздравее на общо основание. И без да иска, ще оздравее.

Има един нов метод – пишат вестниците сега, за изучаване на езици. Ще турят плочата, ще ти преподават всеки ден и като ти говорят на езика всеки ден, ще научиш езика. Ти правиш нещо, туриш плочата, тя ти говори на френски или на английски, или на немски, или испански, на който и да е език, ти седиш, но първо не обръщаш внимание, но тя като ти говори, най-после започваш да заучаваш език, а оживява. И след четири-пет месеца започваш да говориш езика. Така и най-учените хора в Америка, в Англия, Франция, по този лесен начин изучават езика.

„Когато ти беше по-млад.” Младостта и старостта, това са

две страни на човешкия живот. Младостта значи, че човек се явява в света, за да разбере нещо. Младостта всякога значи свобода, която трябва да се прояви. Старостта всякога значи ограничение. Ти имаш знание, но си ограничен. Остаряваш, но ти трябва да минеш през страдание. Като умреш и възкръснеш, ще станеш млад, ще минеш през друга гама. Старият трябва да умре. Защо трябва да умре старият? – За да се подмлади. Казвате: „Не може ли да не умираме?“ – Може, не остарявайте – това е логическото заключение. Остаряваш ли, смъртта е неизбежна, т.е. ще минеш от едно състояние на ограничения живот, в живота на свободата. Христос трябваше да умре, защото много беше остарял. Онези, които Го описват, когато Той е бил на 30 години, е друго, но на кръста е изглеждал на 90 години. Че как няма да остарееш, да носиш греховете, скърбите, негодите, престъпленията на хората, правени от хиляди години! Не е чул нито една сладка дума. Казват, всякога Го виждали много тъжен, никой не Го е виждал весел. Че как ще бъде весел? Кой от вас ще бъде весел да го натоварят с толкова страдания. Следователно беше остарял много и Той трябваше да умре, за да се освободи, да влезе в свободата. Защо трябваше да умре Христос? – Защото беше остарял. Или на ваш език казано, защото носеше греховете на света, трябваше да умре, за да се освободи от тях. Разправят за Буда, когато достигнал до едно особено състояние и помислил, че не го е страх от нищо, че е свободен, легнал под едно дърво да си почине и заспал. Световната змия, която го търсела, намерила го там, обвила се около тялото му, ще му счупи ребрата. Какво да прави, да се бори, не може. Той почнал да се смалява, смалява, смалява, и така се изплъзнал, освободил се от нейните прегръдки. Това

смяляване е умирането. Това значи да се освободиш, да станеш свободен. Другояче ако не се смалиш, ще те смаят. По-добре е сам да се смалиш, отколкото да те смаят: по-добре е сам да се претеглиш, отколкото други да те теглят; по-добре е сам да се обезвериш, отколкото други да те обезверят; по-добре е сам да се познаеш, отколкото други да те познаят. Не можеш да познаваш един човек, с когото нямаш допирни точки. За да познаеш един човек, трябва да имаш най-малко три допирни точки с него. Трябва да имаш една допирна точка с неговия ум, трябва да имаш една допирна точка с неговото сърце, трябва да имаш една допирна точка на физическия свят. Нямаш ли ги, всичко друго е само писана работа. Защото характерът на човека често от физическо гледище се определя. Казвате: „Аз го познавам по очите.“ Какъв е онзи признак, по който по очите можеш да го познаеш? Очите му са жълти, значи разстроен му е черният дроб. Мътни му са очите. Разстроена е пищеварителната система. После има изгубване на жизнения кръг на окото. То е значи в дисхармония със слънчевия възел. Жизненият кръг е свързан със слънчевия възел, астрологически е свързан и с кръга на Слънцето.

Та при изучаването си човек трябва много добре да е запознат с ония отношения, които съществуват между числата в геометрията. За пример, вие казвате: $1/5$, $1/6$, $1/8$, $1/9$. Една пета от грама на най-силната отрова, или пет шести от един разтвор сладко. Тогава казвате, че всички дробни са еднакви, привеждате ги към еднакъв знаменател. Не можеш да ги привеждаш. Някой път казвате: „Колко ти дадоха?“ Ти може да вземеш $2/5$, $3/5$, може да вземеш $1/5$. Ако вземеш $1/5$, ти си в пътя на спасението. Ако вземеш $3/5$, ти си в тази отрова, ще

заминеш там, дето никога не си очаквал да отидеш. Вие не цените времето. Какво е една секунда от времето? В една секунда ти човек можеш да станеш. Ако ти бодърстваш една секунда, ти може да схванеш една идея, която никога иначе не може да схванеш. Един сиромаш минавал през един мост, и се окайвал, няма ли да се свършат тия страдания най-после, пет, десет, петнадесет години минава през този мост, омръзнал му и мостът и сиромашията. Един ден го слушал един европейски княз и решил да види колко е интелигентен. Турил една торба с пари до моста, та като минава по моста, да я намери. Този работник, като наближил моста, казал: „Толкоз години минавам през този мост, чакай, мога ли да мина сега със затворени очи? Минал и заминал торбата. Този княз си взел торбата. Когато Бог ти поставя условия за твоето издигане, ти си затваряш очите и след туй Господ си взима торбата. Ти пак си отваряш очите. Казваш: „Няма ли да се свърши това нещо?“ Дойде един умен човек, даде ти умен съвет, казваш: „Съвет мене не ми трябва, пари ми дай.“ Ти си затворил очите, богат няма да станеш. Аз съм толкова щедър, но едва ли бих си позволил да дам някому хиляда английски стерлинги, тогава съм скръжав много. Но ако ме слуша и вярва, мога да го науча на едно изкуство как да си спечели пари. Той няма търпение, казва: „Аз туй го зная, пари търся, това не ми разправяй, кажи ми нещо по-сериозно, с детински работи не ме занимавай.“ Тогава му казвам как се сади лук, чесън. Ти, ако знаеш как да хванеш тази пръчка за двата края, богатството само ще дойде при тебе. В живота човек трябва да бъде смел. Страхливият човек никога не може да очаква да бъде богат. То е изключено. Страхливият човек по никой начин не може да постигне нещо в света. После второто

положение: човек, който се съмнява, по никой начин не може да постигне туй, което иска. Човек, който мрази, човек, който мисли зле за другите, не може да постигне това, което желае. Туй трябва да го знаете. Туй е абсолютна Истина. Може да опитате, няма никакво изключение. Ако ти искаш да постигнеш нещо, трябва да имаш вяра, която има отношение към законите на живота. Ако ти любиш някого и имаш вяра в него, то е за тебе, с тази вяра ти себе си повдигаш. Ти ще вярваш в известни сили, които Бог е положил. Ти вярваш в един учен човек, не за неговото учение, но за онова, което Бог е вложил в него. Аз вярвам в една свещ, не заради нейната светлина, но за светлината, която излиза от нея и която ми услужва в тази нощ. Аз не вярвам в златото и в парите, но вярвам в услугата, която те могат да ми направят. Щом може да ми послужи, вярвам в тази услуга; щом не може да ми послужи, не вярвам. Може да ти дадат един чек от 20 хиляди долара, отиваш в банката, но тази банка е фалирала. Защо ти е този чек в дадения случай? Една английска лира може да ти послужи повече, отколкото тия 20 хиляди долара. Една сладка дума, казана в лош момент, струва повече, отколкото бъдещата слава, че ще те вдигат и слагат хората. Единственото нещо, което хората могат да направят в света, е следното: като умреш, да ти изваят лицето от камък и го сложат на видно място и с това да те подложат на едно вековно страдание. Като минавам някъде, гледам една статуя. Велик човек! Казвам: Ето ги сегашните мъченици. Аз съм виждал тези мъченици и в Англия, и в Германия, и в Америка. Казват: „Блазе им, обезсмъртени са.” Те мязат на онзи габровски богаташ, който дал 20 хиляди лева за направата на театъра, с условие, като го направят, да му поставят бюста там. Като

минавал отпосле и виждал бюста, казвал: „Иване, Иване, колко боб изяде, докато дойде на туй място.” 20 хиляди той ще даде, да му направят един бюст, да се изпъчва. Заблуждението седи и в обществото, това може да е и едно възпитание за онзи, на когото турят бюста. Заблуждение е, защото безсмъртието и достойнството седят в други неща, а не в бюстовете. Всеки човек, който има бюст, то е една спънка за него. Природата не обича да се фотографират нейните образи и вследствие на това вие никога не може да фотографирате един човек за вечни времена. Човек се изменя. Човек на ден поне двадесет пъти ще се измени. И обществото не е същото. Няма човек, който да има един и същ образ винаги. Някой казва, в детството съм бил един. Това са фази, ти трябва да имаш ясни схващания за себе си, за да схванеш външните промени. Има един образ, който ти може да схванеш. В Природата има една фотография, и в невидимия свят познават фотографията, държат изпити и то по закона на Любовта. За да можеш да фотографираш някого от невидимия свят, ти трябва да държиш изпит, да си готов да се жертваш и то по закона на Любовта. Всеки, който люби, той може да фотографира, а който не люби, никаква фотография не може да стане. А тука на Земята всеки става фотограф. Значи има наука. Ако любиш, ти си фотограф, почетно изкуство е. Ако обичаш един човек, ти за него ще имаш един образ. Приблизително туй е вярно. Тогава ако искате да фотографирате един човек, направете един жив образ. Ние се отдалечаваме от въпроса. Фотографията трябва да бъде само като един подтик. Ти трябва да имаш един вътрешен образ. След като се даде този подтик, то тази фотография трябва да отделиш от ума си. Не може да я държиш дълго. Защото ако дълго време я дър-

жиш в ума си, ти правиш пакост за себе си и за другото лице. Много пъти, когато за един човек постоянно мислиш, мислиш, почва вече да те безпокои тази мисъл. Мисленето за един човек е хлопане на вратата. Ако на вратата ти хлопнат три пъти, то е приятно, но ако цяла нощ ти хлопат, то е неприятно. Един човек има право три пъти да мисли за мене. Не съм аз единственият човек, за когото той трябва да мисли. Той трябва да мисли за всички хора на Земята, да мисли за Бога, за ангелите, за светите, за всички същества, за звездите, за бръмбарите, за животните, за млекопитаещите, за дърветата. Това аз наричам една права мисъл. Някой казва: „Аз само за тебе мисля.” Така мислят малките деца, които имат куклички. Докога мислят за тях? До 15-годишна възраст най-много. От 15 години хвърлят куклите и започват да мислят за друго. Следователно в Природата има един закон, според който тя изменя положението си. Сегашните хора не могат да разберат туй, което става в света. Природата иска да ни застави да излезем от едно пасивно положение, или положение на голяма опасност. Всичките хора искат да живеят един охолен ленив живот. Лятно време, когато човек трябва да стане в четири часа, той лежи в леглото си, върти се и мисли откъде да вземе пари, или мисли как да се облече. Това е второстепенно. Най-първо ще станеш и ще почнеш да дишаш чист въздух, ще излезеш да погледаш изгрева, да погледаш цветенцата как са цъфнали. Този въздух няма да го намериш вкъщи. Отровен е въздухът в стаята, дето си спал. Трябва да знаете, че всичкото богатство на човека е във въздуха. Ако туй богатство от въздуха не може да го вземеш, ти отникъде не можеш да го вземеш. Та казвам: Младият трябва да бъде млад. Ако днес на Великден ти може да отидеш на

Витоша, през целия си живот може да бъдеш щастлив. Казваш: „На Великден ходи ли се на Витоша?” Казвам: Ако на Великден не отидеш на Витоша, ти ще загубиш нещо за себе си. Като дойде Великден, какво правят хората? Че Христос пострадал, хората се събират, за да ядат и пият, че Христос се е освободил и възкръснал, за това не мислят. Христос се освободи и възкръсна, но ние, които сме в затвора, казваме: „Дай ни едно агне да ядем.” Че тъй по-мъчно ще се освободиш. Ти, като си в затвора, почни да просиш, да се молиш, че ти като имаш една смъртна присъда и ако те намерят, че ядеш агнета, непременно ще те обесят. Ако ядеш прасета, непременно ще те обесят. Законът е много верен: Каквото правиш, ще ти го направят. Ние казваме, така е казал Господ, че трябва да ядем агнета. Съгласен съм с вас, че така е казал Господ, но като съгрешихте, затова ще умирате и ще страдате. Казвате, че така е казал Господ. Защо е казал Господ да ядем кокошки? Като ти е казал да изядеш тази кокошка, Той те изпитва. Щом дойде наказанието, ще знаеш защо е дошло, че каквото правиш, ще дойде до тебе. Законът е много добър, не е лош. На този закон ние трябва да благодарим, че е така. Ако направиш добро, добро ще намериш; ако направиш зло, зло ще намериш. Защо е така? Така е, той е най-добрият закон в света. Злото като дойде, ще се поправиш.

Та младият човек, умният човек е, който прави каквото иска. Тогава има два начина за постъпване: да постъпим ние както искаме и което Природата иска. Да заменим думата Бог. Като говорим за Бога, ние мислим, че Той е човек като нас. Не е така. Бог е едно същество разумно, което има в сърцето си добрата мисъл, благото на всички същества. Когато страдате,

Той влиза в положението, но вижда последствията и причината защо страдате. Казва: „Исправи погрешката, да не страдаш. Исправи я и ще престанат страданията.” Ти искаш да бъдеш богат. Той ти показва пътя, по който можеш да бъдеш богат. Искаш да бъдеш учен, имаш възможност да бъдеш учен. Ти искаш да бъдеш добър, имаш възможност да бъдеш добър. Няма нещо, което човек да пожелае в правия смисъл и да не го постигне. То е въпрос само на време. Но трябва да спазваш правилото.

Когато Христос дойде на Земята, не дойде само да спасява хората. Това беше задачата, която Той имаше да разреши, но Той дойде, за да научи нещо. Като син Той имаше нещо, което не знаеше, трябваше да го научи. Апостол Павел казва: „Макар че беше син, и Той научи нещо.” Христос, като дойде на Земята, научи се как да обича, не само любовни писма да пише. Защото Христос, като беше на Небето, пишеше любовни писма, но като дойде на Земята, онези, на които пишеше любовни писма, хванаха Го, разпънаха Го. Той каза: „Господи, прости им, онези, които аз обичах, не ме разбраха.” Няма по-голямо страдание от това да те разпънат онези, които обичаш. Да те измъчват твоите неприятели, разбирам, това има резон, но да те разпънат твоите приятели, които ти обичаш и за които се жертваш, това е именно страданието. И изобщо целият сегашен свят страда от същото положение. Тогава има едно разрешение: всички хора трябва да имат една обща мярка, с която да мерят. Те трябва да обичат Едного в света. Ти трябва да обичаш този, от когото си излязъл. Водата трябва да обича морето, от което е излязла и да се върне и като се върне тя, там се очиства от всички нечистотии. Като се съберат едно-две

морета, усилва се тяхната дейтелност. Следователно, дето се събере целият наш живот, там е и нашият стремеж.

Сега да се върнем към същинската мисъл. Някои неща ние ги считаме за маловажни. Има един анекдот, той е следният: През един топъл ден Христос пътувал със своите ученици. По пътя Той видял едно петало и казал на апостол Петър: „Вземи това петало.” „Господи, защо ни е, ние нямаме кон, пък и четири петала трябват.” Христос се навел, взел петалото и Го носил. То се отковало от един израилски кон. Срещат човека, търси петалото. Христос му го дал. Той носел череши и дал череши за петалото. Христос вървял напред и пущал по една череша, Петър се навеждал и така изял цяло едно кило, все се навеждал, а веднъж не искал да се наведе за петалото. Сега се навел 50-60 пъти. Наведи се, вземи това петало, то има смисъл. Една разумна постъпка навреме, ако не я направиш, после сто пъти ще се навеждаш, за да постигнеш известно благо. После анекдотът продължава. Вървят те и стигат до едно място, където видели на улицата умряло куче. Апостол Петър минава за доста умен човек и казал: „Учителю, колко смърди това умряло куче.” Но Христос казал: „Хубави зъби има това куче.” В живота, когато човек изпитва най-големите горчивини, да каже, че горчивините имат бели зъби, да каже, че горчивините са хубави. Ако знаете тези бели зъби как да ги употребите, ако вие намерите един умрял слон и му вземете зъбите, ще уредите доста ваши работи. Доста скъпи са слоновите кости. Двата зъба на слона знаете ли колко струват? Два големи зъба има слонът. Те са една доста почетна сума. Тъй щото и лошото нещо в света си има своя добра страна.

Сега да се върнем към човека както е устроен. Както е ус-

троен човек, сега за себе си той е една задача. Той е един организъм с всички негови апартаменти. Човек постоянно не живее в своето тяло и трябва да разбира как функционира тялото му. Най-първо трябва да разбира своята глава. Ако разгледате човешкия мозък, вие ще видите, че от общия център излизат известни бели криви линии към повърхността на човешката коруба. Тези бели жички постоянно се нагърчват. Бялото вещество изхожда от сивото вещество. Тия бели жички са енергията, през които минава тя. А сивото вещество, то е като зрънца, там се развива дейтелността на тази енергия. Сега от съразмерното развиване на тези нишки зависи каква е дължината. Ако вие удължавате или съкращавате една жичка, ще имате два различни резултата. За пример, човешката интелигентност и способностите се определят от тези нишки, от тези мозъчни зрънца. Човешката мисъл идва вън от физическия свят, от друг един свят. Ако разбирате закона, вие трябва да знаете как да оперирате с късите и дългите вълни, защото в мозъка има два вида жички: едните са къси, а другите – дълги. Между късите и дългите има известно отношение, когато се предават мислите. Не само това, по-възвишените нишки имат специфични нишки. Те са същевременно различни, образуват се в предната част. В тези най-добрите типове се образуват същевременно много такива красиви бели нишки и у тях се заражда такова висше съзнание. Тези хора са крайно интелигентни, разбират нещата. Тия, които нямат тези бели нишки, постъпват през просото на нещата. И тогава, ако вие имате несрета, ако вашите дълги и къси нишки са тъй пропорционално направени, вие ще бъдете един музикант. Ако са къси, вие ще бъдете един обикновен човек, няма с какво да се занимавате.

Следователно, когато се измерва човешката глава, щом се измери окръжността на главата, ние имаме предвид да измерим радиуса, тази е само една привидна окръжност, но в тази привидна окръжност вие взимате един малък ъгъл, а с този ъгъл вземате едно далечно пространство на няколко хиляди, дори и милиони километра. Тази глава е само една такава форма, да се измери една форма, която седи далече, но поставена на физическото поле ти трябва да съпоставиш какви са нишките на твоя мозък, каква е силата в дадения случай, с която ти разполагаш. Вие може да ми кажете: „Тия работи са тъмни, не са ясни.“ За изяснение на нещата трябва светлина, трябва знание. То не може с една лекция, тъй както сега ви разправям, да се разберат изведнъж нещата. Туй, което ви разправям сега, трябва най-малко десет години да го изучавате. Аз, който разбирам работите, съм правил десет години наблюдения на една солидна работа. Един европейски учен човек като Дарвин десетки години усилено е работил и въпросът, който го вълнувал, пак не го разрешил. От десет години само един верен факт съм намерил, на който аз разчитам. Другите неща са относителни, един факт, който обяснява много други явления. Ще кажете: „Има ли условия и ние също да наблюдаваме.“ Всеки един от вас не трябва да изпуска нещата. Вие сте дошли на Земята да се учите, а очаквате един живот само да остареете, да умрете и да идете в онзи свят. Помнете: В онзи свят имат крайно лошо отношение към невежите. Там не искат невежи хора. На невежия кракът не може да стъпи там. Вие ще останете тук, на Земята, като един прост човек. А за онзи свят, още повече при Господа, за да отидете, трябва да Го обичате. Но ако не Го обичате, кракът ви няма да припари. Ти може ли да влезеш в един

дом на една мома, която ти не обичаш и която не те обича. Ще ти покажат пътя. Но ако ти обичаш момата и тя те обича, може да влезеш. Най-първо вие казвате: „Аз като ида в Небето.” Сега аз сериозно ви говоря, нямам предвид да апострофирам никого. Казвам: Ти уверен ли си, че обичаш Господа и че Бог те обича. Не само да го казваме така на думи, но да го знаем абсолютно. За пример, друго е да кажеш, ще изгрее Слънцето и изгря Слънцето. Да кажеш и да го видиш. Не да кажеш, че е изгряло, но да кажеш изгря Слънцето и виждам го. Всеки може да каже „Изгря Слънцето”. Но като казвам „Изгря Слънцето”, виждам го и чувствам неговите лъчи.

Та казвам сега: Религията и науката, това са системи за облагородяване и развиване на човешките чувства. Ако религията това не прави, не е никаква религия. Човешката наука е наука за развиване на ума. Не развива ли тази наука ума, да се оформи човешкият череп, за да стане човек щастлив в живота си, да има едно високо съзнание, ако това не прави науката, тя не е истинска. Сега питат: „Ти религиозен човек ли си?” Човек не може да бъде религиозен. За да бъде религиозен, то е вече един придобит резултат. — „Но той е учен човек.” Може само относително да мисли, че той е учен човек. Казва: „Познавам хората, имам понятие от физиогномия, определял съм физиогномически какви функции изпълнява носът в чувствено отношение и какви функции изпълнява в умствено отношение.” В органическо отношение носът служи за развиване на дихателната система, в чувствено отношение, ако крилата на носа не са развити, той ще осакати чувствата си. И ако твоят нос не се продължава, ти ще осакатиш ума си. Съотношение има с цялото тяло. Геометрически носът може да бъде 3 см., 4, 5, 6,

7, но никога не може да бъде 10 см. До 7 см. Може да бъде, но 10 см. То е аномално. В слона е по-дълъг. Ако е за дължина на носа, по-дълъг от слонския няма. И действително слонът минава за много учен. Между млекопитаещите по-умен от слона няма. Но и много е внимателен слонът. Да вземем човешкото ухо. Гънките, по които ухото е направено, показват Природата когато е искала да покаже, че един човек е добродетелен, тя направила ухото му отгоре широко, пък когато той става хитър и лукав като лисицата, заострила го отгоре. А когато той върви правилно в живота, тя му разширява ухото отдолу. На ред поколения ушите са отдолу като изядени. От чисто физиологическо гледище такива хора имат малък жизнен капитал. Те намерят ли се в големи кризи, отиват в онзи свят. Когато човек продължи ухото си и го разшири, много болести могат да го сполетят и той пак да остане. Казват: „Толкова ли е важно едно ухо.“ Че от ухото зависи как ще се стимулира твоят мозък. Колкото по-хармонични гънки има ухото, толкова е по-добре за твоя мозък, за твоята интелигентност. Да се изгуби едно ухо е голяма загуба; да си изгубиш окото, е голяма загуба; да си изгубиш носа, е голяма загуба.

Най-първо главата е капиталът, който е даден от Бога първоначално. Лицето е капиталът, който е даден от Бога в обръщение. Човешката ръка е капиталът, който вече дава приход. Като погледнеш човешката ръка, по нея познаваш какъв приход има този човек. Като погледнеш лицето му, ти казваш: „Аз познавам лицето му.“ Като погледнеш главата му, ти познаваш с какъв капитал разполага от Бога. От ръката познаваш какъв е капиталът и какъв приход дава. Следователно от три места човек трябва да се разгледа: неговата глава, неговото лице и

ръка, и неговия мозък, дробове и стомах. Когато разглеждаш човешката ръка, едновременно ще гледаш и лицето, и главата. Мнозина от вас сте нещастни по причина, че не знаете как да движите вашия палец. Всички вие сте се научили да си вдигате първия пръст, от който произтича всичкото нещастие. Детето вдига този пръст, майката вдига този пръст, стражарят вдига този пръст и работите не вървят. Всичкото нещастие на хората иде оттам, че свиват палеца си, а сочат с показалеца. И уж Бога показват. Казват: „Да му покажем пътя.” Не, така път не се показва. Ти най-първо ще се научиш да движиш палеца си. Движиш ли палеца си, това е божественото у тебе, ти си човек. Не движиш ли палеца си, ти си едно животно. У животните няма никакъв палец. Палец има само човек. По три неща човек се отличава, че има нос, че има брада и че има палец. Това е човешко. Отрежи палеца, премахни брадата, премахни носа и вие имате едно оформено животно. И затова, когато човек си пипне носа, трябва да вижда, че той е един резултат. Вие ще кажете, че това е нищо. Този нос е един резултат. Носът е резултат не само на едно усилие на човека, но резултат от усилията на множество същества, които са работили хиляди и милиони години. Вие някой път се питате как е вашият нос. После тия същества там са минали, които са работили брадата. Казвате: „Виж с какви работи ни занимава, дали е вярно или не всичко това”. Това е една от великите истини в света. Хиляди същества са работили разумно, за да създадат нещо велико и хубаво в израза. Аз наричам това израз на човешката Любов. Човек, който няма брада, не може да прояви Божията Любов. Само един човек с оформена брада може да прояви Любовта. Той може да има чувство на Любов. Тъй седи Истината.

Дали вярвате или не, за мен това са голите факти. Проверете. Посетете всички семейства, ако искате да се уверите. Мъже и жени, които живеят един идеен живот, разгледайте брадите им, палците им, разгледайте носовете им и ще видите, и ще се уверите. После посетете всички ония, които не живеят добре, разгледайте носовете им и ще видите верни ли са моите твърдения или не. Този закон ние не може да го изменим. Ти, като станеш християнин, ако не може да обърнеш своя нос да вярва в твоето учение, ти си изгубен човек. Ти, ако станеш християнин и не можеш да обърнеш своята брада да върви по същия път, ти си изгубен човек. И моят палец, като кажеш, и той трябва да каже: „Да правим така.” Ти трябва да вдигнеш палеца си. Не свивай палеца си, но го вдигай. Палецът казва: „Следвайте ме.” Онези, които крият палеца си, това е един патологичен признак. Когато змията те дебне, тя си крие главата. Палецът отвънка трябва да бъде. Никога не крий палеца си. Като речеш да го криеш, въздействаш на себе си, кажи: „Аз не съм змия да си крия главата.” Или туй е признак на един вътрешен страх, ти нямаш убеждение в себе си. Казваш: „Какво да правя, не зная.” Ако не знаеш, иди попитай един учен човек, да не те е срам. Ако си невеж, иди попитай някой учен човек. Щом ти се скриеш, нищо не се разрешава. Лалугерите, като видят едно дете, се крият в дупките си и мислят, че всичко разрешават. Но тия деца наливат вода в дупките им и те излизат. И на хората, ако не наливат вода, може да се крият, но ако дойде водата, какво ще правят? Мислите ли, че един лалугер, който се скрива в дупката, е много умен? Не е много умен. Как му дойде на ума да се скрива в дупката? Аз ще ви кажа. Когато хората започнаха войните, на тях им дойде на ума да се крият в

дупки и да живеят там. Биеха се хората, а лалугерите останаха в дупките. Въпросът с криене не се разрешава. На мястото на лалугерите дойдоха хората.

Но да се върнем. Аз взимам сега другата мисъл. Не се ограничавайте в едни възгледи, които ще ви турят в дупка като лалугерите. Не обвинявайте нито себе си, нито Природата. Помнете, една Истина ви казвам: Всеки от вас е един важен елемент в Природата. Той е толкова важен, колкото и другите. Едно дърво е важно като един елемент, не го сечи преди време. Една малка муха, една малка мравка, една малка риба, всичко това е на своето място. Ние мислим, че една рибка и без нея може. Туй, което Природата е предвидила, не нарушавай нейната хармония. Природата ги е определила за нещо велико в света. Ти казваш: „Тази работа няма да я бъде.” Ти нарушаваш вярата, която Природата е турила. Ако ти ѝ противодействаш, тогава ти напакостяваш на себе си. Влез в това, което тя е предвидила, и не искай да стане туй, което тя не е имала предвид. Тя не те е пратила да станеш цар, владика, философ, не те е пратила да станеш поет, не те е пратила да станеш музикант, не те е пратила да станеш роб, но те е пратила да се учиш. Природата казва: „Като се учиш хубаво, ще дойдеш при мене, ще държиш изпит и като издържиш, ще те пратя втори път на Земята и тогава ще ти кажа какво трябва да правиш. Ти дойдеш на Земята, разбъркаш целия ред на Природата и казваш: „Аз искам да стана философ.” Че най-първо глава нямаш да станеш философ. Философите имат особени глави, царете имат особени глави, князете, владиците, професорите, всички, които нямат такива глави, те са самозванци. Някой иска да играе ролята на цар и си мисли, че е такъв. Но не може да играе ролята на един цар и го осмиват, освиркват го на сцената.

Онзи, роденият за това, му ръкопляска и прогресира. Който не е за това роден, той слиза от сцената. Лошото не е в това. Не му казвай, че твоето място не е там, че не е актьор или писател. Всичките хора писатели не могат да бъдат; всичките хора философи не могат да бъдат; всичките хора доктори не могат да бъдат. Ако всички са лекари, кого ще лекуват? Преди всичко, всеки трябва да лекува себе си. Но лекар да лекува другите хора, то е трудна работа. Да бъдеш проводник и да обръщаш хората към Бога, то е една от най-трудните работи. Но питам сега, ако вие разгледате съвременния свят, колко от съвременните проповедници имат една реална опитност за Бога. Тъй реална, както когато кажа, че Слънцето ще изгрее, да го зная, както 2 и 2 прави 4, тъй да го зная. Или както с Питагоровата теорема можем да решим някоя задача, или както с химията можем да определим едно вещество какви елементи има. Колко от тези проповедници постоянно цитират туй, което Христос казал: „Аз съм пътят, истината и животът.” Ние какво сме? Ако Той е пътят, по този път мнозина ли ходят? Ако ние сме пътят, тогава каква е нашата задача? Ние трябва да ходим по този път. „Аз съм истината.” Ако ние сме Истината, трябва да сме умни и свободни. Ако не сме Истината, трябва да търсим Истината. Истината, това е светлината, това е свободата. По този път свободно трябва да ходим. После, в този път трябва да има цел. Целта е животът. Целта, към която ти се стремиш, това е животът. Ти имаш живот, път и свобода. Животът е целта, към която се стремим. Този живот, към който ние се стремим, той е временен. За да дойдем до този вечния живот, трябва да дойдем до онова положение, дето Христос казва: „Аз съм пътя, истината и живота.” Ако ти влезеш в този път, ти ще знаеш да се справиш лесно с всичко.

Сега, както ви виждам, аз да ви кажа една Истина. Мнозина от вас сте недоволни, макар че сте възрастни. Мнозина от вас се мъчите, мнозина от вас скърбите, но не виждам нито един да страда. Според мене, според моето разбиране, страданието е най-великото, което човек може да придобие на Земята. След страданието той придобива дълбочина. След страданието идат Божиите блага. Ти си недоволен, не разбираш Божиите работи, скърбиш. Който е недоволен, да се мъчи, който се мъчи, да скърби, а който скърби, да страда. Това е един път. Недоволният да влезе в мъчението, мъчението – в скръбта, а който скърби, да влезе в страданието. Това може изведнъж да стане в една секунда. Не мислете, че се изискват години. Природата е много внимателна. Скръбта не може да бъде повече от една секунда, най-много една минута. Недоволството също така може да бъде само една секунда. Мъчението също така може да бъде една секунда. Само че отражението продължава. Вие казвате: „Как така?“ Вие сте на бойното поле, минава един патрон, удря ви ръката. То е само една секунда, но последствията са дълги 2, 3, 4 месеца вашата ръка страда. Страданието е временно, но впечатленията, оставени във вашето тяло, са дълги. Ако вие имяхте познанията на индуските йоги, след като е минал куршумът, вие ще намажете мястото с малко плюнка и в 5-6 минути ще ви мине болката. Те взимат цял нож, прокарават го през ръката, става 4-5 пръста рана, след туй понамажат я, държат другата ръка отгоре и гледаш след 5-10 минути няма рана. Сега това е една наука, да знаете как да лекувате временните си рани. Аз говоря сега за външните рани, вие ще викате лекар. Но като имате една рана вътре в сърцето, кой лекар ще викате? Ще кажете: „Той е смахнат, той е неврастеник.“ Това не е опре-

деление. На този човек раната трябва да се превърже.

„Когато беше по-млад.” Тогава казва: „Симоне Йонин, любиш ли ме?” Преводът не знае как е там. На едно място употребяват „любиш ли ме”, а после два пъти употребяват „обичаш ли ме”. Петър казва: „Господи, Ти знаеш, че те обичам.” После пак го пита: „Обичаш ли ме?” Той се опечали. Защо? Сторило му се, че Христос няма доверие в него, а в другите има. Христос искаше да му каже: „Симоне Йонин, любиш ли ме? Ти забрави ли, че за мене щеше да положиш живота си?” Защо го пита Христос три пъти? Защото той три пъти се отрече от Него. Христос за всяко едно отричане казва: „Ти любиш ли ме?” За да заличи греха му, го попита. На Петра не му дойде на ум. Той ако се беше сетил, щеше да каже: „Господи, имаш право да ме питаш, защото се отрекох.” Ако някой ваш приятел ви пита: „Ти обичаш ли ме?” Какво ще отговориш? Имаш някакво прегрешение. Направил си някаква погрешка. Аз зная, ако два пъти е станало отричането, той два пъти пита „обичаш ли ме”. — „Знаеш, че те обичам.” Значи, заличено е вече. Ако веднъж се е отрекъл, веднъж ще го питаш „обичаш ли ме”. Но щом не се е отрекъл, никога не го питай „обичаш ли ме”. Вие това не го знаехте досега. По някой път идва някой и ме пита: „Ти Учителю, обичаш ли ме?” Поставен съм на мястото на Петър. Значи той е Христос, пък аз съм Петър, който съм се отрекъл. Аз седя и мисля какво да му кажа, и нищо не казвам. Казва: „Ти нищо не искаш да кажеш.” Казвам: Аз никак не разбирам Любовта. Ако искате на думи да ви кажа, колкото искате Любоб на думи имам, цял океан, но ако ме питате за тази Любоб на дело, аз нищо не зная. Ти трябва да увиснеш на кръста, да те прободат, да изтече кръвта, да викаш на Бога, защо си ме

оставил. Не е лесна тази работа. То е труден въпрос.

Христос, след като пита Петра, казва: „Паси овцете ми.” Христос пита: „Любиш ли ме?” – „Любя те.” Може да бъдеш на същото място, дето аз бях, но ти ще бъдеш там, за да те опитам ти обичаш ли ме. Защото по-напред той не беше готов.

Та, като дойдат страданията, вие не се отричайте. Не може да страдате, без да има някакъв обект. Може да страдате за своето отечество, може да страдате за дома си, може да страдате за приятеля си, най-после страдате за себе си. Ако не искате да страдате, не разбирате живота си и ще направите вреда. Ако не искате да страдате, ще причините вреда на своето отечество, ще причините вреда на своя дом, ще причините вреда и на себе си. Следователно вие като страдате, разрешавате една от най-важните задачи на света. Чрез тия страдания, чрез недоволството, мъчението, скръбта ще дойде страданието, ще дойде след това радостта, ще дойде онзи изблик на Любов, чрез който животът на Земята ще се разбере. Следващият живот, към който човек се стреми, в него ще се осмислят нещата. Сега туй знание, което имате, вие сте достигнали до едно положение, дето сте в състояние да разберете нещата. Сега аз ви говоря върху един въпрос, който трябва да разберете. Може да ме питате как е страдал Христос. Той е друг въпрос. Аз не искам да разправам за страданията на Христа, но аз да ви кажа как ще страдате – както Христос е страдал. За страданията на Христа аз няма какво да разправам. Страданията на Христа, Той си ги знае. Не правя въпрос, защото Той е минал през страдания. Той е авторитет, няма защо да описвам това, което не зная. От човешко гледище не ви казвам как ще страдате. Вие при страданията ще се освободите от всички ваши заблуждения. Най-първо ще

мислите, че всички хора ви обичат. В страданието ще познаете, че никой не ви обича. Най-първо ще мислите, че всичко знаете, а в страданието ще познаете, че нищо не знаете. Най-първо мислите, че Бог мисли за вас, но в страданието ще дойдете до мисълта, че Бог не мисли за вас. Когато останете сам, без Любовта на хората, без Любовта на духовете, без Любовта на Бога, но останете верен, ще се изправите и ще кажете: „Мога да страдам, моята сила идва от Бога.” Това е човек, това е гений, това е великото. Ще кажете: „Мога да страдам.” Щом можете да страдате, като мине страданието, тогава само във вашия вътрешен живот ще се яви едно знание на сърцето, такова каквото никога не сте виждали и ще кажете: „Всичко това, което аз претърпях, не може да се сравни с онова, което придобих.” То е онази вечна младост, вечната красота, вечната сила, вечното знание, ще видите всичките онези радостни лица, които ще ви поздравят и ще кажат: „Добре дошъл! Ние се радваме, че имаме един такъв брат, който е бил толкова силен, да носи страданието, без да се бои.” Сега желаем ти да бъдеш учен, герой, безстрашен. Това е пътят, това е светлият път за бъдещите ваши постижения, да бъдете герои във вашите страдания.

„Когато беше млад, ходеше, дето искаше, но когато остарееш, ще ходиш, дето другите те водят.” След това ще те изведат в светлината, в която ще намериш смисъла на живота.

Желая вие като страдате, да възкръснете!

31. Неделна беседа, държана от Учителя на 1 май 1932 година.
София-Изгрев

АКО ВСИЧКИЯТ СВЯТ СПЕЧЕЛИ

*„Понеже що се ползува човек,
ако всичкият свят спечели,
А душата си ощети?“
(Евангелие от Матей 16:26)*

Какво ще се ползва човек, ако всичкия свят спечели, а душата си ощети? Ние туряме само мисълта: какво се ползваме? Кое е онова, което принася полза? Радостите принасят полза, а страданията не принасят. Косвено може, но направо никоя скръб не носи полза. В скръбта ти си в такова състояние, като че имаш една полица, която трябва да плащаш. В радостта има известна придобивка. Някои дават тълкувания, че радостният човек, който печели много, и харчи много. Това е друг въпрос; той зависи от развитието на човека, от неговия менталитет.

Животът за нас има трояко разбиране. Най-разбраният живот е този, който сега живеем, по-разбран живот от него няма. Най-разбран живот е физическият, материалният, за който философията пишат ред трактати, за да изяснят какво представлява той. Аз наричам материалното един завършен акт на Природата. Материалното представя всички онези завършени, определени форми, които имат конкретен израз. Ти можеш да напишеш, че една къща струва 30, 40, 50 или повече хиляди лева, но тези пари още не са вложени, те не са материално нещо. Обаче внесени ли са тези пари, направена ли е къщата, тя вече представя външната форма, материалната страна на парите.

При това, колкото по-ценни са къщите, толкова по-ценно нещо седи зад тях. Значи, има едно правило, един закон, който определя нещата. Някой може да си е направил къща за сто, двеста, триста хиляди лева или дворец за няколко милиона лева, и този мраморен палат ще бъде много ценен. Защо е толкова ценен? Защото зад него седи едно разумно същество. Ако всички хора бяха в положението на животни, каква цена щеше да има този дворец? Нямаше да струва нито пет пари. Скъпоценните камъни се ценят, защо? Защото зад тях има нещо ценно. И онзи, който ги оценява, той знае, че зад тях има нещо ценно. Всеки скъпоценен камък е един завършен материален акт на Природата. Можем да кажем, че те представят една кондензирана мисъл, едно кондензирано чувство. Природата сама си ги кондензира. Тя има толкова изобилни мисли, че някога ги прави материални като ги кондензира. Мнозина могат да изпаднат в противоречие и да кажат: „Как е възможно мисли да се кондензират?“ Учените хора от нематериалните работи изваждат материални. В математиката например, като умножите едно въображаемо число четири пъти само на себе си, то се превръща в материална единица. Значи, едно число, което няма в себе си нищо съществено, се превръща в материална единица. Казано на ваш език: като помислиш четири пъти върху една златна лира, и лирата ще бъде пред теб. Всеки от вас, като умножи четири пъти в ума си една мисъл за една лира, и ще има една златна лира. Но турците казват: „Колкото пъти и да умножавате, усул си има това нещо“ - значи модуси има тази работа. Това за обикновените математици не е достъпно, но онези от тях, които си служат с по-висшите прояви на математиката, които разбират нейните закони, знаят това нещо.

Те умножават и знаят какво значи това. Обаче има нещо материално, което трябва добре да се разбере. Например вие имате тяло. То е един завършен акт, една завършена форма в Природата. В този си живот вие от тялото си не можете да изкарате нещо повече. Може да направите един малък кърпеж или една мазилка, но да измените формата на вашето тяло, това е невъзможно. Може и да се измени, но трябва човек да се занимава с някаква велика, отвлечена идея. Например жените, които се борят за равноправие, откакто са започнали да се занимават с въпроса за женското право, са станали четири сантиметра по-високи и два сантиметра по-широки. Преди да се занимават с въпроса за равноправие, те са били по-ниски, но сега са пораснали. Има ред статистики, които потвърждават това. То е женското право. Значи, според закона на развитието, онези жени, които са израснали повече на височина, те имат по-благоприятни условия за развитие. Идеите хранят хората. И човек с една възвишена идея може да израсте повече, отколкото с една дребнава идея. За тези случаи турците си служат със следната поговорка: „Късите хора са беля на Господа.” Значи, дребните, малките работи, са беля за Бога. Това се отнася не само до човека, но и до най-малките, микроскопически същества, каквито са микробите. Те са най-опасните същества в света. Съществуват около 15-20 хиляди вида микроби. Когато едно от тези дребни същества влезе в човека, то продължава да се развива извънредно много. Такава е например бубоническата чума. Това се отнася не само до човешкото тяло, но и до човешкия ум, в който понякога има множество микробни дребни мисли, толкова дребни, че нищо не могат да допринесат на човека.

Някой казва: „Да си уредим живота.” Много хубаво е да си уредим живота и аз съм съгласен с това. Няма по-хубаво нещо от това, да си направим къща; няма по-хубаво нещо от това да станем богати. Богатството е цел. На Земята човек непременно трябва да бъде богат. Де седи злото тогава? Казвате: „Но Христос е казал, че не трябва да бъдем богати.” Казвам: Никъде Христос не е проповядвал сиромашия. Той е препоръчвал човек да бъде сиромаш от грехове, но богат по щедрост. На всички се препоръчва Любов-богатство. Чудни са хората, когато проповядват някому, че човек за да влезе в Царството Божие, трябва да бъде сиромаш. Не, това е крайно неразбиране. Бедният, сиромашът не може да припари в Царството Божие. Само богатият по Любов, богатият по знание, богатият по постъпки, богатият в Истина, той може да влезе в Царството Божие. Светлина се изисква за човешката воля, за човешкия ум, за човешкото сърце. Богатство се изисква от човека. Теорията, че едни трябва да бъдат богати, а други бедни, е нещо, което хората сами са създали. Тази теория не е в съгласие с великия Божии закон. Ако ние поддържахме факта, че всички неща са създадени от Бога, тогава как може Бог да влезе в противоречие със своите деца, които е създал? Щом всички хора са чеда Божии, защо тогава Бог ще направи едни от тях свинари, говедари, слуги, а други ще направи поети, философи, учени, музиканти? Защо едни ще тури в затвора, а други ще остави свободно да се разхождат? Това е човешки порядък. Затова именно, когато говорим за Бога, ние трябва да отстраним човешките работи, трябва да имаме всичкото уважение и почитание към Него, да не Му приписваме човешки работи. Приписваме ли на Бога човешки работи, с това правим пакост на себе си. Всички духовници,

проповедници, философи и съдии трябва да отделят Божественото от човешкото. Божественото е идеален свят. Когато се възмушавате от нещо и се мъчите, това е човешкият свят. Къщите, които сте създали, редът и порядъкът, който сте въвели, стражарите, съдиите, поповете, проповедниците, владиците, министрите – това са все човешки работи, не са Божии, не се сърдете на Бога за тези неща. Ако питате Бога нещо за министрите, Той ще каже: „Аз даже хабер нямам за вашите министри, кой ги е турил и защо ги е турил, нищо не зная.” И Бог казва, че министрите са принесли повече вреда, отколкото полза на човечеството. Като ви говоря Истината, вие от човешко гледище ще кажете: „Може ли без ред и порядък в света?” Съгласен съм, без ред и порядък не може! И без закон не може, но в какво седи този закон, в какво седи редът и порядъкът на нещата? Един министър председател или един съдия израз ли е на закона? Ако аз напиша на дъската цифра 2 хиляди лева злато, вие представяте ли си тази сума? Аз мога да напиша на дъската няколко милиона лева и да кажа, че на всинца ви давам по десет, двайсет или трийсет милиона лева, по колкото искате. В това отношение аз съм щедър. Но в действителност тия пари ще ги имате ли? В Америка има една секта от религиозни хора, които в своите вярвания са дошли дотам да казват, че всичко, което човек помисли, става. И действително, всичко каквото човек помисли, става - но само при известни условия. Майката ражда при известни условия; Слънцето изгрява при известни условия; въздухът се движи при известни условия; светлината се движи при известни условия – закони има, по които тя може да се движи. Вън от тези закони светлината не може да се прояви. Ако хората са слепи, какво отношение може

да има светлината към тях? Или ако хората нямат дробове, какво отношение може да има въздухът към тях? Или ако човек няма стомах, какво отношение ще имат към него всички плодове, които съществуват на Земята? Значи, когато говорим за разумността на нещата, ние подразбираме една разумна вътрешна връзка, която ние имаме с тях. В такъв случай, в първо време аз настоявам не да доказваме, че Природата е разумна, но хората трябва да се убедят, че те са разумни. В това отношение аз заставам на друго становище: докато човек сам не се убеди, че той е разумен и може да направи всичко, той не може да има никакво понятие за Природата. Тъй щото, първо човек сам трябва да стане разумен, за да разбере Природата, Разумното в света. Разумното се намира като семе, като зародиш във всяко живо същество, но на това семе трябва да се дадат благоприятни условия, да се развие – за да се прояви. За пример, вие взимате една ябълчна семка и казвате, че тя не е разумна. Питам: Как може тази неразумна семка, като се посади в земята, да израсте и да даде голямо дърво? Как е възможно след това туй дърво да даде такива плодове, каквито и най-ученият химик не може да направи? Той не може да направи това, което ябълката прави. Как ще примирите тези противоречия? Вие казвате, че ябълката е едно просто дърво и нищо повече. Не е така! Такива разсъждения аз наричам дървени. В тях няма никаква логика и от тях страда целият съвременен свят. Хората казват например: Законно е престъпникът да се обеси. Казвам: Ако с обесване светът може да се поправи, тогава да обесим всички хора. Ако с бесене престъпниците не се изправят, тогава по-добре да не ги бесим. Казвате: „Да затворим престъпниците.” Хубаво, ако със затваряне можем да ги попра-

вим, да ги затворим. Обаче, ако след като затворим всички престъпници, светът пак не се изправи, тогава да ги пуснем на свобода. Казвате: „И без богатство не може.” Ако богатството е едно благо, тогава да го имаме всички, всички да станем богати. Кои всички? Аз взимам конкретно думата богатство. Всички добри и разумни хора трябва да бъдат богати. Разумният и добър човек не трябва да бъде беден. Той не трябва да проси. Сократ едно време се подигравал на богатите хора. Когато го запитали неговите ученици защо богатите хора не са склонни да дават подаяния на философите, да им помагат, а са готови да дават подаяния на бедните, той им отговорил: „Богатите не дават на философите, защото знаят, че никога не могат да станат философи, но знаят, че някога могат да станат бедни, та и на тях да им помагат.” Обаче богатството не е произволен акт, то е разумен акт в Природата. Ябълката, която е забогатяла, и тя съдържа в себе си известна разумност, и в нея има известно съдържание. Ябълката, която е направила своя сок сладък, с това показва, че тя има известна цел. Дали ние съзнаваме това или не, то е друг въпрос. Онези, които не са изследвали растителното царство, не познават отношенията между растенията. И между растенията има любовни отношения, както и между хората, и те имат привързаност помежду си. В Любовта си растенията са много по-устойчиви, отколкото хората. И после, растенията са много по-чисти, отколкото хората. Тук-там между тях се среща малка ревност, колкото за попара, но изобщо между тях ревност няма. И когато две дървета се женят, между тях има официална женитба. Ще кажете: „Кой ги е венчал?” И те си имат свещеници, които ги венчават. Светлината и топлината са свещениците, които ги венчават, а въздухът,

това е техният сват, който ходи натук-натам, разнася сватовщината. Това може да ви се види малко чудно, как така две дървета могат да се женят, отколкото двама души да се женят. Последното за мен е по-чудно. Защо? Защото женитбата не е един официален акт, тя е един разумен акт. Какво ще кажете за това? Днешният сват е материалистически. Ако мъжът вярва в Бога, а жената не вярва, какъв брак може да има тогава? Или обратното може да се случи: жената вярва в Бога, а мъжът не вярва. Между такива хора никакъв брак не съществува! Питам: Ако ти отидеш при един банкер да искаш пари, а нямаш нищо да заложеш, той ще ти даде ли пари? Аз се чудя на онази жена, която вярва в Бога, а се жени за един просяк, или на онзи мъж, царски син, като се жени за последната беднячка. От това гледище, богатият мъж трябва да се жени за богатата жена и бедният мъж трябва да се жени за бедна жена. Казвате: „Какво трябва да направим тогава?“ Какви са резултатите при сегашния порядък на нещата? Вие можете да кажете, че аз съм против сегашния ред. Не, аз само изнасям нещата. Аз не съм против сегашния ред и порядък, но казвам, че от него нищо няма да остане. Аз само констатирам нещата. Гледам на улицата един пиан човек и казвам: Този човек си прави упражненията. Казвате: Защо разсъждаваш така? Ако ме съдите, че разсъждавам по този начин, тогава дайте ми своите изводи: кое е накарало съвременното законодателство да издаде разрешение и право на кръчмарите да правят и да продават вино? Казвам, че пианият човек си прави своите упражнения; казвате, че разсъждавам криво. Не, аз съм прав, защото досега не съм виждал пиани хора, едва сега ги виждам. Съвременните хора правят ред престъпления и държат отговорни за това други лица, като им

казват, че или техните прадеди са виновни или Господ, Който е създал света така. Вие трябва да се откажете от тази крива философия. Срамота е хора от 20-тия век да мислят и разсъждават по този начин. Този ред на нещата сам ще рухне върху нас и ще ни остави Бог. Вие не вярвате в много неща, но ще понесете последствията на своето верую. Всеки ще понесе своя товар. Не че Природата има някакво лошо разположение за това. Съвременните хора често постъпват като онзи млад момък, който дал обещание на своята възлюбена да извади желязо от кръвта си и да ѝ направи от него пръстен. Той пускал кръв, вадил желязо, докато най-после заминал за онзи свят, без да може да направи пръстен на своята любима. Съвременните хора постоянно си пушат кръв т.е. изпусчат всичко онова, което е възвишено и благородно, с което можем за в бъдеще да направим нещо. По този начин ние сами се самоунищожаваме. Ако се направи статистика за положението на съвременния свят, ще се види колко хора са болни и то от най-опасни болести. Може да се направи цял списък от лоши болести в съвременното човечество, които масово го унищожават. Повечето от съвременното поколение са болни – мъже, жени и деца, почти 75 на сто. И след всичко това тия хора трябва да се женят, да раждат, да имат поколение. Какво може да се очаква от едно болно поколение? Даже и сегашната култура още не знае кога човек е нормален. Нормален човек е онзи, който всякога яде умерено, без да му става тежко. Нормален човек е онзи, който диша така, че никога не усеща никакво задущаване. Нормален човек е онзи, който никога не изпитва никакво главоболие, от нищо не се смущава и трезво мисли. Нормалният човек трябва да има такова самообладание, каквото е показал

един англичанин от Лондон. Той пътува с кабриолета си и се среща в една тясна улица с един руски княз, обаче нито англичанинът слиза от кабриолета си, нито руският княз. Тогава англичанинът изважда от джоба си един голям вестник „Таймс” с 16 листа и започва да го чете. В това време руският княз праща кочияша си при английския лорд със следната молба: „Князът ви моли като прочетете вестника, да го дадете и той да го прочете.” Питам: Колко хора има днес, които могат да покажат такова голямо търпение, да прочетат един такъв голям вестник, с всичките му подробности и дреболии? В такъв вестник има много неща „ни в клин, ни в ръкав”, както казват българите, но лордът прочел всичко. Този пример говори за английското хладнокръвие, но говори и за хладнокръвието на руснака, който казва: „Ничево!” Англичанинът практичен, той има известна практика, известна интуиция, пък и умее да се приспособи, а славяните са народ, който сега се учи от своите опитности. Сега, разбира се, моята задача не е да се занимавам с разните народности. Според мен народността е един завършен акт. В Природата съществува само един народ, и той е назван Народ на Добрите Хора. Те имат една идея – че са носители на онзи велик Принцип, който съществува в Природата. Те управляват света. Тези хора живеят на Земята, те си имат къщи, градове, те имат установен ред и порядък, по който се ръководят. Земята за тях е много по-голяма, отколкото ние я виждаме. Какво ще кажете вие на това? Ще кажете, че Земята е точно измерена. Не, Земята още не измерена точно колко е голяма. Това, което съвременните учени знаят за Земята, не е точно. Това, което съвременните учени знаят за Земята, е само онази твърда част от нея, която те виждат. Тъй щото, на пръв поглед може

да се окаже, че е точно измерена големината на Земята, като се знае и нейната твърдост. Според сегашното съзнание на хората, това е приблизително така, но за в бъдеще, когато тяхното съзнание се развие, те ще разберат, че Земята, на която живеят, е много по-голяма от тази, която те днес познават. Сега ние живеем на онази част от Земята, дето стават постоянни промени. Тъй щото, каквото и да говорим, всичко е подложено на промени. Къде е египетската култура? Много култури и цивилизации са умрели и изчезнали. Много религии, много понятия за Бога, за Вселената са изчезнали и са се сменили с нови. Сегашната наука открива, че още в атлантската раса е имало аероплани, хората са летели във въздуха, и след изчезването на тая раса са останали понятията за хвърчащи змейове, а те не са нищо друго, освен тия аероплани, които тогава са съществували. Големи бомби са хвърчали отгоре ни, а ние мислим, че днес за пръв път се заговаря за аеропланите. И сега ние минаваме през същата онази култура, която някога е съществувала. Питам: Ако човек владее всичкото знание, с което може да разрушава, какво придобива той? Да допуснем, че някой има цялото знание, с което може да унищожава, и ако унищожи цялото човечество, какво е придобил той? Или да допуснем, че един човек има знание да обере всички хора. Какво ще придобие той, ако обере цялото човечество? Обаче има един свят, който ти по никой начин не можеш да обереш. Той е тъй относителен! Ако е въпрос за конкретните, за определените неща в Природата, така е, могат да бъдат унищожени и обрани, но ако се отнася за неопределените неща, не е така. Даже и за определените неща не може да се говори с положителност. Вземете например един богат човек, когато умре, той не може да занесе

своето богатство със себе си. Като умре човек, той оставя всичките си богатства на Земята. Значи има един закон, който охранява всички богатства, придобити на Земята. Аз наричам богати хора ония, които след като си заминат от Земята, могат да пренесат своите богатства на друга някаква планета, било с параход, било с трен и т.н. Как ще си обясните думите Христови, дето казва: „Не събирайте богатства на Земята, но събирайте богатства на Небето.” Значи има начин, по който богатствата могат да се пренесат от Земята на Небето. Как ще препращате богатствата си на Небето?

Сега аз не искам да бъда много отвлечен, понеже ще кажете, че това няма нищо общо със сегашния ви живот. Ще ви дам едно изяснение. Ако аз вляза в един модерен затвор, какъвто е централният затвор в София, и почнат там да ме учат на порядките в този затвор, трябва ли аз да мисля, че това са порядки на самата държава? Питам хората, които сега живеят на Земята, живеят ли в Божествената държава или живеят в затвор? И в затворите ходят свещеници, които им проповядват, опяват ги, погребват ги и т.н. Там им проповядват учението, че затворниците трябва да понасят всичко, каквото им е определено. Право ли е тогава, като съдим и прилагаме Божествения закон, че всеки е отговорен за своите постъпки? А ако в България съдят по този закон, тогава колко българи ще останат вън от затвора? И в Писанието даже е казано, че няма нито един праведен. И как е възможно сега тези несправедливите, грешните хора в света, които са взели мястото на праведните, да съдят хората и да ги турят в затвор? Право е, че трябва да има затвори, и аз съм съгласен с това, но въпросът е по какъв начин ще се затворят хората. В Америка сега има два вида наказания за

престъпниците. Единият вид се състои в следното: в особени тъмни стаи, дето има някакви особени помпи, вкарват престъпника сам, бутнат го и там го оставят. Стаите са съвършено тъмни и страшни, затова престъпникът силно се противи, докато го бутнат да влезе. Едва 12 души успяват да го бутнат там. И престъпникът умира там в големи мъки, конвулсии и страдания. Казват, че и най-закоравелите престъпници полудяват в тия тъмни стаи. Какво се постига с тези наказания? Нищо особено. Най-много е, че ще измъчват човека. Съвременната култура, съвременните християни, хора на 20 век не намериха друг начин, по който да постъпят с престъпниците. Днес всички европейски народи разполагат с толкова хиляди острови, където биха могли да ги изпращат. Нека определят един или няколко от тия острови от Великия океан за престъпниците, да им дадат рала и мотики, да ги накарат да орат и да копаят. Ако се боят да не избягат, нека да ги пазят, но поне ще ги използват, а и те ще имат възможност да се поправят. Къде ще бягат? Защо и Англия, и Франция, и България, и всички страни не постъпят по този начин със своите престъпници? Досега нито една държава не е взела инициативата да постъпи по този начин с престъпниците. Всеки мисли, че престъпниците трябва съвършено да изчезнат от лицето на Земята и затова търсят ред начини да ги премахнат. От друга страна, съвременната материалистическа култура насърчава хората да се разплодяват. Мнозина даже съжаляват Франция, че не се разплодява много. Най-много се разплодяват китайците и славяните, понеже имат много земя, където могат да живеят. Техният прираст е с три милиона повече, отколкото на всички европейски народи. Ако размножаването се насърчава безразборно, какво ще пра-

вим ние, българите? Ако прирастът ни беше така висок както на славяните, какво щеше да бъде нашето положение при тази малка територия, с която разполагаме? Не е въпросът в безразборното разплодяване. Един майстор трябва да изкара нещо завършено. Един художник ще нарисува 50-100 картини. Не е въпросът в многото, разумно разплодяване трябва. Ако ще рисува, нека нарисува само една картина, но на свят да бъде тя. Преди няколко дни дойде при мен един български художник, носи една голяма папки с картини и казва: „Господине, искам да купиш нещо от мен.” Питам го: „Защо продаваш своите деца?” „Ако не ги продавам, гладен ще умра.” Той извади папката с картините – разни картини, пейзажи и други. Казвам му: „Съжалявам децата ти, нямам къде да ги поставя, не мога да ги изпратя на училище. Ако купя едно от тях, ще го туря на тавана някъде.” Дадох му най-после нещо, да не го връщам така. Казвам му след това: „Ти трябва да работиш хубаво и да не продаваш децата си. Ако съм на твое място, ще рисувам с четката от Любов; ако пък искам да си изкарам хляба, тогава ще взема мотиката.” Той ми каза, че щял да умре гладен. Не е вярно това. В теб има едно изкуство! Какво от това, че си погладувал десет дни? В теб трябва да има едно благо лице, което да покаже, че си доволен от живота. Пък че ще мреш гладен, какво от това? Всички умираме и без това гладни. Кой досега не е умрял гладен? Всички хора все гладни умират. Богат е един човек, но стомахът му не приема храна; и той гледа, гледа, и най-после умре гладен. И сиромашът умира гладен. Сиромашът казва: „Ако имам, добре ще е, но като нямам нищо, гладен умирам.” Нека се съберат заедно сиромашът и богатият, и ще видят, че и като богат, гладен ли е – умира, и като сиромаш,

гладен ли е – умира. Защо сиромашът и богатият умират гладни? Никъде в Божествената книга не е писано човек да умира гладен. Ако хората днес умират гладни, това се дължи на тяхното престъпление – на тяхното безлюбие. В света съществува следният закон. Ти не можеш да заставиш онзи, който люби, да умре гладен. Той и на онзи свят да е, ако има Любов в себе си, на най-малката въздишка от негова страна ще му се притекат на помощ и ще му помогнат. Ако съвременните хора умират от глад, коя е причината за това? Бащата казва: „По-малко да ядат децата, защото времената са тежки, криза има.” Днес по-малко да ядат, утре по-малко да ядат, докато Природата им тури спирачка. И наистина бащата не може много да яде, майката не може много да яде, децата не могат много да ядат и от тази спирачка един ден те отиват при Бога; като гледа Бог как се изтезават на Земята, Той казва: „Като не могат тия хора да ядат, пратете ги при мене.” Мислите ли, че Бог иска болни хора при себе си? Болестите не ги създаде Бог, те са наше дело. Който иска да отиде в онзи свят, той трябва да бъде напълно здрав, и там да работи. Онзи свят е реален, това и вие ще проверите, като влезете един ден в него. Онзи свят е много голям, той е по-голям от нашата Земя и е много красив. Като влезете в него, вие ще се чудите на красотата му и ще си кажете: За такъв свят и ние сме мислили. И действително, като влезете в онзи свят, ще имате каквото искате, ще носите дрехи, каквито искате, ще имате къщи, каквито искате; ще ядете каквото искате; ще лягате и ще ставате, когато искате; ще спите, колкото искате. Ако искате къщи от стъкло или от сребро, или от злато – ще имате каквито искате, стига да имате такъв ум.

Ще ми възразите: „Кой е ходил в онзи свят, да знае всичко

това?” Казвам: Нито един не е ходил, нито един от софиянци не е ходил. Все-таки може да е ходил някой, но аз наричам ходене само тогава, когато човек е запомнил, че е ходил. Който е ходил, и нищо не помни, той все едно, че не е ходил. Който е ходил и носи в себе си известни възпоменания, и може и на другите да разправи, това показва, че той е наистина ходил на онзи свят. Ако някой е ходил и казва „Бях там, но нищо не помня”, той не е ходил в онзи свят, той е бил в света на тъмнината. До моите уши са дохождали разни примери за отиване на хора в онзи свят, но всъщност приемам като истински случай на отиване в онзи свят само един от тях. Не е въпросът, какво светиите разправят за отиването в онзи свят, но важно е какви действителни случаи имаме, които сами да сме слушали и проверили. Случаят, за който ще ви говоря, е станал някъде в Северна България с една стара жена, около 60-годишна. Този случай ми разправяше нейният син преди 20 години. Тя се разболяла и се пренесла някак в онзи свят. До това време тя минавала пред хората за много устата жена, но аз я наричам умна жена. Както и да е, тя се пренесла и като се върнала от онзи свят, тя казала на сина си: „Както живеем тука на Земята, не се живее така. В онзи свят не се живее, както в този свят. Ние хората не живеем както трябва.” В продължение на един месец тя си уредила всичките работи и заминала след това за онзи свят. След смъртта ѝ синът много плакал за нея, но една вечер тя се материализирала, явила му се и му казала: „Синко, не искам да ме смущаваш със своя плач. Аз тук съм много добре, но на тебе казвам, че трябва да се откажеш от партизанството, защото с него главата ти ще отиде.” Тази е единствената стара българка, която аз знам, че е ходила в онзи свят, върнала се е и

след това е изправила живота си. Може да има и други, които са ходили, но тази е, която е могла да се реформира. Иначе, да отидеш на онзи свят и да не се реформираш, това според мен не е никакво отиване. Невъзможно е да отидеш на онзи свят и да не се реформираш, както невъзможно е да влезеш в огъня и да не се нагорещиш. Онзи свят е резултат на този свят. Там е същината на човечеството. Защо е формата на човека? Дето е формата, там е и неговото съдържание; дето е съдържанието, там е и смисълът му. Следователно този свят се поддържа от това съзнание, както един камък се поддържа от пръстта, която го пази. Ако това съзнание го няма, този камък може да се изгуби. Значи съзнанието е хубавото, красивото. Това нещо вие го чувствате. Някой път вие се запитвате дали ви говорят Истината или не. Не е въпросът, дали говорите хубаво, или не, не е въпросът, дали ви говорят Истината, или не. Важно е, вие сами да определите това. Всеки човек сам може да определи дали му говорят Истината, или не. Той сам я чувства. Има един непосредствен начин, по който човек сам чувства Истината. Няма човек на Земята, у когото съзнанието да се е пробудило и да не съзнава дали му говорят Истината, или не. Съзнанието е поставило един отпечатък върху хората. В която къща и да влезете, вие ще познаете как живеят тези хора според външната обстановка и според връзката между тях. Ако влезете в едно училище и видите едно бедно дете, вие веднага на лицето му ще видите очертана беднотията, тя е оставила своите черти. И тогава вие казвате: „Това дете е бедно, родено е от бедни родители.” Ако някое дете е богато, и богатството му ще бъде очертано на неговото лице. Според мен богатството, това са всички онези красиви възможности, които Бог е дал пър-

воначално на човека. Това са всички онези възможности, по които човешките ум, сърце, душа, дух и воля могат да се развиват. Това е богатството. Ако човек използва правилно това богатство, той носи правилни черти, има възможност правилно да се развива, в неговите черти има голяма съразмерност. Очите например, трябва да бъдат поставени на определена дистанция едно от друго, също така и на определена дистанция от носа. Ако очите на човека са поставени наблизо едно до друго, човек приема по-малко впечатления, но ги задържа за по-дълго време. Ако пък очите са далече едно от друго, човек приема повече впечатления, но не може да ги задържа за много време, не може добре да ги обработва. Това са две противоположности. И тъй, в какво отношение се намират възможностите в човека? Сега човек живее и се изявява в две крайности: някой е голям материалист, а друг е голям идеалист. В какво се заключава материализмът? Не е лошо човек да е материалист. Някой човек иска да има къща – какво лошо в това? Друг някой не иска да има само една къща, но иска да има две къщи, даже си казва: „Да бих имал две къщи, щях да давам едната под наем, а другата щях сам да използвам.” Тази мисъл го спъва. Не се минава много време, по някакъв начин той придобива две къщи. И обратното става в живота. На някой богат човек му дотяга богатството и казва: „Не ми трябва тези къщи, да мога по някакъв начин да се освободя от тях.” Не се минава много време, той изгубва всичкото си богатство, продават къщите му и той остава последен сиромаш, тръгва само с тояжката си. Това е съдбата в света. В какво седи съдбата? От чисто Божествено гледище чрез съдбата Бог изпитва хората. Някой човек е благороден по душа, Бог му дава голяма сиромашия. В

какво ще се прояви сега неговото благородство? Той трябва да носи сиромашията си с радост, с усмивка, и като срещне един богат човек, да се зарадва, че има кой да носи товара в света. Богатите хора в съвременния свят са натоварени с най-лошите мисли от страна на бедните. Кой как мине покрай тях, все казва: „Този е крал, обрал е света.” Даже и да не е крал, всичките му изпращат такива мисли, че богатството му не е спечелено с честен труд, че майка му, баща му са крали и т.н. Никой няма да каже, че този богат човек е спечелил богатството си с честен труд. Всички казват: „Възможно ли е един чиновник с тази малка заплата да спечели такова богатство?” Колко трябва да получава месечно, за да може да спечели толкова пари? Тъй ли се печелят лесно милионите?

Казвам: Сегашното положение на съвременните културни хора, които говорят за Истината, е като положението на един човек, който е паднал някъде и дето и да го бутнеш, можеш да му причиниш известна болка. Значи този болен човек най-първо трябва да бъде внимателен, да гледа да забрави своята болка, а не да осъжда хората. Да осъждате хората, в това няма никакво разрешение. Досега и богати, и сиромаси са бивали избивани, ред методи са били употребени, но се е видяло, че няма закон, който да оправи света. И най-после в невидимия свят са намерили един метод за спасението на човечеството, който е бил донесен от Христа. Той е методът на човешкото съзнание, методът на Любовта. Христос е казал, че само Любовта може да внесе онова ново просветление между хората. Казвате: „Какво ще се ползва светът, ако внесе Любовта като основен закон при възпитанието?” Човек може да се ползва много, ако внесе Любовта като фактор в света, но преди всичко

– като фактор в себе си. Обаче той трябва да има тил, да има вяра в неизменното Начало. Казвате: „Де е Господ?“ Светлината е външната страна на това, което ние не виждаме. Това, което виждаме, представлява външната, материалната страна на Божествения свят. И когато някой влезе в Божествения свят, той може да участва в него, може да вземе толкова, колкото му трябва. Светлината например никой не може да я ограничи и всеки може да си вземе толкова светлина, колкото му е нужна. Никой не може да ти забрани, никой не може да ти отнеме правото да се грееш на Слънцето, можеш да се грееш, колкото искаш. Божественото е това, което еднакво се дава и на животни, и на растения, и на бубулечици; но дойдем ли до конкретните неща в света, законът вече се изменя. Казвам: Без Любов ние ще имаме една държава като сегашната; ще забогатеем, ще остареем, ще оглупеем, ще затлъстеем, ще умрем и най-после ще ни турят един паметник и ще пишат отгоре: „Тук живее един герой от миналото, който е бил полезен за своето отечество.“ Един ден, когато неговото отечество, като всички хора изчезне, всичко това ще се забрави. Питам: С какво сме помогнали на народа? Казвате: „Трябва да се жертваме за народа.“ Съгласен съм с вас. Всеки човек в лицето на всяка жена трябва да вижда своя сестра и трябва да ѝ помогне. Един мъж в лицето на жената трябва да вижда своята сестра. И жената в лицето на мъжа трябва да вижда свой брат и да е готова да му помогне. Какво е положението на мъжете и на жените в сегашната култура? Те излизат с ножове. Досега правото беше в ръцете на мъжете, обаче един ден правото ще бъде в ръцете на жените. Скоро ще дойде времето, когато жените ще управляват света. И тогава, ако и жените управляват като мъжете, ще имат съ-

щата култура. Какво са постигнали мъжете до днес? И ако и жените получат власт и внесат същите наредби: саби, пушки, затвори, войни, революции, питам: Както е това равноправие, за което жените днес работят? Тъй щото бъдещето сега е на жените. Както гледам, мъжете ще се превърнат на жени, и жените ще се превърнат на мъже. Това не е чудно. Гъсениците се превръщат на пеперуди – това е много естествено нещо. Това е закон. Дали го вярвате или не, то е друг въпрос. Не е въпросът как ще вярваш. Вярата е за подкрепа на човешкия ум.

И ние конкретно трябва да изучаваме Природата. Не е въпросът да вярваме в яденето. Първо ще ядем от това ядене и после ще вярваме в него. Казвам: Яденето трябва първо да се опита. След като ям, моят стомах ще ми каже право дали то говори Истината, или не. След половин час моят стомах ще ми каже дали готвачът ми е казал Истината, или ми е казал една квадратна лъжа. Ако готвачът ме е нахранил с развалено масло, стомахът ми ще каже, че маслото, с което се нахраних е развалено. Втори път в неговата гостилница няма да вляза. Стомахът, това е разбирането на Божията Любов. Аз засягам въпроса принципиално. Вие не можете да имате никакво разбиране, вие не можете да имате една възвишена Любов, докато не разбирате смисъла на яденето. Ако не разбирате Любовта в нейния най-нисш израз – яденето, вие нищо не разбирате. Забележете, най-интелигентните същества с света знаят как да ядат, как да се хранят. Най-некултурните същества, които почти не прогресират, яденето при тях е поставено на най-нисша степен и те не знаят как да се хранят, те нямат понятие за яденето. Само напредналите същества знаят как да се хранят. Птиците, млекопитаещите, които донякъде са разбрали сми-

съла на яденето, имат по-висока култура. За в бъдеще обаче, хората ще знаят, че преди още да се е родило детето, то може да се възпитава. От това гледище всяка майка, която иска да възпитава правилно децата си, не трябва да е заклала през целия си живот нито едно животно, било то птица, било млекопитаещо, нито да е късала цветя и т.н. Тя никога не трябва да се е гневила, да е изгаряла шапката си от гняв, или да е хвърляла обувката си. Тя трябва да е чела най-хубавите книги, да се е занимавала с най-възвишените идеи. Тя не трябва да е гледала отвратителни неща в живота си, а даже и да е виждала такива, не трябва да ги тълкува лошо. Всичко, каквото е виждала в живота си, тя трябва да го е тълкувала добре. Като срещне един човек, тя никога не трябва да вижда нещо лошо в него. Такава една мома, с такъв силен дух, като се ожени, тя може да има син или дъщеря, каквито иска. Ако не е живяла по този начин, тя ще има синове и дъщери, каквито днес се раждат. Първото е по Божествен начин. Бог казва: „Аз създадох мечката. Ако я обичаш, тя няма да те яде. Аз създадох дървото. Ако го обичаш, то ще ти дава много плодове.” Ако обичаш всичко, както Бог го е създал, ти ще имаш отношение към нещата, и Бог ще те благослови. Ако пък ти си поставиш един закон, какъвто Бог не е поставил, тогава ще имаш обратни резултати. Питам: Кое тогава е онова в света, което може да ни весели? Бог ще ни развесели. Той ще ни развесели чрез хората. Понеже Бог живее в сърцата на хората, сърцата ще разберат Неговия закон, те ще обикнат всички хора. Значи, чрез сърцата на хората Бог ще ги обикне, и дето отиват, с тях ще бъде и Той.

Аз не искам да ви проповядвам за един Господ, за когото пророците на времето са проповядвали. Нито искам да вярвате

в този Господ. Аз ви проповядвам за един Господ, който сега се проявява. Как се е проявявал по-рано Господ за пророците, това не зная. Аз зная как те са го схващали и имам най-доброто мнение за този Господ. Аз ви говоря за един Бог, който носи всичкото щастие. И този Господ има всичкото най-добро разположение спрямо хората. И ако някой казва, че всички пресъплнения, които се вършат на Земята, са от Бога, той се лъже. Казано е: „На ум не е идвало на хората това, което Бог е приготвил за онези, които любят Господа.”

Сега от това, което виждам, аз мога да ви кажа, че вашата култура е много добра, но с това само ще ви утешавам. Затова аз ще ви кажа: Вашата култура е много добра, но ни най-малко не е съгласна с Бога. Тъй щото, вашата култура може да е за вас много добра, но не и за Бога. Та когато един човек умре, не мислете, че Бог тъжи или скърби за това. Не, ни най-малко Бог не тъжи, нито скърби за умрелия човек. Когато убият някого, той отива при Господа и се оплаква, като казва: „Господи, убиха ме.” Господ тогава казва на своите помощници: „Направете една хубава дреха на този човек и го изпратете с нея да отиде отново на Земята да работи.” И при това той ще има дреха похубава от тази, която е имал по-рано. Ако по-рано е бил апаш, Господ казва: „Направете една много хубава дреха на този човек и го изпратете като министър да управлява България.” Някои от вас искате да бъдете министри. Изпълнявайте волята Божия и когато и да е, ще бъдете министри. Българският народ има още около три хиляди години да съществува на Земята. В тези три хиляди години всеки ще има шанс някой ден да стане министър на България. С това аз не правя упрек, не казвам, че хората са лоши, но казвам, че постъпват лошо, понеже те съиз-

воляват в злото. И те са прави, но не от Божествено гледище. Когато първо човек реши да направи едно престъпление, второто, което предстои, е да носи страданията, които се явяват като последствие на престъпленията.

Христос се обръща към учениците си и ги запитва: „Какво се ползва човек, ако спечели целия свят, а ощети душата си?” Човек се ползва само когато тури в действие Божествената Любов. Не съм аз, който мога да оправа света. Единственият, който може да оправи света, това е живият Бог. Ако вярваме в Бога, всички ние можем да бъдем проводници на Божията Любов. Всички заедно можем да оправим света, защото всеки човек е изпратен за една специфична работа. Всеки човек на Земята е изпратен за една велика специфична работа, но ако си казва „какво мога да направя аз”, той се заблуждава, той не знае своето истинско предназначение. Всяка вечер човек трябва да изпраща поне по една хубава мисъл из целия свят. Изпраща ли по този начин по една хубава и силна мисъл, той ще успее. Например една хубава мисъл, изпратена навреме до някой министър или до някой цар, е в състояние да предотврати една война, или да спре най-малко извършването на хиляди престъпления, или избиването на хиляди души. Добрата, силната мисъл може да твори чудеса. Вие можете да изпратите своята мисъл в затвора и да кажете: „Да се оправдаят затворниците!” Няма да мине много време и всички тия затворници ще бъдат оправдани.

Мнозина казват: „Да дойде Христос!” Няма какво да дохожда Христос, Той вече е дошъл. Вие обаче трябва да кажете като Христа: „Ако опазите моите заповеди, ще опазите моя закон.” Какво ви коства да си кажете така? Сега, като чета всички бл-

гарски вестници, виждам, че те се занимават само с престъпления и убийства, кой какво направил. Питам: Кой е виновен за това? Ще ви приведа един пример с един гръцки свещеник, който не знаел да служи. Веднъж, на Великден, дошъл един гражданин да го слуша в църква, но понеже свещеникът не знаел как да служи и какво да чете, той продължил дълго време службата и все не свършвал. Гражданинът тогава си казал: „Вижда се, че в тази църква няма да дойде Великден, докато все този свещеник служи.” Ние туряме вината там, дето я няма. Безлюбието, което съществува в света, е причина за много неща. Та често и вие казвате: „Какво мога да направя аз?” Ако не вярваш, нищо не можеш да направиш в света, но ако вярваш, всичко може да направиш. Ако любиш Бога и вярваш в Него, всичко можеш да направиш! Аз не говоря за Любовета на обикновените хора. Не е в многото даване. Ти можеш да направиш добро на някой беден, който дойде при теб, като твой брат, и така трябва да го приемеш, и да му дадеш едно угощение. Да направите едно добро, да изпратите един беден на училище, да го издържате. Способният, даровитият човек носи своето щастие в света. Наскоро се случило нещо подобно с Дъблин. Някой си богат човек върви със своя автомобил по улицата и чува някакво свирене. Спира, слиза от колата и слуша едно младо момиче да свири, но така хубаво, че му направило впечатление. Той го взима със себе си, завежда го къщи и му казва да свири още. И след това направил на това момиче една услуга – пратил го да следва, понеже било бедно. Следователно на талантливия човек никой не може да пречатства. Тъй щото на бедния ще кажеш: „Братко, ти си се заблудил, хванал си крив път. Затова ще трябва да хванеш своята дарба

и няма да се страхуваш нито от труд, нито от сиромашия. За сиромашията и богатството няма да мислиш, ще мислиш само да имаш толкова, колкото да можеш правилно да се развиваш.” Научните изследвания показват, че ако вземем сегашното знание, което съществува в света, то може да се събере в 90 книги, големи като Библията; и ако то се напечата в човешкия мозък, ще остане празно място още за 999 такива книги. Това показва какъв голям простор има в човешкия мозък за развитието на човешките дарби.

Като ме слушате, казвате: „Тези работи са много хубави, лесни работи са.” Така е, в завършените работи всичко е лесно, но в незавършените трябва да учите. Сега, аз искам да се внесе у вас онази възможност да вярвате. Ако вярвате, вие ще постъпите като онази американка, която страдала цели 12 години от кръвотечение. Ходила при ред лекари и всички ѝ казвали, че болестта ѝ е неизлечима. Един ден тя прочела една книга, в която се говорело как могат хората да се лекуват с вяра. Тогава се обърнала към Бога с молитва и казала: „Господи, аз искам да оздравея!” Веднага скочила от леглото си и започнала да шета из къщи. Които я виждали, все я питали как се е излекувала. Тя им отговаряла: „Излекувах се с вяра!” От същия автор е издадена една книга на английски език, дето се разправя за някой си Милер, който в продължение на 20 години поддържал едно сиропиталище. Той се молил за всеки, който трябва да дойде, и затова който дохождал, приемал го в сиропиталището. Ако четете тази книга, може да се отегчите от доказателства, но има и друг начин, по който човек може да прояви своята вяра. Казвам: Живата вяра, вярата в Живия Господ е динамична сила. Ако я употребите, вие можете сами

да измените целия си сегашен живот.

Сега аз ще завърша с още два примера, като направя известни коментари върху тях. В единия пример се говори за един млад българин, който отишъл да се учи да прави грънци при един опитен грънчар. Самият момък бил способен и работил цели три години. Като свършил тия години, той се помолил на господаря си да го направи майстор, да може вече самостоятелно да пече грънци. Господарят го оставил известно време да работи сам, но всичките му грънци се пукнали. Той запитал господаря си: „Защо моите грънци се пукат? Кажете ми тайната, с която си служиш.” Господарят му казал: „За да станеш майстор, трябва да работиш още три години.” И наистина, като работил още три години, той видял как господарят му, като поставял грънците да се пекат, казвал „ху” и вдъхвал във всяко гърне. Тогава момъкът си казал: „Чудно нещо! За едно „ху” аз трябваше да служа още три години.” Това е внушението, което работи; това е Божествената мисъл. За всяка своя мисъл ти трябва да кажеш „ху”, за да проработи. Не кажеш ли „ху”, отиде гърнето. Кажеш ли „ху”, гърнето не се пука вече. Не мислете, че Бог обича повече вярващите от безверниците. Понякога, когато някое учено дете правят безверник, Бог го погали, помилва малко и казва: „Моето безверниче дете.” И след като го помилва Господ, той става вярващ. Всички казват: „Този учен повярва в Бога.” Един българин участвал във войната с гърците. След като гърците разбили българите, той избягал и за да се спаси, трябвало три-четири дена да се крие в една пещера. Тук той огладнял много и от никъде нямало възможност да получи хляб. Тогава му дошло на ум да се обърне към Бога със следната молитва: „Господи, аз съм слушал от майка си и баща си за

Тебе, че съществуваш. Ако е вярно това, докажи ми по някакъв начин своето съществуване. Осъден съм сега на смърт, и само Ти си в сила да ми помогнеш да не умра от глад. Ти си силен, ще намериш начин да ми помогнеш. Ако ми помогнеш, това ще бъде най-голямото доказателство за Твоето съществуване.” До това време този човек бил учител някъде в България и голям безбожник. Навсякъде той проповядвал, че Бог не съществува. Както се молил, не минали четири-пет часа, той вижда, че иде една костенурка, която носи парче хляб около половин-един килограм и се отправила точно срещу входа на пещерата, оставила хляба и се върнала назад. Сега вече човекът напълно се убедил в съществуването на Бога. Взел хляба, подкрепил силите си и продължил пътя за родното си място. Като се върнал дома си, когото срещнал, на всички разправял: „Четох много философски книги, от Канта и от други философи, но нито един от тях не можа да ме убеди в съществуването на Бога. Една костенурка можа да ми докаже, че Бог съществува.” След това той събрал учениците си, на които преди говорил, че Бог не съществува и им разказал своята опитност и вярата си в Бога. Сега и вие, като този българин, ще се убедите, че Бог съществува, когато костенурката дойде и ви донесе малко хлябец в момента, в който сте осъдени да умрете от глад. Тогава идете и проповядвайте в света, че вярвате в Бога и Неговото съществуване. А вие ще искате да живеете според както жабите доказват.

„Какво се ползва човек, ако спечели целият свят, а душата си изгуби?” Човек се ползва, ако служи на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Така ще може да се въдвори онова братство и сестринство, при което всеки от вас да може да

работи. И тогава ще повярвате, не да имате сляпата вяра, но живата вяра, в живия Господ. И онова, което Бог е вложил във всеки човек, трябва да се събуди. И ако ние бихме живели, както Бог е изисквал, Царството Божие щеше да дойде на Земята и Земята, животът на Земята би се преобразил. Сегашните страдания ще се премахнат, и след тях ще дойдат големите благословения. Мнозина от вас ще бъдат свидетели. Той ще се яви и ще освободи света от злото, ще внесе нова светлина. И тогава хората ще видят – иде костенурката. Тогава всички хора ще забравят войната, ще влязат в новата епоха, дето човек за човека няма да бъде вълк, но ще бъде брат, а Любовта ще бъде общ закон за всички.

32. Неделна беседа, държана от Учителя на 22 май 1932 г.
София-Изгрев

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК

Трябва да имате предвид, че Давид е бил поет, писал е с вдъхновение. Ще гледате нещата от духовно гледище, а не от сегашно гледище.

Светът трябва да се изучава от близката, от видимата му страна. За това, което е далече, можете да имате само догадки и предположения, но близкия свят можете да го проучвате.

В света има няколко царства – минерално, растително, животинско и човешко царство. Но съществува едно царство, един ред в Природата, на който ние нищо не можем да придадем и нищо не можем да му отнемем. То е един вечен порядък на нещата. Това е една аксиома или едно твърдение. Дали я приемате или не, то е друг въпрос. Това е твърдение за всички откак светът съществува, от паметивека, и не само на Земята, но и по всички слънчеви системи. Всички имат едно и също мнение. Ако не вярвате, посетете слънчевата система и като се върнете, ще видите, че моето твърдение е вярно. Това е аксиома. На този ред ние нищо нито предаваме, нито отнемаме. Обаче има един ред, който хората следват, то е човешкото царство. Има едно животинско царство, което животните създават. Има едно царство, което растенията създават. Туй, което растенията създават, ти не можеш да го създадеш. Туй, което животните създават, ти не можеш да го създадеш. Туй, което човек създава, никой друг не може да го създаде. Например посаждаш едно растение, но ти не си го създал, ти само си допринесъл, дал си му едно условие. Едно време, когато нямаше хора, никакви ли растения не растяха? Тогава кой ги посаждаше? Каз-

вате: „Ако ние не сме, плодни дървета няма да има.” Било е време, когато растенията са расли по-добре без хората. Сега градинарите ще кажат, че трябва да се подкастрия едно дърво, да му се даде корона. Философите и учените в растителното царство считат тия хора, които кастрят дърветата за големи простаци. Клоните на дърветата са тяхната дихателна система. Ако режеш клоните, ти осакатяваш дихателната система и дървото не може да даде сладки плодове. Сегашните хора са направили плодовете много сочни; вземете ягодите, големи са, но не са сладки, има нещо блудкаво в тях. Ние сега сме за обема, а не за качеството. Казвате: „Какво хубаво дърво е това.” Хубаво, но осакатено, Всеки, който дойде, вземе ножицата и реже. На мен са ми държали много лекции по лозарство. Дойде лозарят и казва: „На две очи, на три очи трябва да се реже.” Казвам: Аз зная, че едно време преди лозарите да почнат да режат лозите, те повече грозде раждаха. И зърната бяха едри като кокоши яйца. След като почнаха да режат лозите, гроздето стана дребно; и не само че зърната се смалиха, но и сладчината им не е толкова голяма. Сега това е мое твърдение. Защо плачат тези лози: „Хората не разбират, знаят само да ни режат, да ни разплакват.” Има един такъв анекдот. Един свещеник имал един слуга Стоян. Свещеникът бил много скържав, не обичал да дава пари и за да не вика майстор лозар, един ден пита слугата си: „Ти знаеш ли да режеш лозе? А, на мен разчитай, аз да ти изрежа лозето!” Стоян взима ножиците, отива на лозето и го изрязва. Като се върнал, пита го свещеникът: „Плаче ли лозето?” „Плаче. И ти да го видиш и ти ще заплачеш.”

Изобщо, всички ние се мислим за авторитети. И действително, има авторитет в света. Авторитетът в света, това е Ис-

тината. Единственият авторитет това е Истината. Истината аз определям от моето гледище и от гледището на всички учени хора така: Истина наричам туй, което спомага за развитието на човешкия ум, на човешкото сърце и за уякване на човешката воля; туй, което спомага за развиване на човешкия организъм и на всички отношения, които хората имат да уреждат – тази сила в света аз наричам Истина. Тя не е един дисхармоничен процес, но е нещо разумно. Това не е такава разумност като нашата. Ако ти търсиш Истината, всеки ден можеш да я срещаш, и по десет пъти на ден. Истината може да те срещне в едно малко дете на пет години, което си играе; Истината може да те срещне в едно малко момиче на десет години; или може да те срещне като един професор, или като един свещеник, като съдия, като стражар, като адвокат – във всички положения ти можеш да я срещнеш. Дето и да я срещнеш, Истината има една такава усмивка, която никога не се забравя. Ти може да си изправен на съд – съдия, който носи Истината, след като те погледне, ще познае прав ли си или не; няма нужда никакъв адвокат да те защитава, той само като те погледне, вече знае, че си невинен. Тогава ти казва: „Не бой се, каквото и да ти говорят, аз ще ти дам резолюцията.” На теб ти трепне сърцето, породи се едно съмнение: ти вярваш и не вярваш, казваш: „Виж как ми се усмихна, това показва, че работата ще се оправи.” В края на краищата съдията те оправдава: „Този човек не е виновен, на основание еди-кой си член. Твърдението на свидетелите, които казват, че са го видели вечерно време да извършва това престъпление, не може да се приеме за основателно. Вечерно време не се довижда, не са го видели, в мрачината какво ще видиш?” И прав е съдията. Всичките свидетели все в тъмнината видели.

„Престъплението е направено след обед, а вие твърдите, че сте го видели вечерно време; следователно вашите показания не важат. Нека дойдат свидетелите, които денем са го видели.” Тогава съдът се произнася: „Не е виновен” – и ви оправдават.

Ще ви приведа и друг един анекдот. Съдят един беден турчин; отива той при съдията, дава му една турска лира и му казва: „Господин съдия, давам ти я, което значи: лице с лице ме гледай. Като ме погледнеш, трябва да знаеш, че съм честен, праведен човек. Като почне делото, да си спомниш, че съм ти дал една лира.” Но в същото време онзи, който го обвинявал, дал две лири на съдията. Първият казва: „Господин съдия, ще ме гледаш на лице.” Съдията отговаря: „Какво да правя с онзи, с двете лица? Виждам, че ти си прав, но онзи ми даде две лири, да гледам и на неговото лице. Затова трябва да отложам делото.” Та всякога, когато едно дело се отлага, има нещо особено, има за какво да се отлага. Някои ще се венчават, но сватбата се отлага; някой умрял, но и погребението се отлага. Някоя смъртна присъда е произнесена, но изпълнението ѝ се отлага. Хубаво е някой път да стане отлагане. Защото, например ако първият турчин не беше отишъл да даде на съдията една лира и ако вторият не беше отишъл да му даде две лири, откъде ще взема аз този пример? А аз ви дадох този пример за изяснение. Съдията знае кой е прав, но какво да прави, и той се бори как да реши, дали да ги върне. Най-после вика втория и му казва: „Синко, жално ми е, и двамата ви съжалявам, но този бедният човек е праведен.” Отказва се и му връща двете лири: „На твоето лице няма да гледам.” Защо ще каже съдията: „Ти не си на правата страна, затова ти връщам двете монети?”

Казвам: На всички научни системи какъв е смисълът? Ние

изучаваме Природата. Защо е необходимо да я изучаваме? За да дойдем до вътрешния смисъл, да дойдем до връзка с нея. Природата е най-красивото, с което ние можем да разговаряме. Тя е най-красивият свят, в който можем да живеем. Сега казвате: „Какво нещо е Природата?“ Туй, в което сега живеем, то е Природата. Красив Божествен свят! Ние страдаме, когато се прекъсва връзката ни с нея. Понеже не разбираме нейния порядък, вследствие на това се заражда една вътрешна дисхармония, от която ние страдаме. Страдаме, защото не спазваме законите; в спането не ги спазваме, в мисълта не ги спазваме, в граденето на една къща ще се случи някое голямо нещастие и т.н.

Сега хората питат как ще се оправи светът. Светът е оправен. Остава едно нещо: хората да се оправят те самите. Защото един закон нищо не допринася, ограничението само ограничава. Да кажем, един престъпник го затварят в затвора, но това нищо не допринася. Една змия може да я ограничат, но това нищо не допринася; един сокол може да го ограничат, но това нищо не допринася; един лъв може да го ограничат, но това нищо не допринася. Един вълк можеш да го ограничиш, но това нищо не допринася, с ограничението ти не можеш да поправиш неговото естество. С това ни най-малко не разрешаваш въпроса. Има един нов начин за гледане на нещата. Младите имат претенция да разбират живота, да запазят своята младост. Здрав трябва да бъде младият. Стариият трябва да запази своето знание; той трябва да се пази да не умира. Стариият не трябва да умира, а младият не трябва да остарява. Ако остарява, да се пази да не умира. Защото по-лошо нещо в света от смъртта няма. Сега някой казва: „Да умра.“ Тези, които гово-

рят за смъртта, че я желаят, те не говорят Истината. Когато една мома казва, че иска да умре, тя иска да се влюби, нищо повече. Когато момъкът иска да умре, той иска да се влюби. Когато майката иска да умре, същото е. Когато бащата, свещеникът искат да умрат, същото е, всички тия хора искат да се влюбят, нищо повече. Ни най-малко не искат да умрат.

Ще ви приведа един анекдот. В Америка една деветдесетгодишна негърка постоянно искала да умре. Всяка вечер се молела за това. Наблизо имало един американски колеж. Американците много обичат шегите. Няколко младежи от колежа я чули как се молела да умре: „Господи, дотегна ми вече животът.” Една вечер трима души от учениците в колежа се преоблекли с мантии, с ножове и тропат на вратата на негърката. Тя пита: „Кой е там? Архангел Михаил със своя адютант иде да те вземе. Чу се молбата ти.” Тя казва: „Кажете му, че бабата я няма.” Ни най-малко хората не искат да умират. Човек никога не иска да умре. Хората не знаят какво нещо е смъртта. Единственото нещо, което не знаем какво е точно, то е смъртта. Единствената велика тайна в живота, това е смъртта. Ние не знаем какво представлява смъртта. Животът е известен, ние живеем, но не знаем какво нещо е смъртта. Всички ги е страх от смъртта. В самото предположение, че ще умреш, има нещо страшно.

Единствената тайна в света, която е неразрешена, тя е тайната на смъртта. Единственото нещо, което Бог забрани на човека: „Не разрешавай тайната на смъртта. В който ден ядеш от това дърво, ще умреш, ще опиташ съвсем друг живот.” Сегашните учени хора казват, че детето още с първия плач вкусва отровата, която е във въздуха и вятъра, и най-после с тази отрова

човек си заминава, умира. Сегашните учени хора казват кое е това, отровното. Нито един човек в света не взима достатъчно количество въздух. Съществува една дисхармония в дишането. В Индия йогите са създали цяла школа за дишането, в която изучават ритмичния закон за дишането. Те търсят ключа на дишането, защото е изгубен. Но и досега не могат да намерят ритмуса на дишането и на сърцето. Туй дишане, което индусите правят, не е ритмично. Западните хора умират по единствената причина, че не дишат хармонично и правилно. Заражда се един спор между дихателната и нервната система, зараждат се две противоположни сили, които се отблъскват. Мозъчната система, с която човек мисли, и неговата симпатична нервна система, и двете са положителни, щом стане сблъскване между тях, човек умира. Ако симпатичната нервна система вземе надмощие, човек има голям корем като буре, вратът му надебелява; такъв човек може да умре от апоплексия. Ако мозъчната система вземе надмощие, човек изсъхва, остават само мускулите и кожата; погледнеш, един ден умре от сухота. Казвате: „Господ да го прости.” Няма какво да го прощава Господ. Ти ще намериш ритмуса на дишането. Ако се разгневеш на жена си, ти ще изгубиш ритмуса на дишането. Ако се разгневеш на сина си, на дъщеря си, ти ще изгубиш ритмуса на дишането си. На когото и де се разгневеш, ти ще направиш пакост на себе си. Защото стрелката на гнева ще те отбие от правия път и твоята кола ще се блъсне някъде. Всеки гняв те отклонява от правия път на разумността на живота. Какво ще се разгневяваш, че се е счутила колата.

Питам тогава: - От какво умира човек? – Преял е той. Преяждането от какво произтича? Щом човек не диша правилно,

и дъвкането не става правилно, нито храносмилането, нито кръвообращението, нито мисленето, нито чувстването стават правилно. Всичко е в дисхармония. Променен е ритмусът на живота, на органическия живот. Тогава ти се усещаш в едно стеснително положение, при това мъчно ти е, криво ти е, плачеш, въртиш ръцете си, ходиш при този, при онзи. Ще ти турят 10, 20, 30 инжекции, но болката не минава. То е като да се запушиш съвсем, да не дишаш правилно. Може да е един момент. Най-първо, за да отпушите дишането, ще се научите да задържате въздуха. Ще дойдете до един момент да задържите въздуха най-малко две минути. Ако сега някой от вас би се опитал да задържи въздуха две минути, той ще припадне. Но ще правите опити. Ще дойдете до едно състояние, като че ще се пръснете. После, не изведнъж, но постепенно, бавно ще изпущате въздуха. Ще дойде една вътрешна светлина и ще запазите ритмуса. Тогава каквато и болест да дойде, ще изчезне всичко. Ще погледнете на света другояче. Ще кажете: „Колко глупав човек съм бил – лекарството ми било безплатно и ефикасно.” Дишането – това е ключът. Като завъртите ключа, ще се отвори вратата и ще излезете навън. А какво означава в дишането да хвалите Господа? За да хвалите Господа, трябва да излезе нещо от вас. Да хвалите Господа, то е законът на дишането. Онзи, който не може да диша, нито Господ хвали, нито себе си, нито добро може да направи, той е стара баба на 120 години, която иска всичко да ѝ се даде. Питам сега, един човек, който не знае да диша, мислите ли, че към него Господ има благоволение? Не. Онзи, който не знае да диша добре, той пише лошо писмо на Господа. Мислите ли, че след като пращате пари на сина си да учи, но той не ви пише писмо и не ви

благодари, ще ви е леко? Кой баща би се радвал на такъв син? Сега вие казвате, че в света има вярващи и невярващи. Вярващият човек е онзи, който пише писмо на баща си, невярващият е онзи, който не пише писмо. Вярващ е онзи, който диша правилно. В дишането е всичко. Ако ти можеш да възприемеш въздуха, тогава ще дойде разумният живот, истинският живот. Ти ще го почувстваш. Това е правилно дишане.

Сега да ви приведа един пример. Имате една приятелка, но сте казали една дума, с която сте я обидили. Някой път езикът ви не е деликатен. Тя се е затворила, нищо не казва, но вие усещате, че има нещо против вас. Правите един опит, втори, трети, но ако ѝ кажете само една дума да ви разбере, веднага тя ще се отпусне, ще потече онова, което е спотаила в себе си. Тя е същата, но е затворила в един канал онова, което крие от другите. Тъй хубавато, което има твоята приятелка към тебе, не излиза навън и ти се мъчиш. Тя ти казва: „Нямам нищо против теб.” Тя казва, че няма нищо против тебе и онова, което по-напред го имаше, няма го сега. Когато човек съгреша против Бога, тогава Господ заключва дишането му. Тогава ти дишаш студен въздух, неприятно ти е, нервен си; къщи всички са лоши, приятелите ти са лоши, търговията ти не върви, учителите са глупави, уроците ти не вървят, ставаш, късаш, хвърляш, ходиш, казваш: „Всичко е глупаво в света.”

Един млад момък, който дойде при мен, преди 10-15 години, ми каза: „Слушай, аз не вярвам в нищо, всичко е празна работа.” Казвам: Ти вярваш в едно. Като не вярваш в нищо, ти пак вярваш в нещо; ти вярваш, че светът няма смисъл. Казва: „Всичко е празна работа, нито в Бога вярвам.” Като погледнах физиономията му, виждам слабата му страна, виждам, че Ве-

нера има голямо влияние. Той търси един приятелски поглед, или мекия поглед на майка си. Казвам му: „Ако Господ ти даде една красива мома, която да те обикне, ще повярваш ли?“ Казва: „Ако Го направи, ще вярвам вече в Господа.“

Та всичките вярвания, които хората имат, на какво се основават? Ти вярваш, че ще отидеш в рая. Някои хора ги е страх да станат безверници, да не би да отидат в пъкъла. Не са лоши работи. Има и рай, има и ад. Но раят не е такъв, какъвто го описва Милтон, и пъкълът не е такъв, какъвто го описва Данте. Вие ходили ли сте в рая? Данте ходил ли е в ада? Той само е надникнал в ада, Милтон само е надникнал в рая. В рая живеят най-разумните същества. За да влезеш там, трябва да знаеш техния език, да се разговаряш с тях, да влезеш в техните заведения, да слушаш техните сказки, да виждаш общественото положение, и като се върнеш, да кажеш: „Много хубаво нещо е раят!“

Настрадин Ходжа минавал за авторитет, за много учен човек. Един ден, понеже времето не е било топло, отива да сече дърва. Казва си: „Много лесна работа е.“ Взема брадвата, качва се на едно дърво и почва да сече клона на който стои. Минава един селянин и му казва: „Настрадин Ходжа, ще паднеш.“ „Това не е твоя работа. Настрадин Ходжа си знае работата.“ Отсича клона и бухва долу. Тогава казва на селянина: „Отде знаеше, че ще падна? Ако знаеш това, кажи ми кога ще умра?“ „След три дни ще умреш. Иди да се помириш с жена си.“ Отива Настрадин Ходжа при жена си и казва: „Паднах от едно дърво. В съдбата ми е решено, викат ме в онзи свят. След три дни ще умра.“ Прощава се с жена си и отива в полето, при една круша, да чака смъртта си. Лега в един трап под круша-

та – чака ангелите да го вземат. Круши падали отгоре и той си хапвал. Три дена вече минали, Настрадаин Ходжа все чака да дойдат да го вземат. По едно време чува шум, звънци. Надига глава и гледа – минават камили, натоварени с грънци. Но като се надигнал от трапа, подплашил камилите. Хванали го камиларите и му ударили един бой. Връща се при жена си и тя го пита: „Какво има на онзи свят?“ „Много хубаво е, круши падат от небето, но като подплашиш камилите, бой има“ – отговорил той философски.

Сега може да се смеем на рая на Настрадаин Ходжа, но всеки от нас все плаши камилите. Всички нещастия в света произтичат от уплашването на камилите. Лошите условия, това са камилите, неразбирането на положителната наука. Положителната наука според мен трябва да започне с децата, с дишането. Първото нещо, като станеш сутрин, е да знаеш, че трябва да имаш едно правилно дишане, да имаш един правилен ритмус. Онзи, който има правилно дишане, той като легне да спи, мъркане няма, хъркане няма, запушване няма, отваряне на устата няма при него има една плавност в дишането, един ритъм. Като видиш такъв човек да спи, както че един ангел спи, тих и спокоен като дете, пълно спокойствие, напълно влиза и излиза въздухът. От него можеш да се научиш на правилно дишане и спане. Аз в живота си съм срещал само в два-три случая хора, които имат правилно дишане. При йогите дишането е цяла доктрина, цяла наука. Най-първо те с години дресират ума си, после чувствата и волята. След това йогата ще се учи как да диша правилно. Като се научите да дишате правилно, знаете ли каква мощна сила ще се развие у вас? Природата вече ще ви слуша. Ако дишате ритмично, Природата ще ви слуша и как-

вото желаете ще ви го даде. Дето и да минавате с този ритмус на дишане никаква опасност няма да има за вас. Змиите няма да ви хапят. Ако дишате правилно, вие сте ограден от Божието благословение.

Като ме слушате, ще кажете като турците: „Ако това е вярно, голяма лъжа е.” Вероятно е това нещо. И действително, че не е вярно. Ще кажете тогава: „Ами ние, които вярваме?” Мислите ли, че вашето вярване е пълно? Мислите ли, че онзи ученик, който свири „Цвете мило, цвете красно” е добър музикант или като свири сонати, че е кой знае какъв майстор? Аз наричам майстор, който знае да свири на четири струни, а пък един пианист бих счел за майстор, ако може не само да направи пианото да пее, но като прекръстосва ръцете си нагоре надолу, да накара цялата публика да настръхне от вълнение. Добър пианист считам този, който като свири да подражава на Природата. Аз гледам съвременните музиканти, не искам да се произнасям върху музиката, но тъй както сега свирят, тъй както започват цигуларите хубаво, нека докрай да изведат цялото произведение хубаво. Свирил съм 20 години, доста сериозно, правил съм своите изследвания само по цигулка и върху влиянието на музиката. Имам само един опит за силата на музиката. Само веднъж съм правил опит, то беше във Варна. Друг път не съм го правил, понеже е опасен метод. Имах квартира, попаднах на много хубава къща, но в съседство с нея имаше кръчма. Цяла олелия: гайди, цигулки, тъпани. Да ида да им кажа „идете си”, да кажа на кръчмаря, нещо не върви; да мълча не мога; мисля какво да правя. Да си изляза не мога. Една вечер към десет часа взех цигулката и изсвирих една соната. Всичката кръчма утихна. От тази вечер кръчмата про-

падна, никой не остана и кръчмарят напусна. Само веднъж се прави такъв опит. Казвам: Опасно нещо е музиката. Интересно е, че когато започнах да свиря, всички тия хора утихнаха. Гледам – насядали, турили си калпаците на масите, почват да мислят, гледат оканиците, клатят глави, нещо ново влиза в тях. Един по един си вземат шапките „сбогом” и излизат. Други седят, погледнат, идат до масата и те излязат навън. Кръчмарят и той казва: „И аз няма да остана тук. Този занаят не струва.” Дойде хазайката при мене и казва: „Напуснаха кръчмата.” Казвам: „Много добре, че я напуснаха. Защото за в бъдеще, ако си позволиш да дадеш това здание под наем за кръчма, ти имаш един син – синът ти ще замине, ще те сполети най-голямото нещастие. Направи бакалница, друго нещо, кръчма не прави.” Тя се усмихна и каза: „Какво да се прави, условията на живота са такива, от две злини избираш по-малката.”

Аз изнасям този факт пред вас, без да правите вие опит. Защото човешката мисъл върви по закона на дишането. Ако ти не знаеш как да дишаш ритмично, нищо не можеш да направиш в света.

Сегашните европейски народи, всички са нервни. Единствената причина е, че между симпатичната нервна система и мозъчната нервна система няма равновесие. Първото нещо е равновесието. Всички хора търсят това равновесие. Ето един начин за възпитанието на децата, за който трябва да се обръща внимание на майките. Децата трябва да се заченат навреме. Любовта трябва да дойде навреме. Аз предупреждавам младите в едно: Ако ти когато се празни месечината, напишеш едно любовно писмо и речеш да се ожениш, твоята работа ще мяза на празна месечина. Любовно писмо ще пишеш, когато

месечината започва да се пълни. И ще избереш ден, не е безразлично кой ден – понеделник, вторник, сряда или друг ден. Според устройството на твоя организъм ще избереш ден. Кой ден? Господ си почина не в шестия, но в седмия ден. Той знае, че този ден е ден за почивка. Защо Господ не почина в петия ден? В Русия правят опит почивката да е в петък, но не върви. Философия има във всичко това. Трябва да се почива навреме, трябва да се работи навреме. Трябва да знаеш какво можеш да свършиш в понеделник, какво можеш да свършиш във вторник. За в бъдеще програмите в училищата, в гимназиите трябва да бъдат наредени според дните: един предмет трябва да се учи в понеделник, друг – във вторник, трети – в сряда, в събота – почивка, а в неделя – увеселение. Като дойде неделята, да благодарят на Бога. Съботата е ден за размишление, да си починат; неделята трябва да бъде ден за веселие, не трябва да има скарани хора никъде. Сега, в неделя станат сутрин и всички сериозни, намусени, само чакат нещо, за да стане скандал. Дойде ли неделя, всички по братски трябва да живеят – и богати, и сиромаси, всички на обща трапеза. Да няма съд, да няма провинени в неделя. Дойде ли понеделник, всеки да се заеме да работи. Дойде ли неделя – равенство и братство. Никъде да няма неразположение, нито между ученици и учители. Туй е Божественото. Казвате: „То не е естествено, не може да бъде така.“ Питам: Професорът професор ли се ражда? Той отпосле е станал професор. Докторът доктор ли се ражда? Той отпосле е станал доктор. Всички хора първоначално се раждат еднакви, но отпосле зависи кой от тях какво направление ще вземе. Разнообразието в живота седи именно в това. Сега, аз не искам да изнеса за вас една система на противоречие, но казвам:

Съвременната раса не трябва да върви по пътя на индусите, понеже те вървят по инволюционен път, път на слизване. Когато европейските народи са употребили индуските методи за дишането, всякога са имали пакости. В еволюционното дишане трябва да има дишане нагоре и надолу, докато симпатичната и мозъчната система се приспособят към новите условия на въздуха. Защото във въздуха има един нов елемент, който сега навлиза. Той е толкова лек, че навсякъде навлиза и не може да остане. В новото дишане ние ще възприемем този елемент. Туй научно се нарича жизнена прана или енергия. Чрез новото дишане алхимиците са търсили начин за постигане на дългия живот. При новото дишане трябва дълго да задържаш въздуха и дълго да издишаш.

Всичките социални въпроси, които съществуват сами по себе си трябва да се разрешат. Умният човек няма какво да се безпокои. Богатите хора не спъват света, умните хора не спъват света. Единственото нещо е неразбирането на нещата. Тази борба, която съществува при ежбите, тя е, която спъва. Сиромасите мислят, че ако станат богати, ще станат щастливи. Ако ти се научиш да дишаш правилно, ще станеш богат човек, ще задържиш богатството за себе си, но ако не дишаш правилно и да си богат, пак ще осиромашееш. Един ден твоето богатство ще изчезне от ръцете ти както в сегашната криза. Богатството минава от едни ръце в други. Знаете ли колко хора са станали жертва на тази криза? В Европа двама милиардери са си теглили куршума. И в Америка има толкова и даже не тъй богати, много посредствени. Чувстват, че всичкото им богатство отива на вятъра.

Проповядват ни един бъдещ строй, проповядват ни бъдещо

щастие, което никога няма да дойде на Земята. По този начин туй щастие няма да дойде. Ако ти си болен, ако твоят стомах е разстроен, ако условията при които си роден са неблагоприятни, какво ще ти донесе богатството? Ако между хората Любовта не може да се роди, по закон никакво учение в света не е в състояние да я внесе, никакво знание, каквото и да стане, никакво проповядване, никаква религия не е в състояние да внесе Любовта. Защото Любовта сама по себе си е основа на религията, на науката. Ако ние постъпваме по нейните закони, тя ще създаде една нова религия. Религията ни трябва, за да създаде един нов път, по който спасението може да дойде в света.

Това разглеждане на въпроса е едностранчиво, ние хората не сме единствените фактори на Земята. Светът от хиляди години все се оправя, и все не е оправен. След хиляда години, ако дойдете, вие ще видите съвършено променен реда и порядъка, и ще имате свободен билет да вървите по целия свят. Може да учите музика и каквото изкуство искате, ще пътувате свободно от Земята до Месечината, до Слънцето. Сега не можете да отивате на Месечината, но след хиляди години някои от вас ще отидете на Месечината и там ще завършите образованието си, ще видите каква култура има. Засега Месечината я считат за мъртво тяло. В това отношение учените хора на Изтока не са съгласни с тези твърдения. Тези учени хора на Изтока си имат начини и знания, и ходят до Месечината и се връщат. Много от тях ходят и завършват своето образование там. Какво ще кажете на това? Аз не искам нищо да казвам. Това може да бъде като една басня, като една приказка от „Хиляда и една нощ“. Всички неща, които са писани в „Хиляда и една нощ“,

верни ли са? Не са. Аз ви ги давам като една възможност. Най-после, питам: Ако Месечината е твърдо тяло – аз правя своите логически разсъждения – ако в нея няма никакъв живот, няма хора, няма вода, ако там има една температура, която денем се увеличава от 120 до 150 градуса студ, студът е по-голям от топлината, какъв живот ще има там? Но е мощна Месечината. Тя повдига водата на Земята 60 стъпки, прави приливите и отливите. Тази сила не е механическа. Учените хора на Месечината по механичен начин ли предизвикват приливите и отливите на Земята? Те организират земните течения, те са много заинтересовани, те са допуснали този голям студ. Защото подразбират, че Земята за в бъдеще може да направи едно разширение, да се получи едно нарастване на топлината и те виждат, че няма да могат да издържат. Та това е една предпазителна мярка по отношение на топлината.

Като говоря какво отношение може да има между Земята и Месечината след хиляда години, питам, какво ви интересува вас дали има топлина или не на Месечината? Щастието на хората зависи от щастието на Месечината. Старите астролози, които са проучвали Месечината, са турили среброто за нейна емблема. То има много лечебни свойства. То убива много вредни микроби. Ако някого го боли глава, да си окачи някаква сребърна пендара или верижка. Среброто е проводник на очистителни сили и очистителни действия. Всичките тези влияния на Месечината действат благотворно. Когато човек е нервен, да погледне малко Месечината, тя действа благотворно, защото притегля отровите, отрицателните сили. Старите астролози турили на Слънцето златото като емблема. Тия учени хора са знаели вътрешното свойство на златото. В златото е скрито

условието на новия живот. Туй злато трябва никога да не е попадало в ръката на престъпник, да не е попадало в ръката на banker. Всеки един от вас да гледа да намери едно парче самородно злато и да го държи на себе си. То може да ви причини много по-голяма полза, отколкото друго. Сега така като ви говоря, то мяза на онази баба, която казвала на онзи момък: „Да ти бае баба да не те яде мечка.“ Той казал: „Бабо, по-добре ми бай никак да ме не среща мечка.“

В новите разбирания ще оставим старите наши възгледи. Те всички са били хубави на времето си. За сегашното поколение се изискват съвсем нови възгледи. Старите да служат като условие, като почва за новите растения. При растенията старата материя те я преорганизира, изваждат от нея нови сокове. Казвам това на онези от вас, които искате да се занимавате с наука. Вие казвате: „Бог дава, но в кошара не вкарва.“ Питам: Ако Бог е дал нещо, каква нужда има да го вкарва в кошарата? Щом са дадени нещата, няма нужда да се вкарват в кошарата. И Христос казва: „Добрият пастир е, който изкарва стадото от кошарата навън и го води при бистрите потоци и зелените пасбища.“ Не който го вкарва в кошарата, но който го изкарва от кошарата. Значи кой е умният пастир: който води хората в църквата, или който ги изкарва навън и ги води към простора на живота?

За пример, някой ще седне да гадае. Ако е за гадание, аз мога лесно да гадая. В Персия имало един ходжа, който не могъл да си намери занаят. Търсил човекът, правил, струвал, но не му върви. Най-после жена му казала: „Стани гадател.“ „Как?“ Дала му тя един охлюв и почнал да гадае. Казал той нещо, случило се. Един ден иде един турчин и носи нещо в

чеширите и му казва: „Познай какво има в чеширите.” Гадателят като гледал охлюва, казал на себе си: „Веднъж ще идеш на пазар, два пъти, но и ти като лисицата ще влезеш в щатите.” И наистина в чеширите имало лисица. Турчинът казал: „Добре позна.” Прочул се гадателят. В Персия обрнали шаха. Шахът чул за този гадател, вика го и му казва да намери крадците. Гадателят казал на жена си: „Ето, създаде ми беля на главата. Ако не намеря крадците до 30 дена, ще ме обесят.” Той си взел 30 зрънца и почнал да брои дните: първия ден гледал Слънцето да изгрява, хвърля едното зърно и казва: „Ето, единият мина.” В това време минавал единият от разбойниците и си казал: „Той ме позна!” Вторият ден пак чака ходжата да изгрее Слънцето и хвърля второто зърно, казва: „И вторият ден мина.” Него ден друг от разбойниците бил там. Като чул какво казал ходжата, казал си: „И мене позна!” Така всеки ден гадателят чакал Слънцето да изгрява и хвърлял по едно зрънце, а разбойниците, които минавали покрай него, чували да казва: „И този мина.” На 29-я ден дошли всички разбойници при него и казали: „Много ти се молим, не ни издавай, ето всичките откраднати неща, дай ги на шаха!” Той отива, занася нещата на шаха и минава за голям гадател.

Но хубавото в тази приказка ето къде е: в това присъствие на духа. Той си казва: „Като не знаеш това изкуство, защо ли се залавяш?” Най-после невидимият свят му помага. След това той става един от знаменитите гадатели в света. От случая с чеширите, като познал какво има вътре, той разбрал, че му помагат. Тогава дошъл при него един Учител и му казал: „Ти мина през един изпит. Това е случаен начин, но има и правилен начин, по който може да се познават нещата.” И му дал прави-

ла как да познава.

Ще ви кажа: В Природата има случайни неща, които ние изучаваме чрез страданията, но има и един правилен, разумен начин, по който учим нещата на истинската Природа. Сега аз препоръчвам на всички ви да намерите добрата страна на когото и да е, не да наблюдавате неговата отрицателна страна, но наблюдавайте го от неговата положителна страна и вижте кои са причините, за да постъпва той така или иначе. Един човек яде, вижте причината защо той яде. Той яде, защото иска красив да стане. Някой иска да учи, много учен да стане. Учил, учил, докато се разстрои нервната му система. Всичките ни слабости, които имаме, се дължат все на нервите. Ние искаме да направим нещо някой път. Казваме нещо, искаме да се проявим. Станал някой човек тщеславен. Явило се едно хубаво чувство. Не е лошо да бъде човек тщеславен и методът не е лош. Методът е лош само когато стане като едно болезнено състояние, не като достойнство. Човек, който няма благородно чувство, на него не може да разчиташ. У англичаните личните чувства са в много благородна форма. Той като те срещне, казва: „Аз съм англичанин.” И като си даде думата и на парчета да го режат, не се отказва от нея. Сегашните англичани мъчно обещават, но дадат ли дума, държат на нея. Особени са англичаните.

Един английски лорд гледал през прозореца в един хотел в Италия как един италианец искал да се самоубие – не знаей доколко е верен този случай. Вика го и го пита защо иска да се самоубие. Онзи му разказвал всичките си страдания. Лордът го пита: „Колко пари ти трябват?” Дава му един чек от 20 хиляди английски лири. Казва му: „Ти си от страхливите, от тебе

човек не може да стане. Като мен ще живееш, няма да живееш като баба. Туй е престъпление. Не прави в света борчове!” И му оставя своето завещание. Изважда си револвера и му казва: „Ето как трябва да се самоубиеш.” – Самоубива се.

Така не бива да се действа, в такава крива посока. Ако тълкувате всичко буквално, ще извадите крива мярка. Човек се самоубива, когато се отказва от своите криви разбирания, от престъплението. А когато извадя парабела, аз няма да се самоубия, аз ще убия своето достойнство.

Един американец ми разправяше този случай. Аз наричам това морал. Този американец имал познат. Той удрял по две плесници на всеки, който влезе при него. Американецът повикал този човек и му казал: „Ти чел ли си тази книга?” – сочи му Библията. – „Не съм я чел.” – „Прочети тази книга!” След време неговият познат му казал: „Ако аз не бях чел тази книга, щях да те просна на земята. Благодари, че съм я чел.” Човек, който може в даден случай да се въздържа, да си обуздае чувствата, който може да си обуздае гласа, който може да обуздае една мисъл, той е силен човек.

Отива един български ясновидец при един човек и му казва: „Да знаеш, че твоята жена ти изневерява, тя не ти е вярна. Има работа с друг мъж.” Убива човека, като бомба действатия думи. Оттам насетне заболява човекът и в скоро време заминава за другия свят.

Друг случай. Един млад човек ми казваше: „Много добре си живеехме с моята жена, много добре се разбирахме. Но един ден един познат ми казва, че жена ми му е казала една дума. Целият ми живот се измени!” От това, че жена му е казала една дума на другия, иде му да подлудее. Казвам му: Не слушай,

това са съвпадения. Важно е какви са отношенията на твоята жена с теб, но важно е какви са и твоите отношения спрямо жена ти. Ако твоята Любов е искрена, и Любовта на жена ти не може да бъде друга, освен като твоята. От мое гледище, ако ти подозираш жена си в нещо, погрешката е в теб. Той казва: „Позодозирам я.” Казвам му: „Не така, и да виждаш, пак не вярвай.”

В света съществува един закон: Човек, в когото Любовта царува, не може да го сполети нещастие. А ако е за драма или трагедия, аз не намирам по-голяма трагедия в света от Христовата трагедия. Христос имаше сила да порази Римската империя, но Го хулиха, подиграваха Му се, дадоха Му кръст да носи, разпънаха Го на кръста, присмиваха Му се, казваха: „Слез от кръста!” Какво ще кажете вие, ако вие бяхте един Учител, поставен на този позорен стълб, с тази вътрешна трагедия в живота? Сила на характера аз виждам! Христос носеше един огън. Той казва: „Аз виждам, светът може да се измени, но Любовта е неизменна. Аз съм едно с Любовта. Аз съм едно с Тебе, да става каквото ще! Аз зная, че крайният предел на нещата е Любовта. Злото е временно в света. То е едно неразбиране.” Тогава излиза нещо от Неговата душа и казва: „Туй, което аз разбрах, те не го разбират. Един ден ще го разберат.” Ето това е истинска драма. Един ден, когато дойде Любовта – силата на Христа е там. Възкресението Му показва, че Той е на правия път. Тогава Той казва: „Даде ми се всяка власт на Небето и на Земята.” Намери се един човек, който при най-големите изпитания не се огъва, не живее за себе си, готов е да се пожертва за цялото човечество. Даде Му се власт да оправи света, да внесе ред и порядък по един морален начин.

В света аз правя една аналогия. Държавниците аз ги нари-

чам твърдата почва. Те са смели. Това са учебни заведения. Държавната религия, това е нервен темперамент, а търговците, това е флегматичният темперамент. Тогава питам: Какви трябва да бъдат държавниците? Те казват: „Тук трябва да има ред и порядък.“ Те са твърдата почва. После да дойдат търговците – това е водата, която трябва да полее всичко. След това трябва да дойде въздухът, да разнесе тази влага навсякъде. Най-после трябва да дойде нервният темперамент – трябва да дойде светлината и топлината, да озари всичко наоколо и да внесе ред и порядък. Всички тези хора са носители на разни енергии. Държавниците са носители на земните енергии, търговците са носители на водните енергии, учените хора са носители на въздухообразните сили. Най-после, това, което носи културата, възвишеният живот, религиозният живот – това е вече светлината и топлината, които идват да строят. Какво нещо е религията? Религията не е това човек да влиза в църква да се моли. Религия има човек, който знае да борави със светлината, че като влиза светлината в него, да живее, той да може да я превръща. Всички хора за в бъдеще ни най-малко няма да носят лампи вечерно време. Всеки от вас ще свети. Като дойде, цялата му глава ще свети. Той като говори, от устата му, от езика му ще излиза пламък. То е сега една надежда. Най-малкото, което можете да направите, е да се обезверите в сегашните ваши вярвания. Да станете всички безверници в едно нещо: да не вярвате, че ще умрете. Да не вярвате, че лоши хора ще станете. Да се обезверите, че може да остарее. Не вярвайте в остаряването! Побелее ви главата – не вярвайте. Не вярвайте в сиромашията, и в богатството не вярвайте. В какво трябва да вярвате? Сега не ви казвам в какво трябва да вярвате. То е един

малък метод.

Аз по някой път опитвам доколко е право моето учение. Гледам някои хора отчаяни, обезсърчени, нещастни, виждам някой отива да се беси, или да се хвърли от някоя канара. Това за мен е забавление, развлечение. Напускам си работата, вечерно време туря си раницата, срещам една мома, тя отива към планината с намерение да се хвърли от някоя скала. „Къде отиваш?“ „Отивам да се хвърля от канарите.“ „Че и аз там отивам.“ „Тъй ли?“ „Защо искаш да се самоубиеш?“ Тя почва да се окайва: „Няма кой да ме обича. Имах един, на когото уповавах, но той ме излъга.“ Представи ми го много хубаво.

Имам друг един случай с една млада мома, българка. Тя пише любовно писмо от един писмовник. За пръв път пише: „Откак те видях, трепна нещо в сърцето ми, без теб не мога да живея.“ Гледа в писмовника пише: „За тебе съм готова да умра.“ Тя казва: „Не искам да пиша това, че кой ще го обича, аз като умра?“ Другото пише, но като дойде до това изречение, не иска да го пише. Казва: „Не искам да умирам, нищо повече. Ще му кажа, че не искам да умирам. Тук в писмовника не е право, писано е, че искала да умре, но аз не искам да умра, а ще живея. Защото няма кой да те обича, затова именно няма да умирам за теб, но ще живея за теб. Ако така ме обичаш, добре, но ако искаш да умра за теб, тогава търси си друга.“ Ето един здрав ум. Не искам да умирам, аз съм готова да живея за теб, да ти слугувам, да те обичам; ако искаш аз да умра за теб, търси си друга. Вие често казвате, че искате да умрете. Не, като дойдете до това, не пишете такива работи. Често съм срещал християни, които казват, че са готови да умрат за Исуса Христа. Ако вие пишете на Господа едно писмо, кажете: „Господи,

аз съм готов да изпълня волята Ти, аз съм готов да живея за Теб.” За умиране и въпрос да не става! Сега вие искате да ме убедите, че всички ще умрете. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрете, но всички ще се измените.” Няма да умрете! Аз искам коригиране в схващането ви за смъртта. Смъртта ще я схващате като промяна. Ако е за промяна, аз съм съгласен, готов съм на всяка промяна, но както това момиче, не искам да умра. Вие да се измените всички бих пожелал, но да умрете – не. Ако аз бих ви написал едно любовно писмо, като дойда до умирането, ще се спра. Ако съм една мома и пиша, там ще се спра: ако съм момък, ще се спра също там. Готов съм да живея за вас, да правя добро на вас, да ви обичам, но да умра – не. Да живея съм се научил, но да умирам не е разумно според мен. В Писанието е казано: Да умрем, значи да се изменим – съзнателно да минем от едно състояние в друго. Това разбирам, но да умрем недоволни от живота, това не разбирам.

Всичко онова, което Бог е създал, в основата си е добро. В основата си Божественото у нас е добро. Лошото у нас е само онова неразбраното, човешкото. Когато на богатия сърцето е станало скържаво, когато на сиромаша сърцето е станало скържаво, това е човешкото. Еднакво и богатият и сиромашът трябва да имат широко сърце. Преди години бях на екскурзия в Южна България, горе на Домузалан, с приятели. Дойдохме до едно турче-говедарче, гледам го, вари си в едно гърне боб. Казвам му: „Може ли да ми дадеш малко боб?” „На радо сърце, готов съм да ти услужа. Но бобът ми не е солен, турил съм малко лук само.” След като ядохме хубаво от боба, казвам: „Сега ние ще ти дадем от нашето.” Дадохме му сладкиши, маслини. Казва: „Много ми дадохте, моят боб не отговаря на това, което вие ми

давате, малко боб и лук ви дадох. Туй е много!” Казвам: „Така става, за твоето добро сърце е.” Той можеше да каже: „Този боб е за мен.” Сегашните хора не са готови да споделят своето благо с готовност. Споделете вашето благо, което Бог ви е дал, с вашите близни. Аз наричам близни онези, които ви обичат. Да кажете: „Свободно го правя, имам всичката добра воля.” Туй значи да се хвали Бог.

Господ е онази велика Любов, която въздига човека. Аз наричам Господ онази велика Любов, велика Мъдрост и велика Истина, която дава свобода на всички хора. Тези велики принципи владеят ли света, сегашният ред и порядък сам по себе си ще се измени. Всички ще се измените. Съдиите ще се изменят, адвокатите ще се изменят, свещениците ще се изменят, учителите ще се изменят. Ако всички пожелаем, какво ни спира? Ако един свещеник реши да живее за Бога, не външно само, ако един съдия реши да живее по Бога, не по форма само, то целият ред трябва да се измени, отношенията ни трябва да се изменят. Иначе ще имате съдии, учители, свещеници, адвокати, само по форма, а като се измени всичко, длъжниците ще бъдат свободни и всички блага ще бъдат свободни. Каквото придобием, всичко това ще бъде складирано в хамбари. Всички тогава ще работим общо за всички. Всички ще работят само по два часа най-много. И тогава, в тази епоха, ще съдят само праведниците. Като няма какво да правят, ще викнат: „Иван или Драган е направил едно добро.” В какво ще седи наказанието? Да приготви един обяд за сто души и да прислужва на всичките. Туй ще бъде наказанието. Някоя сестра направила престъпление – направила добро, ще я осъдят да измие един салон, да тури столовете за събранието за една лекция; всички

гости, които дойдат, тя ще ги посрещне любезно. Тъй ще съдят един ден съдиите. И протоколи ще има, и съдии ще има, и секретари. Това сега е приказка от „Хиляда и една нощ“. Но като дойде, то ще бъде по-чудно, отколкото аз ви го казвам. Като се намерите в един такъв свят след хиляди години, и вие ще кажете като Савската царица, след като видя Соломона: „Това, което видях и чух, е повече от онова, което дойде до моите уши.“

Та за в бъдеще не се обезсърчавайте. Идат за вас хубави времена. Няма да съжбялявате, че сте били млади, няма да съжбялявате, че сте били сиромаси, няма да съжбялявате, че сте били богати, няма да съжбялявате, че сте били учени, няма да съжбялявате, че сте били невежи – каквито и да сте били досега, страдащи или радостни, нито един от вас няма да съжбялява! Всеки ще се радва, че е минал през туй възпитателно училище, за да намери тази велика Истина, която човешката реч не може да изкаже.

33. Неделна беседа, държана от Учителя на 29 май, 1932 г.
София-Изгрев

ДОБРОТО СЕМЕ

Ще прочета 13 глава от Евангелието на Матей от 10-ти стих до края. Ще взема само едно изречение на 24 стих: „Пося добро семе на нивата си.”

Има една красива страна на човешкия живот. И за в бъдеще тази страна трябва да се разглежда. Това е законът на светлината, то е законът на радостта. Това е бъдещата наука. Тя ще бъде не една наука на чувството, на афекта, понеже науката на чувството е нещо преходно, афектът, това е преходно положение. Казвам: Тази бъдеща наука е наука на Истината. Това е човешкото в човека. Това е областта на човешкия ум. Истината трябва да се изучава. Казано е: Истината ще освободи човечеството от съвременните несгоди. Цялата борба, която съществува – в науката, в политическия и в обществения живот, в семейството, навсякъде е борба за свобода. Жените се борят за свобода, учителите се борят за свобода, мъжете се борят за свобода, свещениците се борят за свобода, господарите се борят за свобода, слугите се борят за свобода. И кой от кого я търси, не се знае. Слугите считат, че са заробени от господарите; господарите считат, че са заробени от слугите; слушателите считат, че са заробени от своите проповедници; проповедниците считат, че са заробени от своите слушатели и т.н. Сега не искам да ви описвам положителната страна. Защото вие може да кажете за един човек, че е много красив, но това е нещо относително. Какво нещо е красотата? Този човек отвън е красив, но стомахът му е развален, дробовете му са развалени; лицето му е красиво, очите светли, но дробовете

не са здрави. Питам: Колко струва тази красота? Казваш на някого: „Ти си отличен човек, гениален.” Гениален, но лекарите констатираат, че той е неврастеник или че е малокръвен. Казвате: „Това са малокръвни, гениални хора.” Това е отрицателната страна на Истината. Истината може да се разгледа от две страни: относителната Истина, Истината, на която сенките са отвън, и Истината, на която сенките са отвътре. Когато аз говоря за Истината, разбирам живи разумни същества, които мислят. Истината има отношение към човека. Вън от човека тази Истина не съществува като нещо материално, отделно от него. И човек не може да съществува без Истината. Нито пък Истината може да се прояви без човека. Така се полага в бъдещата наука. Онези хора, които не разбират живота, хвърлят сенките отвън. Всички сенки, които съществуват в света, произтичат от същества, които не са разбрали смисъла на живота. Следователно те сгъстяват материята и хвърлят сянка, както Земята хвърля сянка върху Месечината. Тази сянка, която Земята хвърля върху Месечината, произтича от земните същества; ако тези същества престанат да живеят, няма да има никаква сянка. Следователно сянката е израз на онези същества, които живеят тук. Онези пък, които са разбрали живота, те хвърлят сянка отвътре. Някой път вие сте богати, учени, свършили сте няколко факултета, някой съдия сте, председател на Апелативния съд, или на Касационния съд, или министър председател, или председател на Народното събрание, но тъмнина има вътре във вас, недоволен сте, кисел сте. Защо е така, аз няма да обяснявам. Обяснения няма да ви дам, защото се изисква обширна наука за всяка една страна на живота. Вие оставете вашата киселина настрана, оставете вашите недоразумения

настрана, скърби и страдания, ревност, маловерие, всичко остават настрана. Това е дадено от миналото на хората, според сегашната философия на Ремке. Туй е така. Ремке си има една философия, с която иска да обясни цялата философия върху една научна база. Ако сполучи, добре е, опитът е хубав, но всички учени хора, които работят, ние ги разглеждаме от научната страна така: учени хора и глашатаи на учените. Има учени хора, които работят, и неучени банкери, които вземат наготово трудовете на някой учен човек, на друг учен човек и стават учени хора. Аз ги наричам банкери, както един banker на жито, събира житото на хиляди земеделци и става богаташ. Ако го питаш, той даже една бразда не е изорал, но е богат търговец, благодарение на труда на земеделеца. Аз оставям въпроса защо един е земеделец, друг търговец настрана. Не че е лошо да бъдеш търговец. Земеделецът е един светия, търговецът е друг светия, може да ги турите в църквата. Това не е подигравка, но и търговеца Бог го е направил, и земеделеца Бог го е направил, само че трябва да турите на земеделеца една светийска дреха, и на търговеца трябва да турите една светийска дреха. Под думата „дреха” разбирам, че научно трябва да се определи светията какво е. Аз под думата „светия” разбирам човек, който разбира основните закони на живата Природа, който разбира човешката душа, разбира и човешкия дух. Той не задава въпроса дали съществува душата или не, това е въпрос за обикновените хора, а за гениалните това не представля никакъв предмет за разсъждения. Хората може да вярват, да създават друго верую, то е друг въпрос. Но казвам, светии са ония хора, които разбират основно този велик закон, защото под думата Бог всички тези учени хора разбират туй, от което

те са излезли, туй, без което те не могат. Това, в което човек живее, без което не може да живее, и това, в което Бог живее и без което не може да живее, то е реалност. Туй, в което човек живее, и туй, в което Бог живее, туй аз наричам реалност. Ако не можете да разберете, вие ще запитате: Какво е туй, в което аз живея? Така пита обикновеният човек. Така не се пита. Туй, в което аз живея, аз го зная. Туй, което в мен живее и аз живея в него, аз го зная, и няма защо да питам. Единственото нещо, което аз зная, е това, което в мен живее и в което аз живея. То е неизменяемо. Следователно, това не изучавам. Туй, което се променя, можете да изучавате. Един предмет, който се изменя, може да изучавате. Едно дете как расте, как се увеличава всяка година – това е интересно за изучаване. Палецът му, веждите му, колко са дебели, или носа му, или устата му, може да четете космите му какви са, черни или руси, дебели или тънки. Туй представя предмет на изучаване. Не мислете, че човешките косми не са важни. Ако вие знаехте на всичките ваши роднини колко косми е имал всеки един от тях на главата си, ако знаехте какъв е цветът на техните косми, ако знаехте какви са математическите отношения на космите, вие щяхте да бъдете един гениален човек. Защото в реалната Природа няма нищо произволно. Първоначално, когато човек е създаден, неговата уста е била свършена, но в сегашната уста на хората има нещо, което се е изопачило. Сегашната уста, сегашните очи, сегашният нос на човека, изобщо сегашният човек е деформиран. Следователно може да се изучава това от чисто патологично гледище. Но това не е наука. Патологията не е наука. То е едно вметнато състояние вътре, не е здравословно състояние. Най-първо трябва да намерим в какво седи здравословното състоя-

ние на човека. Здравият човек е онзи, у когото има отношение между неговия дух, неговата душа, неговото сърце и неговия ум. Тия четири положения няма какво да ги оспорва човек, той трябва да ги разбира. Дух, душа, ум и сърце – той трябва да разбира тези отношения. Вие може да напишете върху тях научни трактати, аз няма какво да ги оспорвам. Според мене туй, което аз зная, няма какво да го обяснявам. Или казано в научна форма: не знаете кое ще ви обясня. Защото ще кажете: Как той ще говори на нас за туй, което той не знае, пък иска над да осветли. Аз, за пример, искам да ви убедя в някои неща, научно говоря, защото може да кажа: Туй, което не знаете, него ще обясня. Пък аз казвам: Туй, което аз зная, него ще обясня. Каква разлика има тогава?

Питам: Чешмата, която се влива в коритото, знае ли къде се влива? Не знае. Коритото, което приема водата от чешмата, знае ли къде се влива? Не. При това без да знае, коритото приема водата и чучурът на чешмата я излива. С какво се занимава чучурът? Този чучур е само сянка. Живият чучур ще го намерите на друго място. Който е турил чучура, той ще го намери. Всякога ходя да гледам дали чучура е на място. Следователно, докато чучурът е на място, ние знаем, че онзи, който го е турил, е умен човек. Тогава ние разсъждаваме така: тази вода докато тече, Разумното, което е направило водата да тече, то е някъде, то се грижи за нея. Следователно водата не знае, че тече, но онова същество, което е направило водата за тебе, то се грижи за нея. Водата е един резултат, чучурът е един резултат, коритото е един резултат, нашето тяло е резултат, нашият нос е резултат, нашата уста е резултат, нашите очи са резултат, нашето чело е резултат, нашите ръце са резултат. Всичко е ре-

зултат. Тогава къде е човекът. Къде е умът на човека?

Сега всеки иска да бъде реален. Дайте ми реалното. Досега кой от вас е попипал човешкия ум? Никой. Кой от вас е попипал човешкото сърце? Никой. Казвате: Де е човешката душа? Никъде не е. Никой не я е попипал. Нито духът, нито душата, нито умът, нито сърцето са на Земята. Къде са? На друго място. Говоря на вашите умове, да разсъждавате. Какво нещо са чувствата? Аз не искам да се смущавате, а да бъдете много спокойни, защото след като ви държа тази лекция, ще ви дам един банкет. И действително ще ви дам един банкет, но за този банкет трябва да ме слушате. Този банкет ще бъде само един резултат.

Та всеки един от вас трябва да направи опит, да си представи като какво представлява той в материалния свят. Някой път някой казва: „Аз нищо не съм.“ Нали тяло имаш, как нищо не си? Тежиш 90 килограма, как нищо не си? Един от учените математици изчислил, че в атома има толкова енергия скрита, че може цялата Земя да я подвижи на няколко хиляди километра. Тази материя на вашето тяло, колко милиарда атома има, колко скрита енергия има у вас? Вие чудеса бихте извършили, ако разбрахте каква сила се крие у вас. Вие се спъвате вътре в едно отношение, като казвате: „Знаете ли, еди-кой си учен човек е казал това и това.“ Много хубаво е казал, но той не се е доказал. За пример теорията на Айнщайн: той дава едно ново мировъзрение, което постепенно разширява. Неговата теория е права, а другите учени се страхуват, че като влезе тази теория, ще направи на пух и прах досегашната наука. Цялата наука претърпява реформация. Те оставят настрана тази теория, понеже труд се изисква, усилия да я про-

учат. Под „Природа” аз разбирам едно общество от възвишени същества, които са завършили своето развитие. Под тяхната директива учените хора на Земята работят от хиляди години във всички направления. Това не е произволно. Вземете за пример съвременната музика. Като изучавате хармония, знаете какво нещо е хармония. Тя е наука за човешкия ум, за външната страна. Човек, който иска да прогресира без хармония, той не може да направи нито крачка напред. За пример, един човек, който не може да пее, той не може да мисли правилно. Един човек, който няма обич към музиката, неговата мисъл не може да бъде вярна. Понеже музиката е поле, през което човешката мисъл трябва да мине и да се уравни. Филтриране е то. Не човек да изкарва прехраната от музиката, то е изкуство вече. Но аз говоря за музиката като условие за развитието на човешкия дух. В Природата съществува една абсолютна хармония. Ако днешните хора не могат да живеят добре, то е, защото този закон на хармонията не е разрешен. Вследствие на това хората страдат. Нашият Изгрев е пълен с музиканти. Когато говоря за нашите „щурци”, отлични свирци са, те са взели много нещо от онези щурци, които свирят по ливадите. Е, разбира се, че малко са по-напреднали, отишли са по-напред от тях. Ще каже някой с пренебрежение: „Щурец е.” Какви класически парчета изпълняват те! Но дух се изисква, за да ги чуе. Някой ще каже, че щурецът само църка. Не е никакво църкане. Ако дойде някой гениален музикант, би изкарал много хубави парчета от техните песни, би дал ново направление на сегашната музика. Но щурците казват: „Съжаляваме, че нямаме удобствата на хората, докдето сме дошли – това е, по-нататък не можем да отидем. На нашата музика разчитат хората.” Тъй казват

шурците. Сега, аз туй го казвам за едно малко обяснение. Разбира се, у шурците няма това съзнание, което има у човека. Но при това малкото съзнание, което имат, при тази степен на своето развитие, шурецът е един гениален музикант. Едно разбиране е това. У тях има отлични маниери на уважение и почитание. Аз съм забелязал всякога, когато минавам покрай дупките на шурците, излизат от дупките и се покланят. Казвам: „Свободно е, свободно минете.” Но те влизат в дупката. Щурецът не се крие както другите, да си обърне главата пред вас временно, но пооттегля се малко назад, както една млада булка се оттегля пред старец и му сторва път да мине. Тъй и шурецът се оттегля назад – съзнание има. Някой път вие можете да правите своите наблюдения над шурците, да изследвате психологически техния живот, техния език, защото другояче има един език, който е спорен. Ако кажа, че говоря с шурците, ще попитате: Човек може ли да говори с шурците? За да говоря с шурците, трябва да зная езика им.

Един американец, професор, отива в Африка да изучава езика на маймуните. Той си направил един голям кафез с железа наоколо. В процеса на проучванията донякъде сполучил да се разговаря с маймуните. Той разчленява около 15-20 думи най-малко, с които маймуните си служат. Като произнесе тези думи, маймуните идват, разбират го. Цяло съчинение е написал за езика на маймуните. Той е допринесъл нещо на човечеството. От негово гледище и от мое маймуните са хора, изостанали в своето развитие, хора, които са изгубили условията и сега чакат по-добри условия. Целият маймунски свят според него чака една нова вълна да ги подеме в еволюцията. Като погледнете ръцете на маймуните, ще видите много

линии има на тях. После, всички маймуни са вегетарианци, няма маймуни месоядци, в това отношение те седят по-горе от сегашният човек. Маймуните подражават на човека. Само в някои отношения те са лоши. Сега аз няма да се спирам да обяснявам този въпрос, кои са били причините, защо са изостанали. Аз взимам само фактите.

За пример, някой осиромашал; и много богатият може да стане сиромаш, а сиромашът може да забогатее. Констатирам само фактите: ако претеглиш един богат и един сиромаш, ще намериш разлика. Богаташът всякога тежи повече, по-тежък е. Доволният сиромаш тежи повече от недоволният сиромаш. Та обяснявам: ако сиромашът е недоволен, тежи по-малко. Но богатият защо е недоволен? Богатият е всякога недоволен, защото в подсъзнанието му седи идеята: ако аз бях сиромаш човек, нямаше да страдам. Недоволният сиромаш казва: Ако бях богат човек, нямаше да страдам. Следователно те имат две философски разбирания. Така го обясняват някои психолози. Аз го обяснявам като подчертавам това мнение: човек все трябва да е недоволен от нещо.

Човек трябва да обърне специфично внимание на своя мозък. Единственото възпитание за в бъдеще трябва да започне от главата на човека. Ако главата на човека не можеш да възпитаеш, целият човек ще остане невъзпитан. Много лесно се предава едно възпитание на човешката глава. Всички други удове много мъчно се възпитават. Природата е заставила един да оре, друг да пише, друг да работи – това е възпитание на ръката. Или е заставила човека да ходи – това е възпитание на краката. Заставила е човека да диша – възпитава дробовете. Ядеш – възпитаваш стомаха си. Но от научно гледище глава-

та, мозъкът на човека най-лесно се възпитава. Обясняват го с това, че мозъкът е най-неизменчивото вещество. Един болен човек може да изгуби 20-30 килограма от теглото си, но мозъкът много малко губи от своята тежест. Френологията е свързана с човешката глава. Астрологията вън от човешката глава няма никакво приложение. Хиромантията – също, физиогномията вън от човешката глава, и тя няма никакво приложение.

За пример, има известни отношения между широчината на ръката и широчината на мозъка. Има известни отношения между първия пръст и втория пръст. Първият и вторият пръст показват какво е умственото развитие на човека. Линията изтеглена от носа до ухото, показва степента на развитие на човешкия ум, пътят, по който човек е минал в своето развитие. Как е поставено ухото на човека, близо или далеч от носа, и това е в зависимост от интелигентността на човека. Някой казва, че не е важно де е поставено ухото. Много важно е де е поставено. Тъй както ние мислим, че Бог е създал света, не е така, не е създаден света така, както учените хора мислят. Не искам сега да споря. И то е право, както те обясняват. Някой път алегорически може да го определим. Но как е създаден светът, хората още хиляди години няма да знаят. Какво ви очаква, то е външната страна, но светът си има и вътрешна страна. Ще се научим да проучваме себе си. Много философи са казали: „Познай себе си!“ Или проучвай себе си, или проучвай своята глава. Имате някое неразположение. Някой път може да направите при такъв случай един опит. За да премине неразположението, почнете да пипате главата си навсякъде, целият ден пипайте главата си и туй нераположение ще изчезне от вас. Аз няма да ви кажа къде да пипате. Като пипа-

те главата си, все ще дойдете до онова място, което е станало причина за неразположението. Защото има известно място, което е станало причина; има известни места в мозъка, с които той възприема различни енергии от Природата – положителни и отрицателни енергии. Някой път неразположението може да се дължи на далечни причини: някой американец не е разположен и ти по радиото възприемаш неговата отрицателна мисъл, и целият ден си неразположен. Като пипнеш съответното място на главата си, ти ще затвориш този ключ, ще освободиш главата си от този крясък. Защото неразположението на мозъка е една дисхармония, тия вълни, които идат там, са дисхармонични. Няма да се занимавам с тези отрицателни мисли.

Един философ е написал цял трактат, че няма Господ. Ти като вярваш, че има Господ, къса ти се сърцето като четеш, че така може да се пише, че няма Господ. Мислиш, че като докаже това, ще стане нещо. Как ще докажеш, че Господ не съществува, когато Той е? Или как ще докаже този, ученият човек, че Слънцето не съществува? Аз, който имам очи, как ще ми докаже този ученият човек, че Слънцето не съществува.

Не че заставам на едната или на другата страна. Ние сме за Истината. Туй Същество, което ние наричаме Бог, съществува ли То в света, има ли към нас отношение, имаме ли ние отношение към Него – това е въпросът. Туй отношение трябва да бъде разумно. Сега хората имат отношение към Бога само когато се намират в голяма трудност, само тогава Го търсят. После, когато забогатеят, хич не Го търсят. То прилича на положението на онзи българин, който имал един сляп кон, пък отишъл да го продава. Казват му: „Вижда ми се, че конят е сляп.“ „Вярвай в Бога, не е сляп. Окото му е такова.“ „Че и другото

му око е същото.” Пък като отишъл този българин в онзи свят, казва на Господа: „Аз проповядвах, че Ти съществуващ.” „Да, казва Господ, ти проповядваше за мене, за да продадеш слепия си кон.” Това не е наука. Това е едно унижение, да продаваме едно същество и да лъжем хората. То не е наука. Учените хора аз ги харесвам в едно отношение: в учените хора лъжа няма.

Един учен човек, като разглежда произхода на видовете, като се спира на изказванията и теорията на Дарвин, счита, че Дарвин е безверник, безбожник. Той разглежда нещата както са в Природата. Като дойде до някои неща, които не може да обясни, казва: „Туй не го зная.” Много пъти обяснява нещата, но много пъти казва: „Това аз не го зная, оставям на поучените хора да го обяснят.” Във всяка теория има крайности, има отклонения. Във всяко едно вярване има крайности. Ние, хората, страдаме от една патология, не сме в състояние да кажем Истината, както е – не от незнание, от нежелание. Някой път преувеличаваме нещата, а някой път ги намаляваме. Когато обичаме някого, казваме: Той е много добър човек; когато не обичаме някого, казваме: Той е много лош човек. Когато го обичаме, казваме: Много учен човек е; когато не го обичаме – много лош е. Но туй не е в ума. Когато аз разглеждам един човек, трябва да видя първо как той гледа на въпроса. Ако един учен човек пише, или не пише съобразно с това, аз както вярвам, ни най-малко няма да му вмения това в грях, да кажа, че той не пише вярно. Той казва известни факти общо. Аз не съм дошъл да третирам въпроса дали Бог съществува или не в света. Това е последен въпрос, с който хората трябва да се занимават. За пример, трябва да се подложи на опит въпроса има ли човек душа или не. За ума няма да питаме. Дали човек има

сърце, и това не е въпрос. Мозъкът е орган на ума, дробовете и сърцето са органи на чувствителността, но като дойдем до човешката душа, не знаем къде да я локализираме, няма орган. Като дойдем до човешкия дух, не знаем къде да го локализираме, няма орган и за него. Спор има за душата.

Помнете едно нещо: всички вие сте въплътени души. Ти си човек, който чувстваш, който работиш, ти си душа, не може да мислиш за себе си, ти не познаваш себе си. Казваш някой път: „Аз ще умра.“ Ти не познаваш себе си. Ти и десет пъти да умреш, пак няма да умреш. В Англия се правят свободно разни научни изследвания, имат психологическо дружество, което прави своите изследвания върху душата, събира хиляди факти. Аз взимам от тези факти най-малко едно на стоте за вярно. Както и да ги обяснявам тези работи, мъчно се приемат. Може да се обяснят с телепатия, с туй-онуй, с предаване на мислите. Но откъде се предава тази мисъл? Сега се правят тия опити в Париж, в Лондон, учени хора ги правят. Човекът не е това, което се вижда само отвън. Вътре в човека има и друго същество, което е по-дълбоко от неговото тяло, което не се вижда. Тия учени хора са намерили, че това същество може да се извади навън от тялото и го наричат негов двойник. Има една велика Истина, има един велик начин, по който този двойник може да се извади навън. Индусите преди хиляди години са го намерили. Но верующите не го виждат. Като го извадят, турят го на стола, този двойник прилича на човека, уста има, очи има, ухо има, той е от една неосезаема материя, но която е чувствителна, може да го пипнете малко. Понякога изваждат двойника от тялото на човека, когато той е заспал, хърка. Започнали са да правят опити по следния начин. Вземат една бучка захар, турят

я на устата на спящия – никакъв отзвук няма; турят я на устата на двойника – този на леглото казва, че е захар. После вземат една научна книга и я турят пред очите на спящия – не чете. Турят я пред очите на двойника – този на леглото чете книгата. Как ще си го обясните? Казвате: „Може ли да бъде това?” Идете в Лондон, в Париж, там има цели дружества, които се занимават много с астралното тяло на човека. Те ще ви обяснят. Сега, ако аз кажа, че ние тук в България сме правили и по-големи опити, може да не вярвате. Но във Франция, в Лондон, в Ню Йорк или в Берлин учени хора са правили тия опити – на тях може да вярвате, авторитети. Имат известни методи. Те са дошли до още по-големи научни обяснения, те могат не само да излязат из тялото навън. А то не е само това тяло. Има още тела, по-висши. Седем тела има човек. А според мен в далечно бъдеще ще се развият още пет тела.

Сега ще ви приведа следния пример, няма да ви кажа името. Преди 15 години дойде един литератор, издал ред книги, учен човек, интересува се от окултните науки, и ми казва: „Искам да Ви поверя една тайна. Ще Ви моля да я пазите.” Казвам: Може би тази Ваша тайна да сте я разправяли и на друг някой, преди да сте я разправили на мен. Ако сега ми я разправите и се разчуе, ще обвините мен. Казва: „Никому не съм я разправил. Страхувам се да ида на лекар, мене ми се струва, че ми е мръднала дъската. Страхувам се, че скоро ще ликвидирам с живота си.” Казвам: Какво ви дава повод да мислите така? „Връщам се един ден от гостилницата и си лягам да си почина, за да мога да работя после. По едно време виждам, че съм се изправил в стаята си, гледам – тялото ми на леглото, а пък аз съм по-голям, гледам го, някой отзад ми казва: „Това си ти.” Аз мисля, че онзи

е с мене, пък аз не го виждам, но го питам: „Ами аз кой съм?“ Като зададох този въпрос, буден съм, у мене се зароди особено състояние, ще се пръсна, не мога да разбера тази работа, ще полудея, не зная, ако той съм аз, то аз кой съм? Той или аз? Този, който ме държи отподире, аз не го виждам, казва: „Ще ти покажа кой си.“ И с очите ме постави върху онзи на леглото. Почнах да потъвам, не зная колко време и се събудих. Да не мислите, че ми хлопа дъската? Цяла седмица не мога да спя. Страх ме е да ида да спя, защото, като легна, ще усетя същото. Как ще обясните това, дайте ми един цяр!“ Казвам: Ти си в нормално състояние, но си имал едно извънредно състояние, което втори път няма да ти се случи в живота. Това е, за да ти покажат невидими за теб същества, че има нещо, което може да се отдели от човека. Ти си излязъл от тялото навън. „Как така?“ Но аз ти гарантирам, че втори път няма да ти се случи. И ето, 15 години оттогава, не му се е случвало. Той оттам насетне се заинтересува да учи старателно тези неща.

Та казвам: Има един друг свят, и този свят един ден ще се разкрие пред нас. Невидимият свят е реален, но понеже ние нямаме органи още, той е за нас още непознат, неразбран. Ние го считаме като телепатия, интуиция, нещо отвлечено, туряме му разни имена. Но съществува един по-широк свят, отколкото съвременните хора разбират. Сега аз няма да ви навеждам известни факти. Има хора, които предчувстват онова, което има да става. Отде го знаят? Има други, които никак не могат да предчувстват. Но онези хора, които предчувстват нещата, те имат известни белези. Ако разглеждате човешката култура, онези хора, у които интуицията е развита, имат известни белези в очите си. Ако разгледате човешкото око, ще видите, има

известни петна в него. Такива петна, както при Слънцето. Ще ги видите в окоето на всички онези хора, които са надарени с ясно виждане, които имат туй зрение, защото има хора, които виждат зад стената. Има издадени книги за това, виждат зад себе си, виждат и отпред и отзад, навсякъде виждат и знаят какво става. Та има едно съвпадение. Тия хора, у които това чувство е развито, имат известни петна в очите. Някои лекари казват, че това са болезнени състояния. Болезнените състояния се различават. Ако езикът побелее, това е болезнено състояние. Ако окоето пожълтее, това е болезнено състояние. Жълтият цвят показва разстройство на черния дроб, на жлъчката, храносмилането не става правилно, кръвообращението не става правилно. Казвам: Черният дроб може да дойде в аномално състояние от голямо безпокойство. Затова първото нещо е: няма защо човек да се безпокои. Изгубил си 1000 лева, защо ще се безпокоиш? Ако безпокойството може да ти върне парите назад – добре. Трябва да работиш, няма защо да се безпокоиш.

Срещам един българин от Варна, търговец, който прави търговски операции. Изгубил 8000 лева. Това преди 20 години беше голям капитал. Казва: „Каквото спечелих, всичко изгубих, но имам вяра в себе си. Аз предчувствам, че в две години пак ще спечеля тези пари.” След две години го срещам и казва: „Онези пари, които изгубих, пак ги спечелих.” Казвам: Ето един човек, който няма защо да се безпокои. Този човек има едно знание за живота. Сиромашията се обуславя от известни закони. Ти не може да избегнеш сиромашията, не може да избегнеш и богатството. Ти не може да избегнеш последствията на сиромашията, както и на богатството. Защото сиромашия-

та и богатството са две сили, които работят за човешкия ум. Да ви приведа един пример: богатият става богат, защото има специфични чувства. Ако поставите една кокошка при крина жито, тя е щедра – разрови житото наляво-надясно, изхвърля го, но няма да ѝ дойде на ума да събере житото на място. Ако на катерицата дадете жито, ако го оставите разпиляно, тя ще го тури на едно място. Питам: Защо кокошката рови, а катерицата събира? Онези, които изучават главите на животните, казват че у катерицата е развито чувството за пестеливост, тя събира. Тя казва: „Тази царевица ще ми дотрябва.“ Кокошката е като турците. У мравката също туй чувство е силно развито. Който е много разпуснат и сиромаш, да се сприятели с мравките, за да стане богат. Те трябва да му дадат пример. Българите вярват, че мравките като дойдат в една къща, носят богатство. И действително това е така, защото дават импулс да работиш като тях. А онзи, който е много стиснат, мравките ще му попречат.

Човек, за да се развие, трябва да му се даде нещо, с което той да работи. Имайте предвид, че сиромашията е само едно състояние на човека. Но в човека има вложен един капитал, който трябва да се разработи. Неговият капитал седи в неговия ум, в неговото сърце, в неговата воля. Следователно онзи човек, който има воля, който има сърце, който има ум, той не е беден човек. Той трябва да впрегне ума си и за сиромашия въпрос не трябва да прави. Никога да не казва аз съм сиромаш, защото това не е и Истината. Аз на мнозина, които са ми казвали, че са сиромаси, съм казвал: Аз ще ти дам 200 хиляди лева за твоите очи, да ти ги извадят. Зъбите на човека струват повече от 200 хиляди. Човек би ли дал да му ги извадят? Ами ушите? Направени са от една специална материя, знаете ли колко струват? Ами човешкият

език, с който трябва да опитвате Природата? Ами човешкият нос, човешките ръце – тези пипала? Знаете ли защо обичате да целунете една ръка, а друга не? Като пипнете някоя ръка, усещате нещо приятно се предава по нея. Какво е то, не знаете, но като я пипнете, остава нещо приятно. А друга ръка не желаете дори да я пипнете. Значи предава се нещо чрез тези пипалца.

Сега аз не искам у вас да остане мисълта, че вие не сте способни. Казвате: „Толкоз години какво сме направили?“ – Много сте направили. Не трябва да се спирате върху това положение. Не се спирайте върху положението „докъде сте дошли“. Казвате: „Ние вярваме.“ Вярата нищо не определя. Само онази вяра, която е подтик към науката, знанието, изучаването на живата Природа, изучаването на човека, тази вяра има смисъл. Но вярата, която отклонява човека от правия път да учи, това е лековерие и суеверие. За пример, ние търсим някой път Бога в Природата. В Природата не зная къде може да намерим Бога, но в себе си вие може да намерите тази Истина. Но ако едновременно у човека има едно съзнание по-високо от него самия, нищо не може да разбере. Нали някой път човек се разговаря със себе си? Може ли човек сам със себе си да се разговаря? Може ли да извършите събиране със себе си? Имате в математиката две действия: умножение и събиране. Ако умножавате една единица с друга не се увеличава – едно по едно е равно на едно. Но аз да ви обясня какво значи единицата. Две реки, които са единици, се вливат и образуват една река. Но тази река е по-голяма. Когато събереш едно плус едно равно е на две. Питам може ли да събереш единиците на едно място? Събирането е само като идея за обяснение. Събирането е един разумен акт. Трябва да знаете какво нещо е събирането. Защото може

ли да съберете две свои мисли на едно място и тези мисли да ги впрегнете на работа? Да съберете, това значи да впрегнете две свои мисли на работа. Две реки, като се вливат в една, образуват една голяма река, която трябва да принесе полза. Събирането не е един установен механичен процес. В Природата установени механични процеси няма. Тялото ви постоянно се изменя. Вие не сте такива, каквито се били преди 20 или преди 15 години. След 20 години няма да бъдете това, което сте сега. Питам: Кое е онова, което изменя човека? Онзи великият закон, който изменя човешките тела е реалността. Реалността е, която изменя нашия живот, за да ни застави да я познаем.

Един от израилските пророци казва: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се възобнови.” Или казано от друго гледище: онези, които разбират реалния закон на живата Природа, няма да остаряят. От това гледище сегашната икономическа борба и духовната борба, която съществува, какво представляват? Всеки един да се ползва от външните врагове. Това е право донякъде. Но има нещо излишно в съвременния строй. Не сме ние единствените фактори за човешката култура. Питам: Откъде сме дошли ние, съвременните хора? Ние, ако сме фактори, не го знаем. Онези, които са ни поставили на Земята, нека да ги попитаме, а те са по-разумни от нас. Следователно те, които създадоха Земята, създадоха тези сили за нас, туриха ни да се развиваме. Създадоха ни глава, създадоха ни дробове, създадоха ни стомах, ръце, крака; мислите ли че те не се грижат за подема на света? Понеже ние сме присвоили едно право, което не ни се пада, мислим че ние сме, които създаваме. Създаваме един закон, втори за възпитанието на децата. В училище едно дете може ли да се научи да вярва в Бога?

Няма какво да го учиш да вярва в Бога. Туй чувство за вярата е всадено в него, само не му препятствай. Остави го, дай му ход и Божественото, благородното ще се прояви. У човека съществува една разумност, съществува памет, съществува реч, ред способности съществуват. Тези способности искат условия, при които да се развиват. Ако някои хора са закъсали, причината за това е, че техните способности не се развиват. Трябва да се създадат условия за развитие. Под социални условия разбирам разумни условия не както сега механически условия. Казвате, пари. Парите човешкият ум ги е създал, той ги е турил в банките.

Съществува един разумен закон в света, той е следният: щом се родите, може да се предскаже богат ли ще бъдете или не. Туй богатство се обуславя от златото, което е във вашата кръв. Във всяка кръв има злато. То е само за поддържане на живота. То не е излишно злато. Дължината на живота зависи от златото. Когато се поквари златото като елемент, животът се съкращава. Сега учените разложиха елементите на техните атоми. Но все таки, съществува един елемент в света, в който животът се предава. Значи от количеството на органическото злато в кръвта на човека зависи дължината на живота. Ако вие имате едно малко количество злато излишно, което не служи за продължение на живота, то ще послужи за привличането на външно богатство или то ще създаде условия да бъдете богати. То дава тенденция да станете богат човек. След като станете богат човек, то ще ви научи как да живеете, няма да се разхождате само с автомобил и да ходите на бани, но ще бъдете богат човек, който е вложил капитала си за благоденствието на народа, за облагородяването на хората. Тогава всички ще видят, че

този човек съдейства на обществото. Сега в света има много богати хора. В тази криза пак наскоро се убил в Америка един голям богаташ, от милиардерите, на който не му вървяло.

Иде време, когато хората, които имат, трябва да знаят, че богатството, поверено в техните ръце, трябва да го употребят за общото благо на обществото, в което живеят. Такъв е законът на Природата. Следователно всички ония хора, които така използват силите си за доброто, техният живот се продължава, а ония, които не използват богатството си за благо на народа, техният живот се съкращава.

Във всяко едно отношение под думата „ближен” аз разбирам същество, което те обича. Ти трябва да бъдеш крайно справедлив към него. И най-голямото зло е да използвате и да сте несправедливи спрямо онзи, който ви обича. Никога не използвайте онова същество, което ви обича! Вашето богатство се дължи на такива същества, които ви обичат. Ако не ви обичат разумни същества, не може да имате богатство, Любов. Ако майка ви не беше едно разумно същество, ако баща ви не беше разумен човек, също дядо ви, баба ви, ако 10,15 поколения не се интересуваха от вас, какво щеше да стане? Дали са ви условия да растете и се развивате. Те, като заминат за другия свят, казват: „В нашия път ще вървиш.” Затова ти ставаш богат.

Тъй както аз представям въпроса, някои от вас, които разглеждат нещата материалистически, казват: „Вън от нашата среда няма друга.” Вие имате право да мислите така, но спрямо себе си вие сте несправедливи. Тогава питам: Ако вие сте единственият фактор – аз задавам въпроса от мое гледище – щом вие така мислите, каква нужда имаше да имате майка, баща, сам трябваше да се родите. Значи, щом се раждате от

баща и майка, вие не сте свободни в своите възгледи. Значи баща ви и майка ви дадоха самостоятелен живот. Казвате, че не вярвате в нищо. Най-малко вярвате в това, което баща ви е вложил у вас; не вярвате в това, което майка ви е вложила. Като правех своите научни изследвания, един ми каза: „Аз съм голям безверник.” Казвам му: „Аз те намирам за голям вярващ. „Как, аз в нищо не вярвам.” Дойде друг при мене, казва: „Аз съм много религиозен човек.” Ходел по три пъти на ден на църква. Аз правя своите изследвания и казвам: Ти не си толкова набожен. В България правех своите изследвания и на една българска ясновидка, много напреднала, казвам: В теб религиозното чувство е много слабо развито, в теб Любов към Бога няма. Казва: „Прав си.” Казвам: В теб има една хубава съвест развита, умна си, практична си, много си нервна, сприхава си, нямаш туй широко сърце да търпиш. „Прав си. А пък колко много съм плакала, да знаеш!” И това е една от най-добрите ясновидки, които съм срещал в България. Тя казва: „Какво става? Аз се намирам в три състояния. Едното състояние – каквото кажа, ще стане. Виждам го. Другото състояние средно – каквото кажа, наполовина е вярно. А има и трето състояние, че каквото кажа, не става. Тогава трябва да мълча, пък аз не мълча. Дойде някой, ще му кажа една лъжа.” Съзнаваше тя. Не всякога човек може да предвижда нещата.

За да бъде човек добър в правия смисъл, според мен той трябва да има свещения огън на Любовта, той трябва да има една непреодолима Любов спрямо всичко. Не само към хората, но и към животните, не само към животните, но и към растенията. Че растенията са много важни! Те ни дават плодове, те са много важни същества, съзнание има в тях. Те и радост

имат, и скръб имат. И растенията се привързват. Има случаи, когато някой дядо е садил някоя ябълка или круша, или слива, той като умре, и крушата си отива с него заедно. Туй растение обича. Ако някоя круша ражда повече, тя ражда повече, защото обича повече. Когато някоя круша не обича някого в къщата, много малко круши ражда или никак не ражда. Някой иде при крушата и каже: „Или ще раждаш, или ще те отсека!“ И тогава казват, че тя раждала повече. Това сега не го вярвате, може да е вярно, но вие го отричате.

Казвам: Има една реалност, върху която всички трябва да се спрете. Най-учената реалност аз я наричам. Казвам: Вън от нашето верую, което сега имаме, всеки човек трябва да има едно верую, което да не зависи от сегашното му верую, нито от миналото му верую – едно верую, с което той е роден. Има една такова верую в човека, то е едно чувство, може да го проверите. Болен сте на умирање. Лекарят е казал след 24 часа ще свършите. Викате един лекар, втори, трети, четвърти, пети, консулт правите. Всички казват: „Това казва науката, той ще умре.“ Но вътре в този човек едно чувство му казва: „Ти ще живееш!“ И не се минават няколко дена, той претърпява една голяма криза и се спасява. Аз ще ви приведа един пример. В цариградската болница на един човек кракът се заразил и лекарите казват, че непременно трябва да се отреже, защото иначе човекът ще умре. Болният казва: „Докторе, аз не искам да ми отрежете крака.“ „Ами ще умреш.“ „Ако Господ иска един крак, аз ще му дам цялото си тяло. Защо му е моят крак?“ Изпратили го от болницата. След шест месеца той се връща в болницата здрав, отива при лекаря и казва: „Аз съм онзи пациент, на когото искахте да отрежете крака. Както виждате, оздравях.“

Има едно чувство в човека, което му нашепва. Когато то ти каже: „Ще бъдеш здрав” – ще бъдеш здрав; когато то ти казва: „Ще спечелиш” – ще спечелиш; когато то ти казва: „Учен ще станеш” – ще станеш учен; когато то ти казва: „Музикант ще станеш” – ще станеш музикант. Каквото ти каже, то ще стане. То е вярно. Питам: Ако в това чувство в човека не вярвате, в какво ще вярвате? Това е вяра, върху която трябва да обоснове бъдещето възпитание. Та като влезе един учител между учениците, да зачита онова, което децата говорят. Тогава, като говори на децата, и те ще го оценят. Щом той ги оценява и децата ще го оценят.

Та казвам: Зачитайте в себе си Божественото. И светът да се обърне, ще кажеш: „Не може да бъде другояче!” Тъй както сега ви говоря, то не е научно. Аз не искам да ви наложам това, нека вие да си го наложите. Аз ще се радвам да опитате и да се убедите, че е така. Моите възгледи ни най-малко не искам на вас да ви ги наложат. Мене ме интересуват вашите възгледи. Искам хубавото във вас да се развива. Някои от вас сте много даровити, но чакате някой късмет да ви дойде. Късметът от главата трябва да излиза. Аз ще ви приведа един пример какво може да направи човек. В Америка един от знаменитите проповедници бил обущар преди. В него туй чувство да говори за Бога било много развито. То му казвало: „Ти ще станеш виден проповедник.” Един ден отива и става член на църквата. Искатой да говори, но му казват: „Седни си, като не знаеш да говориш. Твоето е бръщолевене.” Но нещо в него му казва: „Ти ще станеш виден проповедник. Малко се иска да говориш.” Но все не му позволяват. Минават две, три, четири, десет години упражнения и после този човек го слушаха повече от 20 хиля-

ди души. Той ходи и в Англия, и там го слушаха англичаните, и там има същия успех. Но той слуша това чувство вътре: „Ще станеш проповедник!“ Преодолява мъчнотиите. Големите мъчнотии срещал в работата. Той се самообразоваше по 20 часа на ден, чете книги, изучава хората, събира факти, постепенно обработва своята реч и стана един от най-красноречивите проповедници. Казваше се Муди. Сега той не е на този свят.

Когато всички престанат да ти говорят, нещо в тебе казва: „Не бой се, в тази работа ще успееш!“ Никой не те насърчава, другите те мразят, тъпчат те оттук-оттам, но то ти казва: „Не бой се, тази работа ще се оправи!“ Така може да се обясни подвигът на българските революционери като Ботев, като Левски, които казваха: „Ще успеем, ще освободим България! Това ще стане!“ Има нещо Божествено в това. И така стана, както мислеха. Ако бяха се обезсърчили, и досега България щеше да бъде под иго. Сега вие живеете в по-добри условия. Сега във вас кой говори? Какво трябва вие да направите? Какво ще направите, то не е моя работа, но аз един приятелски съвет искам да ви дам. Онова, с което вие сте родени, което всякога ви е подкрепвало, бъдете верни на него. Вярват ли в това хората, става едно побратимяване в света. Може да има едно общо побратимяване. Всички недоразумения, които сега съществуват, те са от един обществен характер. Всички други въпроси са второстепенни. Всичко това може да се поправи. Това е въпросът за отношението между бедни и богати, между учени и прости, между добри и зли, всички други въпроси са второстепенни. Всичко това може да се поправи. Един богат човек и един беден човек преспокойно могат да вървят заедно. Бедният може да е почучен, по-силен – той ни най-малко не е беден.

Силата седи в това верую, което е вътре в човека. То е човекът. То е мощното. Туй, което в човека никога не представя да съществува, то е човешката душа. То е човекът, който не умира. Следователно има нещо в човека, което ще умре, но има и друго, което не умира. Тялото ще умре, ще го заровят. След като ви вземат тялото, ще остане нещо, което никой не може да вземе. Сега аз не искам да ви убеждавам, понеже като идете в другия свят, вие ще проверите. Онези от вас, които не вярвате, идете в другия свят да проверите и елате да ми кажете. Аз ще ви срещна в другия свят и там ще ви проповядвам. Туй вече не е научно.

Аз искам да ви кажа, че има една обща връзка. Този и онзи свят са тясно свързани. Някои разделят единия свят от другия. Този свят съществува по причина духовния. Първо духовният свят съществува, после физическият човек. Следователно трябва да бъдете клони. Като говорим с корените, листата казват: „Ние всичко свършихме.“ А корените казват: „Ако ние не бяхме да пращаме соковете?“ Сега корените на човешкия живот са горе. Човек е двойно дърво; корените на неговата мисъл са в неговия мозък, клонищата са спуснати долу. Човек е едно обърнато растение. Неговите добри мисли и дела, това са плодовете на туй дърво. Когато ти мислиш добре, когато си благороден, всички тия красиви мисли, те са плодовете. Тия плодове остават за храна на твоя бъдещ живот. Всяка една мисъл, която ти създаваш, тя е храна, тя е мощна сила. Подкрепяйте хората с мислите си. Никога не допускайте отрицателни мисли! Те ще дойдат, но всякога да седи положителното. И като плачете, пак вярвайте. Като се обезсърчите, пак вярвайте. Като ви тъпчат, пак вярвайте. Като стенете, обършете праха си, после се усмихнете. Според мен комедия

и трагедия, това са полюси на живота. И драми има в света. Драмата е същественото за мене. Нали имате трагедия в театъра? Този, който умира на сцената, умира ли? Не умира. Онзи, който играе комедия, и той не умира. Той си изкарва прехраната с това. Казвате: Трагичен е животът. То е една опитност. Ти играеш само една роля трагична. А има и драма. Твоята работа за да се осмисли, трябва да дойдат страданията. Страданията в живота са мощна сила в природата на човека. Страданията, които ние минаваме, са изключителни за сегашните хора. Растенията не страдат тъй, както ние страдаме. Понеже само при тези вътрешни страдания, когато научим законите, които ръководят страданията, ние ще имаме един нов живот. Човек ще се освободи от вътрешното робство. Понеже ние страдаме. Някой казва: „Аз ще умра гладен.“ – Бъди уверен, че гладен няма да умреш. Ако вярваш, гладен няма да умреш; ако не вярваш, гладен ще умреш. Ако работиш, гладен няма да умреш, ако не работиш, гладен ще умреш.

„Доброто семе.“ Казва Христос: „Онзи, който е посял доброто семе, то е Божественото, то е същественото у човека.“ Туй добро семе да расте. Някой път може да се посеят плевели. Те са лошите условия, които са посели лоша мисъл, лошо чувство. Това са посторонни работи. Онова, същественото у вас е доброто семе. Та и тази мисъл, в това чувство, в тази интуиция, която във всеки човек я има, ще сполучите да съградите вашия бъдещ живот. Туй нека бъде вашата вяра!

И ВИДЯ ТАМ ЧОВЕК

Ще прочета част от 22 глава на Матей, от 10-ти стих. Ще взема само няколко думи от 11 стих. „И видя там човек.”

Глаголът „видя” в дадения случай е важен. Виждането това е закон. Това е процес на човешкото съзнание. „Видя”. По два начина може да се види: виждаш нещо, което е хубаво, благородно, светло; а може да видиш и нещо грозно. Правиш едно вътрешно различаване. Виждането в живота носи радост и веселие, то всякога върви по великия закон на Битието. Жадният, когато види извора, радва се. Гладният, като види хляба, радва се. Давещият се, като види въжето, което му се хвърля за спасение, се радва. Зависи в дадения случай какво вижда човек. Но какъв е светът всъщност?

Някои хора искат да разберат смисъла на живота. Какъв е смисълът на живота, никой не може да го разбере, нито сега, нито след хиляди години, нито след милиони, нито след десет вечности хората ще го разберат. Туй ни най-малко не подразбира, че не трябва да се мисли за него. Може да мислим за непостижимите неща. За постижимото никой не мисли. Постижимото е зад нас, непостижимото е пред нас. Великата идея на живота е вечно непостижима. Някои разбират много механически постигането на нещата. Всяко постижение подразбира една възможност, която трябва да се постига. Всяка постигната възможност дава една нова сила в човека, едно ново чувство, с което ще постигне онова, което е пред него.

Казвам: Когато този цар влязъл и видял човека, не е бил от глупавите, той го държи отговорен, че не е облечен. Не може

да държиш един камък отговорен, че е влязъл в къщата, но може да държиш отговорна една мечка, която е влязла в дома му и изпоплашила децата? Веднага ще върже предните и задните крака на мечката и ще я изведат из къщата. В дадения случай се вижда, че царят е пристрастен. Някой ще каже: Да му е дал някаква сватбарска дреха. Има неща, които не може да се дадат на човека. Не може на сила да облечеш един човек в добродетели, не може да облечеш насила един човек в Любов, не може да облечеш насила един човек в знание. Сам човек трябва да се облече в тях. Има неща, за които човек е отговорен, понеже те са негова длъжност, сам трябва да се облече. И най-хубавата сватбарска дреха в дадения случай, намирам, е дрехата на доброто, с която човек трябва сам да се облече. Тогава той е облечен в сватбарска дреха. Всеки, който сам не се е облякъл в сватбарска дреха, се намира в затвор. Ако търговецът не е облечен в сватбарска дреха, е затворен. Ако църковният служител не е облечен в сватбарска дреха, е затворен. Ако неврастеникът не е облечен в сватбарска дреха, е затворен. Всички, които нямат сватбарска дреха, се намират в затвора. Това е вътрешният смисъл. Следователно, придобиването на сватбарската дреха, това съставя един идеал, но трябва да е изтъкана. Всяка дреха е изтъкана от нишки, някои от вълна, някои от памук, някои от коприна и т.н. Има дрехи, които са изтъкани от стъкло, има дрехи, изтъкани от злато, от сребро. Следователно в дадения случай най-ценни са златните дрехи. По съдържание те никога не губят своята цена и като остарееят, след като ги износи човек, пак ще ги продаде човек толкова, колкото в началото. За другите дрехи не е така. И тогава от едно гледище, в пълния смисъл на думата, дрехата, в която чо-

век е облечен, това е животът. Животът носи в себе си най-почтената дреха, която дава ценност на неговия израз. Животът става ценен само при доброто. Качеството на доброто е, което е вложено в неговия ум и в неговото сърце. Може да разискват разни политически въпроси, обществени, социални, семейни, индивидуални, може да разискват, дали има бъдещ живот или не, какъв ще бъде той, какъв ще бъде строят. Но доброто в живота, то е ценното.

Един американец напоследък превежда египетски ръкописи от преди пет хиляди години. Той казва, че като превеждал ръкописите, намерил, че хората преди пет хиляди години и те са имали такива кризи, такива несгоди, както хората сега имат, само в друга форма. Значи в тези пет хиляди години светът не се е изменил много. Даже е толкоз малко, че трябва светли умове да обяснят и да се забележи в какво седи промяната. Има промяна. Антрополози и физиолози, ако разгледат черепа на допотопния човек или пещерния човек, има голяма разлика. Колкото една раса е по-благородна, по-морална, по-добра, черепът е по-правилен. Има известни линии, плоскости, с които се мери черепът, устройството, външната фигура на черепа. В предпотопните времена имало хора. Съвременните учени казват, че имало диви племена. Всякога е имало диви племена, както в нашите времена има диви племена. Съществува един закон. Един вид никога не може да се подобри. Туй, дето казват, че видът може да се подобри, не е точно така. Едно растение не може да се подобри. Вложеното в едно растение не може да се подобри. Може да измениш някои качества, но вложеното в едно растение не може да подобриш. Растенията при лошите условия са изгубили онези възможности, които са

имали първоначално. Следователно, сега като ги развиваме, няма да ги докараме до онези първични възможности, които са имали преди хиляди години. Растенията са изгубили от външните условия.

Целта ни не е да се занимаваме с растенията. Те съставляват част от човешкото царство. В строежа на Земята ние виждаме, че със създаването на растенията идат ред големи прояви в Природата. Най-после се явява човекът. Същото сега е със създаването на човечеството. Сегашното човечество не може да се подобри. Сегашната бяла раса е дошла до края на всички свои възможности. Туй, което се изисква от нея, не може да роди нищо повече. Бялата раса е дошла до своите крайни възможности. Вие от бялата раса не може да направите гении, светии, учени хора, талантливи хора. В бялата раса не може да намерите гениални хора. Ако се роди в бялата раса някой гениален човек, той не е от бялата раса. Следователно, когато говорим за бъдещото човечество, разбираме, че трябва да се яви нов тип в света, за да вложи Природата в него повече възможности, нови възможности. Това виждам в процеса на нейното развитие. Тя е започнала с най-малките форми, започнала е с най-малките възможности и постепенно този процес на развитие е расъл. Трябва да имате предвид: вие, ако искате да направите промяна във вашия живот в тази форма, в която сега се намирате, по никой начин не може да стане едно подобрение. Ще имате туй, което е вложено. За пример, ако имате един череп от 3 сантиметра чело височина, 7 сантиметра широчина, вие ще имате един много обикновен човек. Вие даже не може да имате един талантлив човек. Ако имате едно лице с устройство от 65 градуса камперов ъгъл, той е един човек, който може да се

приблужи до маймунското разбиране. Маймуните имат 65 градуса, у някои животни този ъгъл е 45 градуса. Като теглите една отвесна линия от челото до основата на носа и друга линия от основата на носа до основата на ухото, получава се един прав ъгъл. Простият човек не може да разбере какво отношение има между този прав ъгъл и неговата интелигентност. Ако вие имате едно гениално писмо и го дадете на невежия, мислите ли, че може да схване съдържанието, онова, което е скрито в писмото? Той ще опише външната страна: хубава ли е хартията, на която е написано, луксозна ли е, после с какво мастило е писано – черно, червено или синьо. Може да каже дали е красиво написано или не, и ще каже: „Това е писмото.” Ученият човек ще намери съдържанието не само във външната форма, но и съдържанието, което е вложено в текста.

Силата не седи само в думата „Любов”. На български тази дума е написана с шест букви, на английски се пише с четири букви. Защо българинът е турил 6, а англичанинът 4? Защото англичанинът е практичен и казва: „Времето е пари!” Той няма време. Англичаните се отличават с това, че съкращават думите, когато германците имат доста време, те имат доста дълги думи с по 50, 60 букви. Защото английското владичество е по цялата Земя, има с какво да се занимават. Германецът е стегнат в една малка земя, има много народ, 75 милиона, като няма какво да прави, продължава думите. Това са изводи. Този закон е верен. Онези хора, които са при лоши условия, в тях се създава един вътрешен морал, за доброто говорят. А пък онези, на които условията са уредени, които са богати, имат всички възможности, те уреждат преди всичко външния живот. Те казват, че външният живот е важен, не толкова вътрешният. Бедните

хора се занимават с вътрешния живот, богатите се занимават с външния живот. Но питам, ако ние от гледището на богатите разглеждаме живота, какво ще добием? Ще разгледаме само едната страна на живота. Богатият човек, въпреки всичките условия на живот, не е щастлив. Бедният човек, който няма тези условия, въпреки всичко той е по-щастлив. Богатият има някакво щастие, както и бедният има, само че щастието на богатия се различава от щастието на бедния.

Главно и необходимо е човек да изучава Природата с онази вещина, с онази виделина, които могат да осветлят живота му, за да бъде доволен, за да бъде щастлив. Природата е дала възможност и всеки един човек може да бъде щастлив. Всеки човек може да създаде форма, в която са вложени всичките възможности, които Природата е дала. Съвременните хора са онези души, които преди милиони години са схванали важните задачи на Природата, схванали са важните условия на Природата, сега те минават за човеци, защото са създали повидомому най-благородните черепа, най-благородните тела – те са построени от бялата раса. Ако направим сравнение с всички раси, най-добре е устроено тялото и черепът на бялата раса. Нито една раса няма такива заложи в себе си, както бялата раса, но въпреки това на бялата раса ѝ липсват много неща. От бялата раса гениални не може да излязат, светии също. Ще кажете, че има светии. Има светии, но тия светии не могат да оправят света. Гениалните хора не можаха да подобрят живота. Гениален човек е този, който може да измени и подобри живота; и светия е този, който може да подобри целия външен и вътрешен строй на живота. Тъй както Слънцето може да направи една промяна на Земята, така и светията трябва да

направи същото. Слънцето не вдига шум, само се проявява. Но най-големите промени на Земята стават под Слънцето. Понеже вятърът, водата, земята не служат на Слънцето, те се карат помежду си и развалят неговите работи. Ако вятърът се примири с водата и земята, животът на хората щеше да се измени. Вятърът е, който раздухва всичко. Като задуха той, всички занася. И като дойде водата, и тя завлича всичко, каквото се посее. Като се разтърси Земята, и тя разрушава всичко, каквото са направили хората. Един ден, като ѝ дотегне много, ще се разтърси като един вол и ще ѝ олекне. Учените хора, геолозите доказват как стават земетресенията. Простите казват, дотежало на Земята. Както и да се обяснява, важното е, че къщите се срутват. Тогава може да питаме кои са причините, дето вятърът, водата и земята не се спогаждат? На това отговарям: Причините са хората.

Ще ви приведа един пример, който не обяснява изцяло нещата, но е един научен пример, който може да докаже нещо. Преди повече от 20 години в Новопазарско настанала голяма суша. Всичката трева изгоряла, Събират се около 20 турски села и се молят на Бога за дъжд. Казали на българите: „Помолете се и вие.“ Но те си казали: „Господ, като даде дъжд на турците, ще даде и на нас.“ Случва се така, че Господ на турците дава дъжд, а на българите не дава. Как ще го обясните? Някои го обясняват: Плащаш на един човек, който е работил, но на който не е работил, не плащаш. Турците работят, Господ плаща; българите не работят, нищо не плаща. Човек трябва да работи съзнателно, да обръща внимание на външните условия. Действително, единството оказва голямо влияние: вятър, вода, земя, Слънце – всичко това оказва влияние на човека. Но чо-

вешкият дух седи над всичко това отгоре. Човешкият дух – в него има знание, той може да използва всичките тези условия, да ги впрегне, да ги примири. Ние сега се трудим да примирим въздуха, водата и твърдата почва и тогава аз казвам: Как ще примирия човека? Според моето определение казвам: Човешките тела се огъват, течностите се наклоняват, а въздухообразните тела се повдигат. Как ще познаеш известна твоя идея? Ако твоята мисъл, ако твоето желание се наклоняват, върху тях преобладава влиянието на течната материя. Ти не може да имаш никакъв морал. Водата няма морал – дето намери най-малкия наклон, готова е да иде в този път. Следователно от морално гледище, водата не може да ходи нагоре, а надолу. Някой път се чудим защо хората вървят в този път, а не в друг. Въздухообразните тела отиват нагоре, следователно в морално отношение въздухът може да ни помогне, понеже отива нагоре. Под морален разбираме човек, който се катери по височините. Най-първо чистата мисъл се вижда недостъпна, защото в дадения случай нашата мисъл има характер подобен на въздуха. Мислещите хора са крайно подвижни. Следователно човек трябва да изучава закона на човешката мисъл тъй както изучава въздуха, неговото естество и неговите свойства. После нашите чувства имат свойствата на течните тела, никакъв морал нямат, те се наклоняват. Нашите постъпки аз ги уподобявам на твърдите тела, те се огъват. Тогава казвам: Ако една мисъл не се повдига, ако една мисъл не се наклонява, ако не се огъва, какво има в себе си. Тази мисъл, значи, няма никакви условия за развиване. За да се развива една мисъл, трябва да ѝ се дадат условия или да се огъва, или да се наклонява, или да се повдига. Ако едно твое желание не се огъва, ако едно твое желание

не се наклонява, ако едно твое желание не се повдига нагоре, то няма условия за развитие. Законът на твърдите тела е да се огъват. Законът на въздухообразните тела е да се повдигат нагоре. Ако разбираш закона, ти трябва мисълта да я прекараш от едно твърдо състояние в течено, после във въздухообразно и тогава ще ѝ дадеш едно правилно направление.

По аналогия можем да разглеждаме водата. През зимата водата замръзва, тя е в твърдо състояние. Пролетно време водата е течна. В големите горещини водата се изпарява, отива нагоре, става въздухообразна. Естественото състояние на водата е течното, а парата и леда т.е. въздухообразното и течното ѝ състояние, аз ги наричам видоизменения на водата при известни условия. Животът в своето проявление е подобен на водата. Естественото проявление на живота е да бъде наклонен. Животът има известен наклон до материалния свят, да се захване някъде и да използва материята. Неговото тежнение не е да ходи по Небето да търси рая. Той после търси рая. Кой търси рая? Търсят го бедните хора, а богатите не го търсят – те живеят като в рай.

Някой проповядва онзи свят. Всички, които фалират на Земята, търсят онзи свят, а онзи свят са добрите условия. Всички искат да забогатеят. Учените хора казват, че онзи свят прониква и в нашия свят. Под думите „онзи свят” ние разбираме възвишена дейност. Ако някой философ от мравешкия свят би определил какво нещо е човешкия живот, той би казал, че нищо не е. Действително, една мравя не може да види целия човек и не може да го схване, тя може да види само пръста му. Даже и една муха не може да види целия човек като външност, а пък да не говорим за характера. По някой път човек разваля тех-

ните мравуняци. Тогава за мравките настава цял катаклизъм, земетресение. Но ако гледате на това от човешка гледна точка, ще кажете само, че оттам е преминало едно рало. По аналогия могат да се разглеждат всички тези пертурбации, които стават в човечеството – минал е някой плуг през човешката област и е развалил техните работи. Защото ако животът зависи само от нас, тогава ние щяхме да го поправим. Какво ни пречатства? Ако някой не се меси в работата на мъжа и на жената на Земята, двамата ще живеят ангелски живот. Ако са сами на Земята, няма да се карат, те ще живеят щастлив живот, докато се породят децата. Турете една жена и двама мъже, непременно ще има караница. Турете един мъж и две жени, непременно ще има караница. Как мислите вие светът да стане щастлив, когато има толкова мъже и жени! Следователно от това гледище, в ума на жената трябва да съществува един мъж и в ума на мъжа трябва да съществува абсолютно само една жена. Туй е правило! Щом в ума му съществуват две жени, светът ще бъде като сегашния.

Някои искат да знаят какво нещо е моралът. Ако се бориш между две жени, никакъв морал нямаш. Ако жената се колебае между двама мъже, няма морал. Трябва да има един идеал.

Съвременното човечество разглежда идеята за Бога, разглежда живота на църквата, на държавата, това е много хубаво. Но държавата трябва да има един произход – Божествен, семейството също. Човек, както е писано, е създаден по образ и подобие на Бога. Раждането на децата – пак е същият закон. Отношенията между хората – всичко това си има Божествено Начало в себе си. Но в това Начало трябва да се разбира вътрешната страна, с която животът постоянно трябва да се

свързва. Има една вътрешна връзка между всички същества. Когато тази връзка изчезне, тогава става едно вътрешно нарушение в нашата мисъл и ние се смущаваме. Богатият, щом изгуби тази вътрешна връзка, и той е смутен. Бедният, като изгуби тази вътрешна връзка, и той се смущава. Майката, като изгуби тази вътрешна връзка, и тя се смущава. Който и да е, като изгуби тази вътрешна връзка на живота, той се смущава.

Има един такъв мит. Когато Господ създал света, пратил един от великите ангели да донесе всичките Божии благословения, да ги раздаде на хората. Малко хора имало тогава. Всичките хора тогава били 12 мъже и 12 жени. Това било цялото човечество. Носел ангелът една голяма торба с благословения. Дошъл на Земята и тъкмо искал да раздава, видял едно дете, намирало се в трудно положение, което казало: „Помогни ми.” Ангелът сложил торбата на земята и помогнал на детето. Но нещата в онзи свят, като ги обърнеш надолу с главата, не падат, а на Земята падат. Ангелът като сложил торбата, тя се обърнала и нещата изпадали, тези благословения се изгубили и останала празната торба. Всичко се било изгубило и ангелът не могъл да намери благословенията. Сега всички търсят тези изгубени подаръци, които Небето е дало. Младата мома търси подаръка, младият момък търси подаръка, майката търси подаръка, бащата търси подаръка. Всички търсят изгубените вещи, които излезли от торбата. Ангелът се върнал и казал на Господа: „Като помогнах на детето, всички подаръци се изгубиха.” Та Господ наново праща този ангел да изправи погрешката си. Сега той се намира в голямо затруднение. Цели кервани са минали, с автомобили идат да носят подаръците. Тогава хората били 24 души, сега са два милиарда. Та не зная колко хиляди

години трябва да минат, та да намери всеки едного, да му даде по един подарък. Тъй разправя тази легенда. Вие се пригответе, като похлопа англеът, да сте готови.

Великото, разумното, това е човешкият ум. Този цар е онава, което нас ни отличава. Туй, което хората наричат цар, то е Бог, който живее в нас. Когато ние изпълняваме волята Му, както Той иска, Той ни благославя. Когато не изпълняваме Неговата воля, Той ни изпраща тук, за да се изправим. Затворът не е нищо друго, освен изправление в Божествения свят. Този човек, когото затворят, той не е изпълнил волята Божия, той не е употребил всичките условия. Ако онзи касиер, който е изпратен да раздава парите, ги вземе за себе си, за своя полза, какво ще направи банкерът, онзи който управлява банката? Ще фалира.

Та при сегашния живот разумните хора трябва да разберат, че не е религията, която може да ни спаси. Нито бялата раса ще ни спаси. Нищо! Казвам: Канили са те на сватба. Тази сватба ще те спаси. Всеки трябва да е облечен, всеки трябва да е готов за новата раса, за новата форма, да има дрехата, с която трябва да е облечен, както Христос казва: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.” Което е родено от плът, плът е, а което е родено от дух, дух е. Под думата „дух” разбираме онова разумното, възвишеното, благородното. Не да царува всеки сам, но неговия дух да няма туй противоречие, което сега съществува. В него ще има такъв стремеж както в една квачка, която е излюпила пиленцата си – само си отваря крилата, води ги, дава им храна. Такова ще бъде бъдещото положение. Сегашните условия не са лоши. Туй е едно училище, в което може да се приготвим за бъдещите условия. Възкре-

сение ще има в шестата раса. Ще възкръснат хората, не както сегашните хора. Ако сега би дошъл един човек от шестата раса в един град и влезе в един дом, той ще донесе всичките благословения. Ако хората са болни, ще станат здрави; ако са сиромаси, ще станат богати; ако са невежи, ще станат учени. Той няма да обърне внимание на техните недъзи. Ще внесе онова, което има в себе си. Той влиза както светлината. Когато светлината влиза в един дом, тя не обръща внимание на нищо. Светлината еднакво огрява и тревите и сухите клечки, всички тела еднакво се огряват от светлината; но не всички еднакво използват тази светлина.

Ако се спра върху думата „Добродетел“, колко хора има, които разбират Добродетелта? В дадения случай наричам наука да знае човек. В едно село във Варненско се случило така, че седем години наред заколвали агнето на една овца. Като дошло осмото агне да го заколят, тя се затичала и започнала да блее и да боде стопанина. Той затваря овцата в кошарата, взема агнето и го заколва. До вечерта умряло детето му.

Всички социални нещастия, които ни сполетяват, на какво се дължат? Всички носят отговорности, не е само един, и сиромаси, и богати, и попове, и владици – всички вие носите отговорности. В света трябва да се проповядва, че всички ще имаме еднакви придобивки, ако еднакво носим отговорността. Въпросът не е да се създадат страдания на хората. Страдание-то е вметнато в живота, смъртта е вметната в живота, скръбта е вметната в живота. Целта е животът. Целта е щастието. Целта е знанието. Целта е разумността в света. Целта е Добродетелта в света. Целта е Любовта. Любовта, която ние трябва да разбираме, не тази идейна Любов без тяло, защото Любовта без

тяло не съществува. Каквото и да говорим, за да има Любов в света, човек трябва да има тяло, трябва да има къща. Не трябва да бъдем без къща. Ще имаме много хубаво тяло, ще имаме много хубава къща. Под думата „Любов” разбирам да имаме един отличен ум, едно отлично сърце. Затуй учените хора ще дойдат на помощ на бъдещите майки и бащи. По какъв начин ще дойдат бъдещите хора в света? Че при сегашните стеснени условия могат ли да се родят гениални хора в света? Никога. При сегашните стеснени условия могат ли да се родят светии? Никога. Мислите ли, че на Северния полюс могат да растат тропически растения? Един гениален човек е велико тропическо растение, което расте при най-благоприятни условия. Съществува една раса, която сега направлява съдбините на цялото човечество в света. Наричат я Предците на човечеството. Преди да е съществувал човекът на Земята е била тази раса. И следователно тази раса е, която приготвя новите условия. Учените хора виждат, че всички тези кризи, всички тези пертурбации, които стават сега в Природата, се дължат на тях. Цялата Земя се преустройва, цялото вещество на Земята се преустройва. Те имат знание. Те изменят човешките мозъци. Един ден вие ще се събудите и вашите мозъци ще бъдат изменени. В шестата раса българинът няма да бъде българин, англичанинът няма да бъде англичанин, евреинът няма да бъде евреин, французинът няма да бъде французин, германецът няма да бъде германец, негърът няма да бъде негър. Българинът ще съблече своята българска дреха и ще я остави вън. Всички ще оставят дрехите си и ще бъдат едно семейство, ще се наричат братя на човечеството и Бог ще им бъде баща. Кала е един от еврейските пророци преди хиляди години: „Казва Бог: Ще се

заселя между тях, и Аз ще им бъда баща, и те ще Ми бъдат синове, и ще напиша закона в сърцата им, и ще Ме познаят от малък до голям.” Ще имат общ тип, ще имат една Любов, ще живеят в мир и съгласие.

И тъй като влезе Царят да се види с гостите, видя там човек не облечен със сватбарска дреха и рече му: „Приятелю, ти как си влязъл тука, като нямаш сватбарска дреха?” И понеже гостът замълчал, царят заповядал да го вържат и затворят в тъмница. Значи за в бъдеще всички, добри и лоши, ще влязат в царския дом, но онези, които не са живели както трябва, мислите ли, че ще останат там? Понеже във времето на Христа израилтяните казваха, че са синове на Бога, Христос им каза: „Не казвайте така, защото Бог и от тези камъни може да произведе израилтяни.” Казвате: „Ние сме православни.” Бог и от камъните може да произведе православни, и от растенията може да произведе православни, от всичко може да произведе. Бог е създал всичко в света. Казвате, как така? Пътят на еволюцията е човешкият път, пътят на човешкия прогрес, пътят на човешкия дух. Всички тези животни, които ние наричаме животни, това са изостанали човешки души. Пък ние, които минаваме за хора, мислим, че сме напреднали души. И следователно, онези ненапреднали души и те ще имат условия за развитие. Когато и да е, и те ще минат този път, ще го извървят.

Та казвам: Вие сте напред, които сте изминали този път. Пред вас седи друг велик път, пред вас седи едно велико бъдеще. И ако вие сега се занимавате с вашите стари възгледи и неща, които сте наследили, нищо няма да придобиете, ще имате вашия сегашен живот. Трябва да бъдете вече готови за най-добрите условия, които вашите Предци ще доведат.

„Роденото от дух, дух е.” Този цар, като ви повика да отидете на угощение, вие трябва да бъдете готови с вашите сватбарски дрехи, или вашият ум да бъде в състояние да възприеме новото. За пример някои хора вярват, че ако дойде клерикализмът като верую на обществото, ще внесе нещо ново. Една мома вярва, че ако се ожени за момъка, когото обича, ще я направи щастлива. Когато ме питат как ще се оправи светът, казвам: Ако всички хора вярваха в Бога, както младата мома вярва в своя възлюбен, в една седмица ще се оправи, но нямат хората тази вяра. Защо се разваля семейството? Защото момата изгубва първата вяра. Вярата е необходима, но тя не може да седи на тази висота. Казвам: Има едни заложби у вас. Всички имате вътрешен стремеж в душата. Аз ще говоря за неща, които са вам известни. Много научни неща има, които вие знаете, но пак имате един необясним стремеж към придобиване на още знания. Стремите се към много неща, без да ви говори някой, без да ви проповядва. Отвътре има един стремеж. Ако изворът намира своя път, по който да изтича, ако вятърът намира своя път, откъдето да се движи, мислите ли, че човек, който има разумност, той не ще може да намери своя път? Аз вярвам, че и без да ви говоря, вие ще намерите своя път, може да го постигнете. Аз допускам това. В света съществува един закон, че хората взаимно трябва да си помагат, понеже те са носители отчасти на Божествени сили, понеже човек не може да носи всичко Божествено в себе си. Следователно между хората става едно брожение, една обмяна на човека с други. Следователно ние, хората, като се запознаваме един с друг, ние се изменяваме и с това познаваме Великото, Божественото. Ти, като обичаш ближния си, ближния си няма да познаеш, ти по-

знаваш Бога в себе си. Като обикнеш един човек, ти обичаш Бога в него. Един ден тази форма ще изчезне. Ако обикнеш тази форма, тя като изчезне, ти оставаш разочарован. Ако в тази форма обикнеш Бога, Той всякога ще бъде там. Онзи, който разчита на Божественото, той не умира. Онзи, който разчита на Божественото, той ще възкръсне. При най-благоприятните условия човек ако е, дори ако е болен – може да направите един опит – ако вярвате в Божественото, ще оздравее. Може да осиромашеете, но ако вярвате в Божественото, тази сиромашия ще ви напусне. Ако един народ вярва в Божественото, лошите условия ще изчезнат в него. Доброто дава възможности всичкото богатство да произведеш, но трябва да има кой да работи. В нас няма една вътрешна разпоредителност. Благата, които ни дава Природата, ние мислим, че не са разпределени както трябва. Понеже всички имаме различни възгледи за живота. Най-първо ще те попитат ти в какво вярваш. Или ще те попитат: Ти българин ли си? Ако си англичанин може да пътуваш по целия свят, но ако си българин, не може. Ако си англичанин, имаш едни права, ако си американец, имаш други права. Ако си българин, ще се свиваш в черупката си. Англичанинът има преимущество в този свят. Хубаво е човек да бъде англичанин, но казвам, още по-хубаво е човек да бъде син Божи, понеже ще има привилегия да пътува по всички светове.

Когато заставам за тези неща, някои казват: „Тези неща не са възможни.“ В даден случай нещата могат да бъдат възможни и невъзможни. Един философ, който разрешавал един труден въпрос, казва: „Не мога да разреша този въпрос.“ Един ден минава покрай морето и гледа едно дете си направило една малка дупчица, черпи водата от морето с една чашка и я изли-

ва в дупчицата. Пита го философът: „Какво правиш?” „Искам да събера всичката вода от океана в тази дупчица.” „Не може!” „И аз виждам, че не може, но засега искам да запълня тази дупчица с вода.” Казва детето: „Виждам, че ти си умен човек, ако ти можеш да направиш една вода за друг някой свят, аз мога всичката вода да я прелея в каквото да е.” Във времето всичко се постига. Няма нещо в света, което да не е възможно. Невъзможните неща за настоящето, са възможни за бъдещето. За малкото дете е възможно да стане възрастен човек, за младия човек е възможно да остарее. Какво е възможно за стария? За стария е възможно да се подмлади. Тогава защо човек трябва да остарее? Защото в старостта човек може да придобие знание. Защо трябва да придобием знание? Защото само в знанието може да придобием безсмъртие. Следователно ако младият остарява, той остарява с цел да придобие знание, да остане безсмъртен. За стари хора в света няма място. Ние знаем, че има само 24 души старци в целия свят. Казвам: Ако всички вие, два милиарда хора, искате да станете старци, няма място за вас. 24 души старци има само. Да станете старци се изисква цяла вечност, не се изисква година, но милиони години се изискват. Та сегашните хора казват, че са стари. В театъра, на сцената, си станал стар, но знание се изисква. И в действителния живот мъчно се остарява.

Та великият закон, който трябва да имате предвид е: всеки от вас трябва да се интересува за онези възможности, които се крият в неговия организъм, в неговия мозък, в неговото сърце, в неговите мускули, в неговите кости. Ако човек разбираше всичко онова, което има, щеше да види, че то е свещено. Някои не отдават голямо значение на човешкото тяло.

То не е правилно. Бъдещото тяло ще се построи като се вземе материала, който човек има. Всички ваши мисли, които сте произвели, всички ваши чувства, които сте произвели, и всички ваши постъпки, които сте направили, те се съхраняват в Природата и в бъдеще от вашите мисли, от вашите чувства и от вашите постъпки ще се създаде едно тяло. Следователно всеки един от вас крои своята съдба. Ти можеш да бъдеш за в бъдеще точно такъв, какъвто си мислил, какъвто си чувствал и както си постъпвал. За в бъдеще ти ще носиш облика на своята мисъл. Всеки от вас носи облика на това, което е мислил в миналото. И за в бъдеще ще бъдеш това, което сега мислиш.

Та като казвам, че човек трябва да живее един абсолютно чист и свят живот, разбирам това, което е възможно в света. Да бъдеш човек гениален, това е естествено положение на човешкия дух, на човешката душа, на човешкия ум. Това е възможно. Да грешим в света, това е невъзможно. Ние сега вършим най-мъчното. Ако ние сме в сила да вършим невъзможното, как да не може да вършим най-лесното? Казвате, че е лесно човек да греши. Най-мъчното нещо е! Лесно е човек да прави добро. Най-мъчно е човек да върши зло. Вашето положение знаете ли на какво прилича? Един богат човек си счупил крака, костта на крака му на две места се счупила. Един хирург му казва: „Ще търпиш, аз ще ти наместя крака.“ Той отговаря: „Докато ми наместиш крака, много има да плача.“ Лекарят казва: „Ще търпиш.“ „Не съм се научил да търпя.“ „Сега трябва търпение.“ „Не мога да търпя!“ „Ще търпиш!“

По някой път Провидението или Природата ни прави крака, намества костите една след друга, но ние усещаме всичката болка. Когато аз страдам вътре в себе си, то е все едно, че

е счупен кракът ми и някой хирург намества костите. Човек, който страда, не се намира в естествено положение. Туй трябва да знаем. Ние мислим, че Бог е, който ни измъчва. Не, ни най-малко. Онзи хирург какво печели да те измъчва? Нищо не печели. Измъчва те, малко ще платиш. Онзи богатият казва: „Аз бих дал половината от богатството си, ако можете да ми наместите крака без болка.” И цялото богатство да дадеш, пак не може. Всякога човек за всяка една повреда на своя организъм ще търпи, ще страда, за да стане по-внимателен и разумен. За в бъдеще на хората от шестата раса костите им няма да се трошат, няма да викат хирурзи, хляб няма да си пекат, очите, ушите няма да ги болят, главата няма да ги боли, стомах няма да ги боли, ще бъдат здрави, абсолютно здрави хора.

Три неща сега са потребни на човека. Той трябва да има вяра в своя ум, трябва да има вяра в своите чувства, трябва да има вяра в своите постъпки. И най-последно той трябва да има вяра в себе си. Който вярва, няма да умре. Като умира, човек трябва да казва: „Аз съм по-силен от смъртта! Смъртта, макар да забие десет свои ножа в мен, аз няма да умра! Мога да пострадам малко, но смъртта не може да ме умори.” Няма сила в света, която може да умъртви човешкия дух. Туй е правилото, което трябва да имате предвид. Безсмъртието е вложено като една вътрешна възможност в самия човек, който живее. Ако вие сами в себе си не чувствате своето безсмъртие, не може да имате живот в себе си. Ще имате един живот на страдания. Няма да търсите вашето щастие отвън, нито да кажете: „Защо този е богат?” Радвайте се на богатия човек, радвайте се на здравия човек. Щом видите здрав човек, вижте хубавата страна. Този човек живее съобразно закона. Като видите един

богат човек, вижте хубавото, че този човек живее съобразно закона, затова е богат. Казвате, че той е крадял. Крадените пари не правят човека богат. Крадените пари не правят човека здрав. Аз говоря за естественото богатство, което е придобивка на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешките постъпки. Следователно на всеки един човек, какъвто организъм той има, какъвто мозък той има, такива са и външните блага, които са му дадени. Тъй както чиновниците в света прогресират външно. Един прост войник според своите способности може да стане ефрейтор, фелдфебел, подпоручик, поручик, капитан, подполковник, полковник, може да стане и генерал, може да стане с една, с две, с три звезди, а след това го уволнят, защото остарял. Както прогресиращ външно, ако можеш и умствено така да прогресиращ, да запазиш своето здраве.

Всяка една майка не трябва да се спира върху едно само положение, тя трябва да се спира върху всичките положения в света. Една майка може да роди колко деца? Най-много може да роди четири деца. Щом роди повече от четири деца, тя е друга майка. Щом родиш повече от четири деца, ти влизаш в животинското царство. За Бога, който е толкова велик, казват, че има само един син, не двама синове. Философски разсъждавайте. Казвам: В бъдещето семейство ще има само две деца: едно момче и едно момиче. В себе си ще родите една свещена мисъл – мъж и едно свещено чувство – жена. Като родите една свещена мисъл и едно свещено чувство, то е достатъчно. В бъдещата раса мъжът и жената еднакво ще раждат. Следователно няма да има нужда да се женят. Писанието казва: „Ако се сподобят с този век, нито се женят, нито за мъж отиват.” Вие ще започнете да се смущавате, какво ще става с този ред

на нещата. Тогава, ако на една риба вие кажете, че за в бъдеще ще ражда само четири деца, тя казва: „Ами какво ще стане с другите ми деца, аз сега раждам триста хиляди. После какво ще стане?“ По рибешки мисли. Благословението не е в многото в света, то е в малкото. Човек се благославя в онази велика свещена мисъл.

Когато ние говорим за деца, ние разбираме да имате син, който да обича баща си, синът да трепери за баща си като за себе си. Баща му ще бъде един идеал за него. Ако майката има една дъщеря, майката да бъде идеал за нея. Тогава ще има една вътрешна връзка. Туй наричам семейство – когато дъщерята е готова за всички жертви, както майката, и когато синът е готов за всички жертви, както бащата. Ако едно общество или един народ биха имали такъв морал, питам, в света щеше ли да има престъпление? Сега онази вътрешната връзка е изчезнала по единствената причина, че ние сме изгубили връзката на Любовта, която съществува между нас и Бога. Ние се съмняваме дали има Господ или не. Аз съм срещал много синове да казват: „Не съм уверен дали този ми е баща, съмнявам се.“ Съвременните хора не знаят кой е баща им. Дъщерите не знаят коя е майка им. Така са се заплели хората, че синът се съмнява в баща си, в неговата честност, съмнява се в неговата чистота. Казвам: Изисква се за бъдеще голям идеал. Когато един мъж срещне една жена и погледне на нея, тя трябва да мисли, че той е културен човек. Когато един мъж срещне една жена, той трябва да види израз на онази велика Божия Любов. Тя трябва да му създаде една вътрешна радост, да живее вътре в него, но не вън от него. Аз наричам жена, като срещне един обезсърчен мъж, да му даде една идея. Ако мъжът отива да се убие, тя да

го срещне, да му се усмихне и той да не се самоубива, ами да се стегне, да работи. Тази жена му е повлияла. Ако един мъж срещне една жена, така да я погледне, по такъв начин, че тя да се зарадва, че е срещнала честен мъж. Мъж или жена по същия начин да се повдигат един друг. По същия закон синът и дъщерята да повдигнат своите родители. Когато дъщерята влезе, да внесе нещо ново, чисто и светло в ума на майка си, синът да внесе нещо чисто и свято в ума на баща си, и майката и бащата да кажат: Благодарни сме за всички онези жертви, които сме дали.

„Затова този цар покани гости.” Сега всички вие сте покани на това угощение. Гледайте всички да имате сватбарска дреха. Ангелът, който иде със своя автомобил, днес или утре ще похлопа на вашата врата и туй, от което сте мислили че имате нужда, ще го оставите вкъщи.

35. Неделна беседа, държана от Учителя на 12 юни 1932 г.
София-Изгрев

ЖИВЕЙТЕ РАЗУМНО

.....

Защо има безверие, защо хората вярват и защо хората не вярват? Това е тяхно лично право. Нямам право да се занимавам с вярата и безверието на хората. Това е семейна работа, че някой бил жена си, то е негово право. Че аз мисля по един начин, то е мое право. Че той мисли по друг начин, то е негово право. Няма какво да се месея във вашите мисли, но когато вие искате да ми продадете една калпава стока на мене, аз няма да се месея в онава, което искате да ми продадете, но аз имам право да не я взема. Наука има за ония реални работи, които трябва да приложим и да възприемем. Сега съвременните хора мислят за едно. Сегашната култура в известни отношения прилича на себе си. Всеки един прилича на себе си. Германците мислят по един начин, французите по друг, русите мислят по трети, англичаните по четвърти, американците по друг, всички се различават. Особени, специфични разбирания имат, които ги отделят един от друг. От гледището на някои религиозни пък съвсем другояче седят нещата. Преди години всички българи, които бяха евангелисти, считаха Америка за образец, и Англия също. Щом дойдеше въпрос за нещо, казват: „Както е в Америка.” Образец я считаха. Сега вече Америка не може за всичко да служи за образец. Един приятел пише, че има толкова бандити в Чикаго, че посред бял ден, по средата на чаршията може да те претрепят, не си сигурен за живота си. Това е едно социално разбиране на нещата. Бандитите и те имат едно верую, затова

са станали бандити. Един бандит счита управлението за насилие върху себе си. Следователно, за да извоюва своята свобода, става бандит. Че вземете Левски, Ботев нали бяха „бандити“ в турско време, против турската държава. Търсеха да ги хванат, да ги обесят. Сега, след Освобождението се наричат герои на българския народ и казват, че Ботев и Левски, и други подобни на тях, са освободили българите. Може да е така, то е верую вече. Много вярват хората. По някой път аз разсъждавам по следния начин. Когато някое дърво е изгнило, само да го пипне някое дете, и то пада. Детето казва: „Трябва да знаете, че аз помогнах за падането на дървото.“ Казвам: Ако и детето не беше бутнало, то вятърът щеше да събори дървото. Вятърът има своя работа, детето има право да бута дърветата и някои дървета може да падат от неговото бутане, а някои още повече ще се засилят. Често и ние мислим като тези деца. Ние мислим, че сме направили нещо. В събарянето на света не може да има наука. Наука има там, дето има градеж. Когато хората едни други се изнасилват, или когато хората не говорят Истината, в това няма никаква наука. В това може да има верую. Управляващите едно обещаят, второ, трето, всичко обещават и в края на краищата какво остава на съвременното човечество? Толкова религии има в света? Ако само четете, толкова спасители са се явявали в света, и човечеството на Земята още не е спасено. Има известни социални недъзи и от наше гледище, но такива недъзи съществуват. Навсякъде в Природата съществува неравенство. Вие не може да намерите нито две частици равни една на друга, нито две тела в пространството ще намерите, които да са равни. Земята няма тази сила, която Слънцето има, Земята няма тази сила, която Юпи-

тер има. И Меркурий е по-силен от Земята, по-малко сила има в Земята. Според нашето разбиране, ние искаме да внесем в света братство, равенство и Любов, всички хора да са равни – нещо невъзможно. Равенството, това е една отвличена научна идея, трябва да се разбира какво нещо е равенство и братство. Материално равенство и братство не може да има. Всички хора не може да бъдат богати. Всички хора не може да бъдат сиромаси. Всички хора не може да живеят едновременно на Земята, но и всички не може да умират. Част от тях ще умрат, част от тях ще се раждат, както сега става. Защо умират хората? Защото няма място за тях. Научно говоря. Следователно от научно гледище хората умират по единствената причина, че няма място за тях. Трябва да има място, за да живеят някъде. Туй е разбиране на идеята. Мене на Земята нищо не ми трябва. Ни къща, нито общество, нито народ, нито човечество. Мене ми трябва да вярвам в Бога. Питам: Как ще примирите вие тази идея с вашите постоянни желания? Силата Божия е във вашите частици, в Природата вътре. Вие ще направите една къща и не знаете как да я направите, и не знаете колко голяма трябва да бъде къщата. Когато се строи една къща, трябва да знаете колко дебели трябва да бъдат стените, после каква височина трябва да има, туй непременно трябва да знаете. Във физическия свят всичкото нещастие на съвременните хора произтича от техните идеи, които не са в съгласие с ония закони, на които Земята се подчинява, а човек не иска да им се подчини. Има закони, на които Слънцето се подчинява, а някой философства и казва: „Слънцето може да се подчини, но аз не мога да се подчиня.” Слънцето още не е придобило свободата, а човек казва: „Аз съм свободен, мисля каквото искам.” Свободен си

да мислиш, че си болен, свободен си да мислиш, че си сиромаш, свободен си да мислиш, че си невежа, свободен си да мислиш, че си слаб, свободен си да мислиш, че имаш нужда от хората. И пак свободен си да мислиш, че трябва да мислиш, че трябва да ти се народят деца. Свободен си да мислиш, че трябва да имаш няколко милиона в джоба си. Свободен си да мислиш, че трябва да идеш на разходка. Но само си свободен, но питам какво те ползва такава една свобода? Казваш: „Да имам няколко милиона.” Свободен си да мислиш. Ще мислиш за два, три, четири, пет милиона. Това е закон на вярата. Ти мисли, тъй и ще стане. Тогава съвременните учени и религиозни хора се намират в положението на онези двама светии. Единият от тях поддържал, че Господ всичко може да направи, а другият поддържал, че по някой път и човек трябва да направи нещо. Те и двамата обичали боб, макар че светии много рядко ядат боб. Един ден светията, който поддържал, че и човек трябва да направи нещо, сварил боб без сол. Като почнали да ядат, правоверният светия казал: „Бобът е безсолен.” Другият казва: „Господ го е осоллил.” — „Как го е осоллил? Трябваше да му туриш сол.” Другият казал: „То е друг въпрос. То е моя работа. Но и ти можеш да осоллиш боба, тури сол, колкото искаш.” Сега изводът. Всеки човек има нещо съществено, което трябва да внесе в своя живот. Това зависи от него. Всичкото нещастие произтича от факта, че на нас всичко ни е дадено. Но ние не сме внесли достатъчно количество сол във варенето на боба. Всичкото нещастие произтича все от нас, от нашата голяма ученост, от голяма вяра страдаме. Например момъкът вярва в момата. Питам: Вие може ли да се доверите на богатството, може ли да се доверите на два милиона? Ако се осланяте само на парите, на вашето

богатство, не зная дали можете да станете щастливи. Колко кандидати ще се явят за една богата мома? – Може много да се явят, но тя ще пристане някъде непредвидено и тези кандидати остават само с вярата си в богатата и красива мома. Вие вярвате там, дето няма никаква възможност човек да бъде щастлив. Някой се жени и той иска да бъде щастлив. Всичките нещастия в света се раждат все от женитбата. Туй е научно твърдение. Не е вярно вече това. Да ви докажа. Докато Адам не беше женен, той беше в рая. Но щом се ожени, изпъдиха го от рая навън. Аз засягам въпроса принципно. Не съм против женитбата, но казвам резултатът е такъв. Едно съвпадение е: Адам искаше да се ожени и като се ожени, Господ му каза: „Хайде сега навънка. Женени хора в рая не се търпят.” Онзи, който е скроил преданието за Адама, казва едно – то е по закона на вярата. Аз научно го развивам. Той като се оженил, Господ казал: В рая има място за един мъж, няма място и за една жена. Жената, тя още е пълна с тщеславие. Раят е малък за нея. Тя, като погледнала на външния свят, дошъл при нея един кавалер, рицар и заради това, което са направили, Господ трябваше да ги изпъди навън от рая. Аз не засягам сегашния живот, говоря за Ева. Човек е женен, оженен е за тялото. Щом си в тялото, ти вече си едно противоречие, особено ако отделиш човешкия дух, човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце от живота на тялото. Сам по себе си техният живот се различава, но щом са свързани с материята, започва един живот на постоянни промени и човек постоянно чувства разочарования в себе си. По някой път, когато е сиромах, се оплаква, но понякога и богатият се оплаква. Ако е вярно оплакването на сиромаша, че условията са тежки, питам: Богатият, който има най-хубавите условия,

той защо се оплаква? Най-после ние живеем добре, защо се оплакваме? Някои вярват, че съществува едно същество толкова разумно, че по-разумно от него няма в света. Как е възможно тогава в този разумен свят и в присъствието на туй разумно същество да сме нещастни, да имаме такива противоречия, които съществуват. Онези, които не разбират смисъла, ще кажат: „Господ така направил света.” Или някой казва: „Аз така искам.” Човек всякога иска да направи най-леките работи. Човек е много практичен. Никой досега не се е опитал да разреши най-мъчните въпроси. Всичките хора, доколкото знаем, са се опитали да решат въпроса на вземането, но нито един човек не се е опитал да реши един въпрос на даването. Ще кажете: Нали има благодетели. Но те развалят чуждото имане. Кой е онзи човек, който е раздал своето? Ти си одрал кожата на няколко животни, продал си ги и раздаваш парите. С чуждото много лесно се прави добро. Ако аз одера кожата на десет живи хора, пък направя на двама добро, тогава на двамата е добре, но не и на десетте души одрани. Казвам: Докато човек не засегне въпроса на даването, докато той се занимава с въпроса на вземането, нещастията всякога ще бъдат на неговата врата. Ще ви приведа сега един пример. Примерът не е за обяснение. Този пример научно няма да обясня. Науката иска конкретно определение, конкретно обяснение. Един богат американец се влюбил в една богата и красива американка. На тази мома баща ѝ по една случайност заборчнява, фалира, обеднява. Той като се научава, че тя е обедняла, казва: „Бедна жена не ми трябва, макар да е красива, щом е бедна не мога да я взема. Трябва ми богатата мома.” Тя от голяма скръб умира. Той забравя това. Става виден американски проповедник, оженва

се, ражда му се едно дете, толкоз лошо дете, капризно, по-късно това дете става пияница, крадец, разбойник и баща му трябва постоянно да ходи и да търси своя син из кръчмите. Как ще си обясните този факт. Защо се ражда лошият син в дома на този проповедник? Авторът, който съчинил този разказ, казва: „Онази, бедната мома, която умряла от скръб, Господ я изпратил в дома му, като едно негово дете да я възпита.” За този, който вярва в кармата, това може да бъде обяснение. Но за един човек, който не вярва, на него трябва да му доказвате дали е така или не. Може да ви приведа и друг пример – едно съвпадение на нещата. Едно дете от Габровско отрязало езичетата на пет лястовички. Като пораства, оженва се и петте деца, които му се родили били все неми. Друг пример: Във Варненско, в село Четмак две лястовички си правят гнездо на тавана на една кръчма. Други две лястовички отиват и задигат калта. Първите лястовички две седмици работили и един ден намират крадците, скарват се и падналите долу котката ги изяла. Те били именно крадците. Целият живот е пълен с такива факти. Сега казвате: „Аз да стана богат, че каквото ще да става. Когато аз умра, с мене да става каквото ще.” Случи се така, че ти станеш богат и ако туй богатство ти донесе най-голямото нещастие в живота, питам какво си спечелил? Едно богатство, което носи щастие разбирам, но едно богатство, което носи нещастие в себе си, каква полза има от него? Не че човек не трябва да бъде богат. Има случаи, когато Природата не може да търпи бедните хора. В друг случай Природата не може да търпи богатите хора. Бедният е алчен човек. Всички ненаситни хора са бедни. Бедният човек прилича на празнина, която трябва да се попълни. Богатите хора не можем да ги осъдим в алчност, богатите

хора можем да ги осъдим в коравосърдечие. Онова, което имат, те не го употребяват. Излишно им е, но не го дават никому. Питам тогава как човек може да се спаси? Като паднеш във вода или като паднеш в някоя яма, дето няма вода, кое е за предпочитане? Ако ямата е пълна с вода, по-лесно може да се спасиш. Ако няма никаква вода, може да загинеш. Ако богатството е водата в ямата, а сиромашията е празна яма, питам тогава кое е за предпочитане? Казано е в Евангелието: „По-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в Царството Божие.” Ако аз кажа тъй: По-лесно е овца да влезе в Царството Божие, отколкото вълкът. Тогава какво ще разберете? Човек със склонностите на вълка никога не може да влезе в Царството Божие. Царството Божие е един велик и разумен живот. Туй, което човек направи на другите хора, то ще се върне отгоре му, добро или зло. Ученият човек изчислява, мери, уточнява, той прави наука, а вашата наука се основава на вярата. Ученият човек изчислява и казва, че обемът на Слънцето е един милион и триста хиляди пъти по-голям от обема на Земята. Вие вярвате, че туй изчисление е вярно. Някой проповядва за оня свят, вие казвате: „Това не е научно.” Едва сега вече хората почнаха да правят опити има ли друг свят или не. И сега в цивилизования свят аз зная, че има хора, които са ходили в оня свят и са се върнали. Това са учени, капацитети. Не искам да споменавам имената. От България няма такива случаи. Има учени хора от Германия, които са ходили в оня свят. Има учени хора в Русия, които са ходили в оня свят. Има учени хора от Англия, от Америка, от Япония, от Индия, които са ходили в онзи свят и цели трактати има писани и фотографии има на пътищата, по които трябва да се мине, какви са услови-

ята. На митницата между този и онзи свят, никакъв багаж не се позволява. Ще минеш без багаж. Пари няма да носиш. Най-напред нашето понятие за живота е много повърхностно. Сегашните учени хора казват, че докато човешкото сърце туптяло, биело, човек живее. Има същества в света, които нямат сърце и те живеят. Как живеят без сърце? Питам къде е сърцето на една глестя и при това тя живее и се размножава. Сърцето има няколко пулса. Толстой разказва за един пример. В Русия един руски княз, който така припаднал и лекарите констатирали, че е умрял. Събрали се всички наоколо и като чели молитви, после самият този умрелият човек описва, че той се измъчвал за това, че всички мислели, че е умрял. Всички, казват: „Горкият човек умря. Но как стана, кои са причините за това.” – Такива и такива. Лекарите констатирали, че е станало спиране на сърцето, че трябва да го заровят: Разправя този княз как се е молил, какви обещания е давал в случай, че оживее, какво би направил и оттам насетне решил да посвети живота си на богоугоден живот, да стане калугер. Значи това не е единственото условие. Смъртта произтича от друга, съвсем друга причина. Няма условие да живее човека. Щом има условия, той живее, въпреки че сърцето може да е спряло. То може да пулсира, свършено не може да спре човешкото сърце. Защото във Вселената има общ пулс. Може да кажем, че цялата слънчева система има общ пулс, който бие във всички същества. Съществува само един ритъм в кръвоносната система. От туй сърце се регулира пулса на всички живи същества. Някой път с нашата мисъл може да спрем пулса на нашето сърце. Индусите имат начини за спиране на сърцето. Има индушки факири и адепти, които могат да спрат сърцето си със своята

мисъл. В Индия са правили опити да спрат сърцето и след 1-2 дни чрез силата на своята воля да накарат сърцето си наново да пулсира. Това ви се вижда невъзможно. Невъзможните неща за нас са възможни за други. Ние имаме специфично разбиране за нещата. Ние считаме, че в Природата има закон, който нарежда, законът не е причина. Зад закона седи един принцип. Чрез закона се регулират тия сили. Но зад всяка сила съществува нещо разумно, което функционира в дадения случай. Това е принципът. Законът функционира чрез други сили и ги туря в действие. Тогава се образува животът. Животът от един общ център се предава в тия малките центрове, в които ние се индивидуализираме. Мене ми е чудно, когато чуя, че религиозните хора и философите искат да докажат, че има Господ, или това, че Го търсят, когато ние живеем и съществуваме в Бога. Живееш в Бога и доказваш, че той съществува някъде. Туй, в което ти съществува, защо ще го доказваш. За да докажеш, че нещата съществуват, трябва да има контраст. Онзи, който иска да докаже, че Бог съществува, трябва да го съпостави с друго същество. Щом няма друго същество, туй е нещо, което не може да се докаже. Реалността седи в това, че ние живеем и съществуваме в туй същество вътре, понеже то живее и ние живеем, понеже то мисли и ние мислим, понеже то чувства, и ние чувстваме. Тъй седи законът. Ти си радостен, разбрал си Бога, скръбен си, отделил си се от Него в своето съзнание. Ти го търсиш някъде. Ти, ако имаш един приятел, най-малкото съмнение у тебе относно неговия характер веднага ще внесе една пертурбация вътре у тебе, и ти ще започнеш да страдаш. Най-малкото подозрение, което имаш към своя приятел, веднага ще внесе известни страдания. Най-малката вяра в него вна-

ся една вътрешна радост. Да кажем, някой от вас вярва в каквото и да е. Сегашните хора се стремят да направят външния живот щастлив. Искат едно идеално знание, искат да турят едно равенство между богати и сиромаси, нещо, което е невъзможно. Искат да турят ред и порядък в света. Отде ще вземете модел? Ако накараме богатите хора, ако им вземем богатството, а сиромасите да ги турим на тяхно място, каква полза? Хубаво е, ако богатият е напълнена кофа на едно колело, ще излея водата, а бедният е празна кофа на това колело. Богатият не е богат винаги. Богатият е богат, докато изсипе водата е богат. Щом престане да изсипва, е сиромас. Щом нагребе отдолу, пак става богат. Заблуждението седи в това, когато казваш: „Виж, той богат е станал.“ Ти си на същото колело отгоре. Ти сега мислиш, че си сиромас, затова си сиромас. Зная сиромаси хора, които преди 10 години са били сиромаси, сега са милионери. Преди 10 години им казвах, ще бъдете богати. Турците казват: „На 50-те не било, че на 100-те.“ Онзи от вас, който иска да разбира Природата, той трябва да я разбира в нейната целокупност. Ако вие разглеждате планинските върхове, долините, реките, тревите, растенията, животните, всевъзможните форми, това голямото различие и голямото разнообразие, което съществува в Природата, вие ще си съставите едно понятие. Възможно ли е равенство на Земята при сегашния строй на нещата? Невъзможно е. Абсолютно е невъзможно да има материално равенство. За да бъдат нещата равни, те трябва да имат общ знаменател. На физическото поле нямаме такъв знаменател. Богатият човек се мисли за силен, по причина на своето богатство. Ученият си мисли, че е силен по причина на своето знание. Невежият си мисли, че е слаб, защото му липсва зна-

нието. Болният мисли, че е болен, защото няма здраве. Здравият мисли, че е здрав, силен. Питам: Здравето у човека сила ли е? То е един резултат. Богатството сила ли е? То е един резултат. И учението е един резултат. Тогава защо ние поставяме всичката наша вяра върху резултати. Ти разчиташ на своето знание, на своята сила, на богатството си, но те може да изчезнат един ден. Ти разчиташ на своето здраве, но то е преходно, то днес съществува, но утре може да го изгубиш. От сегашната криза много от американските милионери станаха бедняци. Те са били хора с по един, с по два, с по десет, с по 20 милиона, 100 милиона. Някои от тези милионери, останаха бедняци, без пет пари. Вестниците бяха съобщили, че един банкет се е дал в град Ню Йорк и там са се събрали най-големите бивши богаташи със скъсани дрехи, с всичките си титли, че там се разговаряли, шегували се със своето положение. Казват: „Сега търсим нашето богатство.“ Тия, които станаха наши наследници, пък ние сега ще си почиваме. Радваме се, че се освободихме от богатството, за да бъдем малко по-свободни. Но кажете: Кой беден човек се радва на своята беднотия. Тук преди малко дойде един човек при мене, оплаква ми се с крак болен, върви с един бастун, има 4 деца, плаче, че децата му искали хляб. Плаче човекът. Казвам: Ти при мене като плачеш, ще вземеш нещо, 10, 15, 20, 100 лева. Утре пак ще плачеш. Плачи, ако плачът е изкуство, ще получиш нещо. Аз разсъждавам за Небето, за своята беседа, която ще държа, а той мисли с мене заедно за своите деца как ще ги изхрани. С философия децата няма да ги храни. Този, който ги е пратил от Небето, той ще ги храни. За колко време една птица е длъжна да изхрани децата си? Докато израснат крилцата им. Като израснат крилцата им, тя е свобод-

на. Сега той станал голям момък, чака баща му да плаща 300-400 хиляди лева. Ти отиваш да копаеш лозето и той тръгнал с ръкавици. Бащата и майката работят, а синът и дъщерята с ръкавици, напарфюмирани, за да не им се развали кожата. Кожата на бащата и майката няма да се развали. Утре техните деца се разболеят. След това казват: „Бедните деца да не страдат.“ Децата нека кажат: „Бедните наши родители да не страдат.“ Трябва една философия. В хората има нещо добро и нещо изкривено, те не разбират принципите и последствията. Че онзи богатият човек, щом е недоволен и все мърмори, ще осиромашее. Сиромашът, който е недоволен от сиромашията си, няма да се раздели от сиромашията. Сиромашът не само да е недоволен, но да се радва на сиромашията. Такъв е законът. Строг е законът в Природата. Щом стане доволен от сиромашията, той ще стане богат. Богатият, който е скръжав, трепери над богатството, туй богатство ще му се вземе. Тогава законът е следният. Силният не трябва да бъде силен за себе си. Силният за слабите е силен. Богатият за сиромасите е пратен да помага. Добрият е пратен да помага. От него зависи, не насила да го карат, но той сам трябва да съзнава къде и как да помогне. Днес всеки живее за себе си. Виждаме как е създадена Природата. Милиарди клетки има и всички живеят заедно, от тях е създадено човешкото тяло. Ако отделим главата от тялото, най-учените клетки, какво ще стане? Учени са клетките и на сърцето. Когато дойдем до мозъка, там йерархията е друга. Най-глупавите клетки и най-упорити са клетките на черния дроб. Затуй, когато те стачкуват, те мязат малко на българите. Всички лекари признават един факт, че много мъчно се лекува черният дроб. Те знаят, че човек като хване жълтеница,

мъчно се лекува, затова причина е черният дроб. Развали се стомахът, черният дроб е причина. Разстрои се малко нервната система, черният дроб е причина. Караш се, черният дроб е причина. Оправи черния дроб, веднага ставаш светия. Някои светии, учени хора, 20 години са прекарвали в пустинята, за да се справят със своя черен дроб. Зная, че така като ви говоря, все чакате научно да докажа това, да се обоснова. Иде при мене един господин и ми казва: „Слушай, ще взема един лотарийен билет, но този билет да спечели 200 хиляди лева. Обещай ми това и 100-те хиляди лева ще дам на тебе” - и най-после ми казва: „Не си ли доволен?” Казвам: Защо аз да не взема целия билет, да взема всички пари, ами ще ти казвам номер, за да печеля половината? Защо ще те товаря с една идея да разправяш, че 100 хиляди лева си ми дал. Ако аз искам да ти направя едно добро, аз ще ти кажа да си вземеш един билет и ако спечели – не искам нито 5 пари. Ако съм намислил да си взема билет, защо ми трябва пари, хич няма да ти дам билета, щом на мен ми трябва пари. Затова няма да ти кажа кой билет ще спечели. Може да докажеш, но то в предсказанието влиза. Един закон има, едно изключение. На сто случая 99 е вероятността да не спечелиш и една вероятност има да спечелиш. В най-добрия случай е така. Има само една вероятност, която трябва да изчисля, за да е сигурна печалбата. Следователно, за да спечели той 200 хиляди лева, то трябва друг да е на страдание. Щом проектирам моята разумна мисъл в Природата, съществува известна разумна сила, която помага на моята разумна мисъл. Ония, разумните същества, които се занимават с лотария, понеже знаят абсолютно кой ще спечели, са доловили моята проектирана мисъл към някакъв номер, значи гаранти-

рана е печалбата. Казвам: Еди кой си номер за еди-коя си година. Ще го дадат и като дойде времето, ще теглят този билет. Този билет ще привлекат, както магнитът привлича железните стърготини. Ако изгубите една игла на Витоша и не може да я намерите, ако имате силен магнит, той ще привлече иглата. Тази игла ще се закачи на него. Следователно, умният човек има най-големият магнит – разумната мисъл. С магнита ти ще хванеш иглата и ще кажеш: „Тази игла намерих, но магнитът всъщност ще намери иглата.” Аз констатирам, че иглата е намерена. Тогава ще кажете: „Кой е този магнетизъм?” Ако вашето сърце не е магнетично, иглата не може да намерите. Това е закон. Магнетично да е вашето чувство, магнетизмът е свързан с човешките чувства. Ако вашето сърце не се намагнетизира, не е така пригодно да привлечете чувствата на хората, вие иглата не може да намерите. Оплаквате се от вашето сърце. Съвременните хора излагат сърцето си на показ, но не за наука. Вие ако имате една красива жена, не я показвайте на чуждите мъже. Не ходете да разказвате колко е красива жената. Ако имате една красива жена, заведете я при най-благочестивия светия, който е прекарал в пустинята десетки години. Заведете я при 10-20 души светии, да има тя тяхното благоразположение. Те могат да устоят на нейната красота. Обикновените хора се намират в постоянни изкушения. Защото всяко изкушение показва невежество. Съвременните хора страдат от голямо лековерие. Една мома за да е толкоз лековерна, майката е лековерна, бащата е лековерен. Пуснете една лековерна идея и веднага ще обиколи София. Пускам една лековерна идея, че еди-кой си българин намерил една голяма жилка злато. Веднага вестниците ще разтръбят, после ще се разбере, че е лъжа. Но

най-напред всички ще заприказват. Има неща, в които хората вярват, има неща, в които не вярват. Ако влезете в един театър, дето благородните слушат една такава пиеса като Крали Марко и вие кажете: „Любов!“ – ще ви погледнат и ще кажат „този шашкѝнин“, но ако кажете: Вътре беше много прашно – всички ще кажат: Къде е прашно? – Навънка. Следователно думата Любов вече се е обезсмислила, обезсолила. Не говорете за нея, не говорете за Любовта, щом не я разбирате. Някой казва: „Милиони да имам, това е важно.“ И милиони да имате, все това, нито милионите разбирате, нито Любовта, затова се обезсърчавате. Вашата вяра не издържа и най-малкото изпитание. Вие сте крайно лековерни. Искате да заставите невидимия свят да ви слуша. Както мислите вие за Господа, всички така мислят. Михалаки Георгиев привежда един пример: Един българин от Цариград дошъл на гости на един шоп за 40 дни. Той работил при един паша в Цариград, който му казал: „Ако не дойдеш навреме, ще те обеса.“ Той се позабавил в София повече и оставил 5-6 дни само за път. Молил се той на Господа да му помогне, кон да му изпрати, та да стигне навреме. Към Пловдивско гледа един турчин, който вървял с един кон и едно малко конче. Турчинът казал: „Гяур, я поноси това конче.“ Той си помислил: Този благодетел ще ме качи на кобилата, та да стигна навреме, а той му казва: „Гяур, я поноси кончето.“ И така върви той напред, носи кончето на гърба си и казва: „Господи, аз ли не можах да се моля или ти не ме разбра.“ Той трябваше да разчита на своите свещени крака, на никакъв кон в света да не разчита и на никого да не разчита, освен на себе си. Да разчита и на онази основна причина, която му е дала живота. Като отиде в училището, да не разчита на професора,

че той е добър и снисходителен, а да разчита на своите способности и да разбере добре предмета. Вие искате да живеете по един начин, по който не може да се живее. Всеки казва: „Аз трябва да бъда богат, за да живея добре.” Според мене добрият живот е това: Щом ти може да дишаш правилно, щом ти може да мислиш правилно, щом твоята храна се смила правилно, ти може да живееш добре. Развали ти се стомахът, развалят ли ти се гърдите, развали ли ти се мозъкът, ти по който начин не може да живееш добър живот. Туй неразположение, което хората имат, неврастенията, която имат, това са все дисхармонии. То е, защото са влезли в стълкновение с Живата Природа. Хората от Природата изискват това, което отдавна вече им е дала. Всеки седи и бълнува за един охолол живот, който никога няма да го има. Всеки казва: „Ще бъда ли щастлив?” Казвам: Всинца ви очаква една много лоша съдба. Ако прочетете онзи роман на Фламарион, за свършека на света, ще видите какво ви очаква. Научно е вярно. Хубавото е извън Земята. На Земята щом си дошъл и когато се давиш във водата, нищо добро не те очаква. Когато те пуснат в кладенеца, нищо добро не те очаква. Когато те извадят от кладенеца, доброто е там. Когато те измъкнат из водата, доброто е там.

На Земята смъртта ни дебне на всяка стъпка. Движим се по улиците и не знаем какво ни очаква. Всеки ден има по някакви засади от някъде. Казвате: „Господ ще ни пази.” Тук имаме една наша приятелка, на която детето ѝ трамваят го прегази, замина за другия свят. Пита ме тази сестра: „Учителю, защо Господ не направи така, че трамваят да не прегази детето ми?” – Ами ти защо не запази детето си, а го заведе да го прегази трамваят? Ти го изведе, за да му покажеш какъв живот има

навън. Не извеждай детето си на развлечение. Не му трябва развлечение. Не му трябва да вижда мечки, лисици, разведи го из гората, дето няма автомобили и трамваи да премазват. Или другояче казано: Не туряй в ума си мисъл, която катастрофално може да се отрази на живота.

Съвременната наша вяра трябва да мине през горивото на онази наука, да се пресее всичко и да остане само онова чистото злато, онова, на което може да се разчита. Всеки един от вас трябва да опита себе си, докъде е достигнал. Ако някой мисли, че е много учен или че има много силна вяра, нека да мине посред някаква банда от разбойници и ако може да мине между тях невредим, той има постижение. Ако го срещнат 10-тина мечки в гората и с тях се разговаря приятелски, той има постижение. Настигне ли го най-голямата стихия и той стои спокоен сред Природата, може да каже, че е постигнал нещо. Онзи, ученият човек, знае, когато се зададе дъждът, как да махне с ръка и да спре дъжда. Ако се зададе буря и махне с ръката, спре бурята, и след като той си замине, пак дойде бурята. Сега учените хора изкуствен дъжд правят във въздуха. Човек може да образува изкуствен дъжд. Учените хора могат да превръщат и желязото, и оловото в злато. Учените хора могат да превърнат и въглищата в скъпоценни камъни. Един ден ще получат такива скъпоценни камъни, всичко туй ще бъде. Това е външната страна на една култура, на една цивилизация. Трябва да дойдат онези, учените хора, които може да внесат хубавите чисти чувства в сърцата, хубавите възвишени мисли, които трябва да се създадат тепърва, трябва да се пратят в света, за да помогнат на съвременното човечество. Всички трябва да имате такива мисли. Вие се опасявате какво ще стане със света. Ще стане

точно това, което не чакате. Всеки, който се е родил, мисли, че няма да умре и умира. Всеки, който е умрял, вярва, че няма да оживее, но ще оживее. Следователно, случва се това, което никога не са мислили. С живите се случва туй, което никога не са мислили, но живите ще умрат, а мъртвите ще оживеят. Сиромаш си умрял, оживял си богат. Сиромашът, след като умре, става богат, и богатият след като умре става сиромаш. Сиромашите във всичките религиозни книги ги смятат за кандидати за богатство. Човек, като осиромашее, има условия да стане богат. Под думата сиромашия в света ние разбираме възможност, при която човешкият дух може да работи. Богатият човек вече има резултатите на хилядите векове, които са минали преди него, онова придобитото богатство на цялото човечество. Богатството не е достояние само на един човек. Цялата Природа работи за богатство. Някои казват, че богатството е негово. Богатството е общ капитал на цялата Природа. Тя го дава, туря го в някоя банка и поставя касиер. Някой касиер не го е пратила тя, затова го уволняват от длъжността. Ако този касиер не се справя разумно с богатството, банката го уволнява. Същият закон съществува и в Природата. Природата е велико учреждение. Всеки от вас е чиновник в това учреждение. Сегашните хора в това не вярват. Те създават един ред, но сегашният обществен ред не е съгласен с Природата, защото ако направят сегашния ред съгласен с Природата, тези недъзи, които сега съществуват, ще изчезнат, не че в Природата има недоимък. Съществува вътрешен недоимък. Следователно, хората трябва да станат разумни. Ако хората станат по-разумни, тогава ще има спорове, войни, докато поумнеят. Казвате, трябва да се воюва в света. Съгласен съм, но какво са допринесли войните?

От войните хиляди години светът от единия край до другия е покрит с кръв и колко малко е прогресирало човечеството, но войната трябва да стане съзнателна. Досега хората са воювали за своя личен егоизъм. Едва сега хората започват да воюват за своите близни. Трябва да настане един момент, когато всичките хора трябва да воюват за свободата на човечеството, да станат свободни всички същества, които живеят на Земята, да бъдат свободни и в границите, които Природата изисква. Това е велика задача. Бъдещата култура с това ще се занимава – освобождението на цялото човечество. Тогава мъже и жени, учени и професори, проповедници, няма да казват, че вярват в това и онова. Мен не ме интересува тяхната вяра. Мене ме интересува това, което трябва да направим. Какво ще му разправам сега за Господа, че съществува. Ще му кажа: Я дай от онова богатство, което имаш, знание имаш, дай от знанието, жертвай, нищо повече. Богатство имаш, жертвай, то не е твое. Онова, което в дадения момент си длъжен да направиш като чиновник, направи го. Тия осем часа, които посвещавааш на общото благо, от тях искам, а останалите часове, които са на негово разположение, той е свободен да употреби както иска. Следователно в живота има време, което трябва да посветим на живата Природа. Ако не посветим, тя ни държи отговорни и вследствие на това идат всичките кризи и нещастия в света. Четете във вестниците всеки ден този се убил, онзи се убил. Този убил майка си, онзи убил баща си. Тази мома се отровила, еди-кой си се обесил, еди-коя си църква е обрана, от еди-кое си съдилище изчезнали папките, еди-кой си съдия осъден и казваме: „Ние сме много културни хора.“ Туй показва недъзите, които съществуват в обществото. Тия недъзи ние може да ги

изхвърлим. Всички трябва да вземем участие в разрешението на този въпрос. Вие имате един кол, трябва да го забиете в земята. Този кол сам не може да се забие. То не е голяма трудност да забиете кола, трябва да ударите един-два пъти, за да го набиете. Трябва да има една преса отгоре.

Та казвам: Че светът сам по себе си ще се спаси. В света иде едно спасение от огъня. Бъдещата култура ще дойде с един огън, който ще опожари цялата Земя и всичко ще префини, бедни и богати ще минат през огън. Той ще ги изглади, всички ще ги направи равни братя. Богатият ще престане да бъде богат при огъня, сиромашът ще престане да е сиромаш при огъня, попът ще престане да е поп, философът ще престане да е философ. Всичките хора ще си приличат, чисти ще бъдат, и след като минат всички през този свещен огън, тъй като те ще си подадат ръка и Природата ще им каже: „Живейте разумно, за да не дойде наново пак моят огън отгоре ви.”

36. Неделна беседа, държана от Учителя на 19 юни 1932 г.
София- Изгрев

МАЛЦИНА ИЗБРАНИ

Ще прочета 20 глава от Евангелието на Матей, от 1-ви до 16-ти стих.

Туй, върху което ще говоря, е от съдържанието на първите 16 стиха. Само няколко думи от последния стих отговарят: „Мнозина са звани, малцина са избрани.” Аз превеждам: „Всички са звани.” „Всички са звани”, това е един акт на Природата. „Малцина избрани”, това е наш акт. Защото онези, които влизат в известно училище, зависи от тях да ги приемат или не. А да свърши училището, зависи от самия ученик. Трябва да бъдете свободни, за да разберете смисъла на вашия индивидуален живот на вашия съзнателен живот. Човек първо трябва да разбира смисъла на своя съзнателен живот. Коя е първата причина, която го е заставила да дойде на Земята. Защо е дошъл? Той може да зададе въпроса, без да отговори нещо. Но трябва най-първо да зададе този въпрос. Дали ще отговори, това е друг въпрос. Като зададе въпроса, той започва да живее. А за отговора, той за един, за два дни не може да отговори. Някой ще каже: „Не искам да задам този въпрос.” Казвам: Не искаш да зададеш въпроса, но ще умреш. Защо? Защото всеки, който дойде на Земята и не си зададе този въпрос, той умира. Сега някои обясняват какво нещо е смъртта. Никой не е обяснил точно какво нещо е смъртта. Смъртта съществува, но какво представлява тя, няма научни данни. Кой досега е срещнал смъртта някъде? Представят смъртта като един скелет. Но това не е смъртта. Казват, че смъртта е допусната от Бога. Това са философски твърдения. Смъртта не е допусната

от Бога. Човек я е допуснал. Следователно туй, което човек е допуснал, той трябва да си го обясни. Човек трябва да си обясни защо е допуснал смъртта. А вие искате да разрешите защо Господ е допуснал смъртта. Според вас Господ е учен човек, но човек е учител на Господа. Господ никога не взема положението на един ученик, както и една част никога не може да вземе мястото на цялото. Много пъти всички вие заставате на положението на цялото и казвате: „Защо аз страдам?“ Това е ваш въпрос. Вие сами задавате въпроса, вие сами трябва да си отговорите. Досега Природата никому не е отговорила на зададените въпроси. Йов задаваше много въпроси. Той беше учен човек-адепт. Не беше прост човек, но адепт от първо качество. Тия изпитания той трябваше да мине, трябваше да свърши училището, трябваше да свърши стария университет. Трябваше да изпита всичко на гърба си и като го поставиха на тясно, на изпит по указание на онзи професор там, така го пресяха, че той окръска орталъка, малко остана да го скъсат. Четирима души професори имаше, които го изпитваха, и един невидим – пети. Господ наблюдаваше. Най-първо Йов искаше да измени програмата и каза: „Туй не спада в програмата. Аз никакъв грях не съм направил. Защо да ме изпитват?“ Не, предметът, върху който те изпитват, ти трябва да го знаеш. На въпросите, които задава професорът, дали си ги учил или не, ти трябва да отговаряш. Много пъти той може да ти даде една задача, която можеш да решиш, въпреки че много-много не си подготвен, по същите начини, по които решават задачите, дадени в някой сборник. И ти, като Йова, можеш да се държиш по буквата на закона и да кажеш, че тази задача не била вложена в сборника. Ти ще намериш в живота много въпроси, които

не са турени в сборника. Когато една къща ще се гради, инженерът разрешава един сериозен въпрос. Тази къща намира ли се в сборника? Не, архитектът по дадените закони ще направи плана. Ако не може той да направи този план, да остави способните да го направят.

Защо човек е доволен и защо недоволен? Този господар, сутринта вика работници и се спазарява да им даде по един пеняз. Един пеняз в дадения случай колко е – около 75 стотинки. Тогавашната цена зная, но сегашната не зная. Сега оперират с книжни пари. Казват: Пет лева. Какви, книжни ли или златни? Когато човек говори на математичен език, той трябва да бъде точен.

Всяка една мисъл, която се заражда у вас, трябва да ѝ дадете едно определено място. Не ѝ ли дадете място, ще се намерите в трудно положение. Човек с много идеи прилича на човек, който е породил много деца, че не може да ги отглежда. Представете си сегашното положение. Един баща има 20 деца, трябва да ги прати в университет, 500 хиляди лева ще му коства да свърши едното, 20 деца по 500 хиляди – 10 милиона, а той в годината взема всичко 100 хиляди. Някой е чиновник в някоя банка, може ли с неговата заплата да възпита 20-те деца, всички да завършат университет? Ако той трябва да възпита децата си, мислите ли, че той с труда си ще ги издържа? Не. Господ ще ги издържа или пък благодетели, други хора. Сега казвате, това е една кражба. Кражба наричат чуждия труд, в смисъл, че някой ще живее на гърба на друг човек, който се труди. Кражбата съществува в този свят, но в един духовен живот няма кражба. Пък и в материалния свят кражба няма. Че каква кражба е това, че някой пренесъл от едно място на друго парите. Изнесъл ги

на друго място. Кражбата ето къде е: Ако човек извади един винт от един организъм и го тури в друг, това е престъпление, понеже организмът ще куца. Следователно, когато казваме за нещо, че е вредно, то е когато според общите процеси в Природата е вредно. Всичките процеси, които спират естествените процеси на живата Природа, ние ги наричаме вредни. Туй е морал. В туй отношение ти може да напакостиш на себе си. И в даден случай, когато Небето изпраща някого на Земята, то го осигурява с един капитал. На всеки едного от вас Природата и Небето са му дали толкова злато, колкото е потребно, дали са му толкова сребро, колкото му е потребно. И сребро, и злато, и желязо, и цинк, и олово, всичките елементи са му дадени. Имате толкова, колкото ви трябва. Ако вземете повече, отколкото ви трябва, тогава сте престъпници по отношение на Природата. Правите престъпление по отношение общия ход на нещата. Ще се получи един нечист човек. Ще бъдете богати, но мозъкът ви ще бъде развален. Нервите ще бъдат разстроени. Ще кажете, че сте неврастеник, че има много млечна киселина, насъбрана в мозъка ви и т.н. Млечната киселина, това е резултат на един неестествен процес, който съществува.

Когато правих своите изследвания, когато изучавах болестите, според моята научни диагностика намерих, че всяка болест води началото си от задната част на мозъка. Причината е в малкия мозък. Сърце, стомах, дробове – всички тези причини са второстепенни. Причината е в мозъка вътре. Всъщност причината е още по-далечна. Но обективната причина е там, туй е вярно. Всякога, когато аз съм ликвидирал с една причина, мозъкът се лекува. При мен са идвали хора, на които стомахът е разстроен, според моята диагноза. Аз имам инструмент,

с който измервам температурата на мозъка. И целият свят да ми дадат, не му казвам какво е състоянието му. Измервам повишаването на температурата, с една десетхилядна градуса може да има повишение на температурата на мозъка. От разстройството на стомаха е. Това изменение, 5 милионна част от градуса – туй деление какво изменя? Туй изчисление като направя, веднага се поправя стомахът. Как го изменям? – Много лесно. Стомахът е разстроен. Аз му казвам: Препоръчвам ти един цяр, един нов начин за лекуване на стомаха, който вие не може да приложите. На този, на когото стомахът не може да се лекува, казвам: Ще посееш половин декар място с жито и ще го обработиш. Ще го посееш, ще го ожънеш, ще го очукаш и от туй жито ще свариш или ще направиш хляб, ще направиш трахана и по три пъти на ден ще ядеш, в 10 деня отгоре стомахът ти ще оздравее. Само трахана без никакъв хляб. Сега някои от вас може да ми кажат, че това не е научно. Ненаучните работи за вас са научни за мене. В моите научни работи има на хилядата едно ненаучно. А в ненаучните работи на хората на десет деветте не са верни, а едно е вярно.

Казвам: Ако в болницата държаха една обективна статистика да видят колко на стоте оздравяват, не само временно. Да се вземе един период от 10 години и да се види колко души са умрели и колко са оздравели. И според тази статистика един цяр, ако излекува 99 души, а един умре, той е ефикасен, но ако 99 умрат, а един живее, туй лекарство е изключено.

Казвам сега, не е толкоз въпрос до знанието в света. Онова усилие на учените хора е на място. Туй, което заблуждава учените хора, е посторонна причина. Някой път ученият човек, по причина на някои външни условия, не е господар на науч-

ните си открития, той е заставен да измени тогава някои свои становища. Той иска да изнамери нещо, да забогатее, да подобри положението и вследствие на това, влиза в един крив път. По тази причина онзи химик, който получи някой задушлив газ, или някоя отрова, каква полза ще допринесе? Той с този газ или с тази отрова може да унищожи света. Нищо няма да допринесе. Или ако някой казва, че еди-кой си орган на тялото трябва да се отреже, за да оздравее човек. Питам: Каква наука е, която реже краката на хората. Човек с отрязан крак, той е наполовина умрял. Ако му отрежат двата крака, питам, защо ще живее? Аз считам наука това, да създаде човешките крака. Когато човек изгуби крак, да не му го режат, но да му създадат нов и по-здрав крак, това е вече наука. Бъдещата наука в туй направление трябва да върви. Човек има известни способности и чудеса може да прави. Известни клетки може да се изработят. Ако сегашните хора може да пренасят кожата от едно място на друго, да поправят човешкия нос, да поправят човешката уста, по същия начин ще могат да поправят и човешките крака. Сега както става присаждането на кожата, това още не е наука. Вземат клетките от гърба и ги присаждат на носа. Не, тия клетки трябва да се развъждат извън организма. Първо кожата да се образува, че тогава да се поправя, където е необходимо. Това е наука. Но да вземат от гърба и да поправят носа, благодарим от такава наука. То е пак наука, но не може да я наречем съвършена наука. Това прилича на сегашните наши присаждания на дърветата. Природата не търпи никакво присаждане. Сегашните хора с присаждане на плодните дръвчета много злини са направили. Не съм против присаждането, но присаждането е разумен акт в Природата. Само разумните хора в Природата

имат право да присаждат. Ти искаш да морализираш един човек, това е присаждане. Искаш да му наложиш нов морал. Ако ти си умен човек, не ходи да го поучаваш, да го морализираш. Ще туриш една пъпка, но ще отиде клонът. Казваш: Хората да вярват в Бога. От толкоз хиляди години са вярвали в Бога, но тази вяра не е спасила хората. Питам: Тази вяра има ли място? – Няма място. Ние нямаме една ясна представа за Бога. То е все едно нас да ни поставят в някое подземие на хиляда метра под земята и да ни говорят какво нещо е Слънцето. На лампа да се греем. Голяма разлика има между една лампа и Слънцето, от което излиза животът. Когато казвате: Аз вярвам в Бога, то значи да бъдеш в право отношение със самата реалност. Ти знаеш ли езика на Бога, като вярваш 20 години? Как вярваш? – Ти може ли да идеш при някой земен цар и да не знаеш езика му? Искаш от него нещо и той трябва да те изслуша. Но ти трябва да знаеш езика му, за да те изслуша. Сегашните хора трябва да знаят езика на Бога. Не ги ли знаят, каква полза, че по три пъти на ден се молят. Сега аз разглеждам въпроса така. Това е сегашното положение в света, което е допринесло вреда. Ядеш една развалена храна, това не е ядене. Яденето е да ядеш най-хубавата здравословна храна. Мозъкът, стомахът, цялото тяло трябва да се развиват правилно. Сега, когато аз ви говоря, нямам намерение да ви налагам нов порядък. Според мене настоящият порядък произтича от известни причини. Сегашният човешки порядък е в стълкновение с порядъка на живата Природа и вследствие на това се раждат социалните страдания, които имаме. Ние търсим причините там, където не са. Единствената причина за социалните противоречия е, че ние сме в стълкновение с живата Природа. Ако мене питат

какво трябва да се прави, ще кажа, че трябва да знаем какво иска Природата от нас. Какво изисква „човешината“. Или, ако кажем: „Какво иска Бог от нас?“, или религията какво изисква, нека имаме нещо определено. Ние казваме, че това не е право. Да се убие един човек право ли е? Не е право. Ние нямаме право да убиваме един човек, когото не сме създали. Никой не ни е упълномощил. Никой не може да те застави да убиеш. Да говорим Истината. Някой наруши някакво държавно нареждане и след туй го убиват. Стражарят казва: „Има закони, законът ме упълномощи да те убия.“ Хубаво, когато един разбойник убие един човек, държавата го преследва. Защо го преследва? Питам: Ако държавата преследва един човек, който е извършил нещо несъобразно с нейните закон, мислите ли, че Природата няма да ви преследва, когато нарушите нейните закони? Тя ще ви преследва. Ако мислите, че в света може да правите каквото искате, това е първото заблуждение. Може да правите всичко онова, което е разумно. В онзи момент, в който нарушите някакъв закон, ред, порядък, вие сте веднага в едно вътрешно стълкновение. Не говоря за общия порядък, но често някой път не вървят на човека работите. Как вървят хората, то е един индивидуален въпрос, който всеки човек е в състояние да разреши. Казвате: Ако една овца разрешава въпроса за своето съществуване, ако си намира храна да се храни, аз, разумният човек, ще бъда ли толкова глупав, да не осигуря своя живот? Да, щом човек престане да се храни, той изсъхва и пада, отива под земята, става плячка на разни сили и най-после изгнива. И тази материя от която той е направен, се разваля.

Казвам сега: Всеки човек, който е пратен на Земята, е пратен с известна мисия, при това неговата мисия, колкото и да е

малка, е от значение. Онази причина, която го е турила в света е имала нещо предвид. Ако беше непотребен, той нямаше да се яви. Тогава, щом се явява, какво трябва да направи? Казва се, че едни са били повикани сутринта, а последните са били повикани вечерта. И на едните, и на другите без разлика, кой работил през деня, кой пръв и кой последен, господарят заплатил по равно. Това на първо място показва, че трябва да се работи. Човек на Земята най-първо е дошъл да се учи. На какво именно да се учи? – Най-първата наука, с която човек започва, е дишането. Втората наука, с която човек започва, е яденето. Дишането и яденето и третото е мисленето. Ако дишането не е започнало навреме, ако един човек не е роден навреме, ако не е започнал ядене навреме, няма да мисли и от него нищо не може да се очаква. Аз, като гледам статистиката, наблюдавам женитбите, виждам че хората се женят ненавреме. Като гледам порядъка кога са родени децата, виждам, че всичките хора не са родени навреме и едва на хиляда души намирам един, който приблизително е роден навреме. Ненавреме са родени. Някой път разместват точността на времето. Има една причина, вследствие на която има ненавреме раждане. Дисонансите, които съществуват в обществото, се дължат също на ненавреме сторени неща. После хората мислят, че може да поправят света. Светът може да се поправи само когато женитбата е станала навреме, когато децата се раждат навреме и се отглеждат навреме. Това е велик закон. После между разните хора има известно съотношение. Двама души, които вие ги жените, най-първо трябва да ги претеглите. Чудни са хората, ако един мъж тежи 90 килограма, една жена 50 килограма, да се не женят. Ако един мъж е 190 см. висок, а жената 150, да се

не женят, нищо повече. Всякога би трябвало да има известно съотношение между височината на мъжа и жената, както и между теглото. Мъжът и жената приблизително трябва да бъдат равни. Жената трябва да бъде с половин сантиметър по-ниска от него. Щом е по-висока от мъжа си, тя ще обича да му заповядва. Щом мъжът е по-висок от жената, той ще ѝ заповядва. При туй, не само височината, но аз гледам широчината на техните рамене. Тази широчина не е нещо произволно и то е един разумен акт. Ако жената има по-широки рамене, тя ще заповядва на мъжа, ако на мъжа раменете са по-широки, той ще заповядва. Вие сега сте родени с тесни рамене, а имате желание да заповядвате. Вие сте болен, искате да работите. Сега аз искам да говоря на здрави хора, на болните хора ще говорим за лекар, за лекарства, за пухени възглавници, за памука, за това, за онова, за хубаво ядене, за слуги и слугини, за прислужници. Но когато тия хора излязат из болницата, за какво ще говорим? Срещам някой познат, който казва: Здрав съм, а говори за лекарства. Не, той е болен, в болницата е. Ако каже „служба нямам”, значи болен е. – Няма никакви убеждения. – Болен е. – Не мога да се уча. – Болен е. – Не мога да работя. – Болен е. – Животът за мене няма смисъл. – Болен е този човек, на здравия човек животът е осмислен. Той е господар и на парите, и на условията, той е господар на всичко в света. Той не е човек на насилието, но е човек на реда и на порядъка. Той разбира откъде трябва да започне. За да бъде господар някой, той трябва да знае откъде да започне – да възпитава първо себе си. Дори и учените хора не знаят това. Те не знаят откъде да започнат. В старо време са започвали от сърцето, в по-новите времена започват от главата. Това е много общо казано. От коя

страна на главата трябва да се започне? На челото има три етажа. В най-горния етаж живеят най-възвишените същества. В средния живеят ангелите, а в третия етаж живеят хората. Под третия етаж живеят животните. Ако хората започнат да запояват, на втория и първия етаж, питам: Какъв ще бъде този свят? Питам, ако един професор чака учениците да го ръководят, каква лекция ще държи? Питам: Той професор ли е?

Тогава има три неща, които трябва да знаете. Ангелският свят седи в паметта, седи във времето, седи в пространството, седи в тона. Ако ти не си музикален, ако ти не познаваш времето, ако ти нямаш памет, ти нямаш никакво съобщение с този свят, никаква светлина не може да имаш. Когато наблюдаваш живота и простите, обективни работи те занимават, това са човешките работи, долния етаж, до веждите. Всички усилия, които човек прави, за да живее в материалния свят, идват от тези центрове на обективния ум. Човешките работи никога не може да оправят света. След туй иде вече ангелският, духовният етаж – да сравняваш нещата и да разсъждаваш върху тях. Да умееш да сравняваш и оценяваш нещата. Да мислиш и да запаметяваш, да знаеш всяко нещо защо е създадено. Развити ли са центровете на духовното поле, тогава ще знаеш причините на нещата – защо това става така, а не иначе. Божествен свят, ангелски и човешки свят това са сили, без които не може да говорим за човешки ум. И ако ти не познаваш съотношенията, които съществуват между тези сили, които функционират, твоят ум ще се обърка. Някой казва: „Паметта ми е слаба.” Отслабнал е ангелският свят. Някой казва: „Не мога да помня формите.” Човешкият свят е отслабнал. Не познаваш цветовете. Объркан е човешкият свят. – Тежестта не мога да

определям. – Човешкият свят не е в ред. Нямам ред, не съм точен, не мога да смятам. – Човешкият свят е причината, обективният ум не е развит. Щом е въпрос за музикалността, ще минеш в по-горна фаза. Аз не малко наблюдения съм правил върху човешкия мозък. Има известни нерви, на които учените хора не обръщат внимание. Това са тъй наречените бели нишки. Когато те отсъстват, съзнанието на такива хора е по-слабо. В предната част на челото те са възприематели на разумната страна на Природата. Природата има разумна страна. Само по това как е устроено едно чело може да познаеш умен ли е или не даден човек. Ще видиш как възприема нещата от Природата. Челата не са еднакво построени. Някои не възприемат почти нищо, а някои възприемат почти всичко и го обработват. Някои хора са математици, знаят да смятат, но не могат да направят една аналогия. Може механически да смятат, но какво отношение има едно число в живата Природа, този въпрос не е наша работа. Човек, който мисли, в него едновременно трябва да функционират и трите свята. Човешкият свят е най-ниското състояние на съзнанието. Ангелският свят е свят на ония напреднали разумни същества, които са близко до Бога – причина на всички неща в света. Човек е свързан в даден момент с всички светове, значи не трябва да мисли за Бога, че е нещо непостижимо. Бог е нещо постижимо в едно отношение. Щом ти си във връзка с Бога, даже да не знаеш това, ще усетиш една светлина. Ти никога няма да го знаеш, но ще усетиш една светлина в себе си, ще си радостен, спокоен, самостоятелен, нищо отвън не ще е в състояние да те раздразни. Ще знаеш, че нещата стават така, както са определени. Но за да мисли така, човек непременно трябва да има знание и вяра. В това отношение

Божественото знание предшества нашата вяра. Ние вярваме в знанието, в онова, което е определено, преди да сме го повярвали. Не нашето знание ще определи вярата. Следователно ние ще базираме вярата си върху знанието на съществата, които са живели преди нас и разбират тия закони. Виждаме, детето вярва в майка си. Ученикът вярва в учителя си. Ако се съмняваме, ще се уплашим и няма да разбираме Природата. Ако стане земетресение и не разбираме как е устроен светът или пък, ако дойде дъжд, вятър и ние се уплашим. Че какво от това. Най-хубавото нещо на света е вятъра. Вие благодарете, че има вятър. – Ама много пече Слънцето. – Много добре, от печенето иде животът. Има някъде земетресение. Земетресението е от грамадна полза за Земята. При земетресението се развива такава голяма енергия, че ако хората можеха да я използват, щяха за хиляди години да имат складирана енергия в огромни количества. Сега тази енергия отива в пространството. Разумният свят иска да накара хората да мислят, а те се плашат. Сега ще обясня как стават земетресенията. Отдолу, в центъра на Земята, има учени хора, те пращат енергията. – В центъра на Земята няма ли огън? – Има учени хора, които живеят в огъня, както ние живеем във въздуха и колкото по-голям е огънят, по-добре. Сега какво ще кажете вие според вашите схващания? Вие се учите да живеете в малък огън. Ако престане вашият огън, ще сте мъртви. Вие живеете, докато вашият огън е в тялото. Онези, които живеят в центъра на Земята, казват, че там са при 4-5 хиляди градуса топлина. Научно засега не може да се измери, не може и да се твърди, но се допуска. Аз казах преди време, че на Слънцето има 10 хиляди градуса, а на места има 35 милиона градуса, а някои учени хора сега доказват, че в

центъра на Слънцето има 400 милиона градуса. Това значи, че материята там е рядка. Има цяла теория за създаването на света. Може да четете за първоначалния етер, от който е създаден света. Има центрове на този етер, към който се стремят известни течения и от всеки център отгоре се образува светлината, образува се и топлината. Тези неща са мъчни за обяснение и за разбиране. Този етер не съществува вън от нас. Целият човек е направен само от етер. Ако човек разбира строежа на своето тяло, той ще разбере строежа и на цялата Вселена. Ако вие искате да знаете, всички тези тела, които съществуват във Вселената, у човека ги има в миниатюр. Всичките звезди ги има в човешкия организъм. Същите орбити, същите разстояния спазват. Не само това, но и всички мъглявини и те съществуват в организма. Съотношение има. Затуй наричат човека „микрокосмос”. Цяла една система, която вие трябва да изучавате. Ако вие не разберете малката Вселена в себе си, не може да имате разбиране за големия макрокосмос, дето телата се развиват в своя естествени нормален път. Човек, някой път като не може да разбере някои работи, се обезверява, а въпросът е само да разбере своята Вселена. Туй разумното в света има отношение към нас. То има желание да осмисли нашия живот, да ни направи да бъдем ученици и да бъдем съработници в живота, да живеем, да се ползваме от благата, които той ни дава. Туй същество, което ни е пратило на Земята, то не иска ние да страдаме, то не иска ние да боледуваме, то не иска ние да умираме, то не иска да ни затварят. Това не е в неговата програма. Тия работи са посторонни. Те отпосле са дошли и ние сами се мъчим. Ние се мъчим от сегашния порядък. Какво трябва да правим? Преди години дойде една жена при мене, оплаква се

от мъжа си. Казвам: Защо се оплакваш, нали го взе по Любов? – Взех го, но сега той не живее по Любов. – Тогава напусни го. – Няма кой да ме гледа. Ако няма кой да те гледа, тогава слугувай му. Ако искаш свобода, тогава дай свобода на мъжа си. Кажу ми: Понеже аз не мога да ти слугувам, както трябва, правя те нещастен, ти ще си намериш друга жена, по-хубава от мене, моля освободи ме. Тя казва: Не може ли да се помолиш да се измени положението? Чудни са хората! Защо иска да ме застави тя да се моля за него. Казвам: Хубаво, какво ще ми дадеш? Ти обещаваши ли, че като родиш децата, ще ги посветиш на Бога? Мъжът ти и ти да предадете богатството си и да тръгнете по Бога? – Защо Господ иска такива работи от мене? Не ги иска Господ, аз ги искам. Ти намираш, че моето искане е неестествено. Права си. Но и аз намирам, че твоето искане е неестествено. Откъде накъде аз ще се моля за тебе? Тебе ти скимнало да се жениш, а аз сега да се моля за тебе, да изменя този мъж. То е все едно овцете да ме молят да направя вълкът да се измени, да не е вълк. И десет пъти да се моля, вълкът ще остане пак вълк. По-лесно бих научил овцата да бяга повече, отколкото да направя вълка да не яде овце. Аз мога да я забавлявам, да кажа, че имам такава наука, че като духна само, ще стане всичко така, както желая, но туй в живота няма да стане, то е лъжа. Казвам: Краката ти да са дълги или да имаш силни рога, че като дойде вълкът, като го мушнеш да познае, че има пред себе си герой, готов да се бори.

Сега казвате, че Христос е дошъл в света и искате Той да спаси човечеството. Той дойде да открие един велик закон, отношението на хората към Бога. Христос казва: Ти трябва да знаеш като човек какъв си. Каква е твоята длъжност. После

трябва да знаеш средата, в която се движиш, каква е. Тази среда какво иска? Трябва да знаеш, че не си господар на средата. Средата за нас са ангелите. Те са господари на положението и после трябва да знаеш, че господар на тази среда е Бог. Външните условия се регулират от ангелите. Чудни са съвременните учени хора. Цялото растително царство е под контрола на ангелите. Цялото животинско царство е под контрола на още по-висши същества. Питам: Щом нашият живот напълно зависи от растенията, въздуха, водата, а те също са под контрола на разумни същества, защо някои искат да бъдат господари? Този въздух, който дишаш, той е резултат на разумни същества, ако ти не си в съгласие, те ще те изхвърлят и ти не можеш да дишаш. Ако съгрешиш против техния закон, ти ще умреш от белодробна туберкулоза, от охтика. Ако ти не разбираш свойствата на течните вещества, ти ще умреш от глад. Ако ти не знаеш правилно да мислиш, ще стане втвърдяване на мозъка и ти ще страдаш от неврастения. Целият съвременен свят е в пълна дисхармония. Ние имаме едно учение и не сме в съгласие с него, нито помежду си. Най-първо трябва да турим в своя мозък правите мисли. Никакви отрицателни мисли не трябва да функционират. В дълбочината на нашия ум трябва да функционират правите мисли, а в сърцето ни трябва да функционират най-хубавите желания. Когато ти дишаш, трябва да имаш най-хубавото разположение. Ако твоята душа е изпълнена със съмнения, подозрения, омраза към този, към онзи, ти се тровиш, ти не може да дишаш правилно. Кръвообращението няма да става правилно. Ако ти не постъпваш правилно, яденето няма да бъде на място. Сега има много пособия, дадени за хигиена, какво трябва да се яде. Не е в многото ядене. Преди потопа имаше много големи

животни, мамонти, имаше много учени, философи, адепти, но всички измряха все от глад и от студ. Не можаха да се справят със своята прехрана, от студ и глад измряха. Много грамадни растения имаше тогава, сегашните растения не са нищо в сравнение с онова, което са били. Но те не можаха да се справят с климатическите условия. От сегашните хора ще останат само онези, които могат да се справят със сегашните условия, а другите по същия закон, както грамадните растения и мамонтите, ще трябва да напуснат Земята. Тогава вие ще запитате къде ще бъдат те? В Природата има един закон. Големите хора, тя ги е турила да слугуват на малките. Та сега големите животни, които измряха, са учители на животните. Учат ги на хигиена. Малко да ядат, да спазват условията, да не би да остане някакъв излишък. И при това казват: „Приспособявайте се, че като стане някаква пертурбация, да може лесно да се нагаждате.” Като говоря за животните, разбирам човека във всевъзможните състояния на своето съзнание. Човек някой път се намира в съзнанието на животно, по животински разсъждава. Не по човешки и по Бога. Той трябва да разбира причините и последствията в света. Той не е дошъл за удоволствия на Земята, а е дошъл да се учи. После той не е дошъл да прави къщи грамадни. Той е дошъл да създаде едно тяло, да има мускули, че като го погледнеш, да ти е приятно.

Човек е една красива архитектура. Тялото е една хубава къща. Не трябва да бъде хилаво. Аз бих предпочел едно хубаво здраво тяло, добре устроено, една глава добре устроена. Рядко има хубави глави. Ще ме извините. С тия глави нищо не можете да направите. Природата какво иска от нас? Природата много иска. И това е важно, не аз какво искам. Какъв

трябва да бъде размерът на човешката глава? Дробовите какви трябва да бъдат. Стомахът какъв трябва да бъде. Всичко туй си има мерки. При момата, която се жени, се явяват 10 кандидати. Казвам: Ти проучи ли физиономията им, тяхното тяло, техния ум? Тя казва: Проучих. После се ожени, роди дете и то умре. Тя плаче. – Защо плачеш? Нали казваше, че много знаеш. Като дойдат тия учените хора, малко отложете женитбата. Научете се първо как да раждате деца, а сега всяка млада мома ще каже: „Момъкът беше много красив и аз да не го изпусна, ожених се.” Лъжете се. Момъкът е огън. Като се ожени за една мома, ще изгори момата. И момата е огън. Като се ожени за нея, момъкът ще изгори. Хората са огън един за друг. Ако моите думи не са верни, кажете ми кои хора не са горели в огъня на Любовта? Че двама души да живеят по Любов, то е най-красивото нещо. Тук онзи ден дойде един млад момък, оженил се и има две деца. Уволнили го от служба и казва: „Какво да правя?” Казвам: По-напред трябваше да ме питаш. Сега ще вземеш мотиката и ще идеш да работиш. Каквато и работа да намериш, дръж. Той искаше да ми каже тъй: „Не може ли да се помолиш за мене.” Аз обичам да се моля за хората преди да са се оженили. Аз се моля за хората преди да са умрели. Като умрат, никак не се моля за тях. В църквата сега се молят за умрелите, но аз никак не се моля за тях. Онзи Бог, в когото аз вярвам, не е Бог на умрелите, но Бог на живите. Казвам: Преди да ми кажеш, много пъти се молих за тебе, но понеже не ме слушаш, затова сега страдаш. Той мисли, че сега трябва да се моля за него.

Да дойдем до въпроса: Не че не трябва женене. Трябва женене, но не за всеки. Вие казвате, при сегашните социални кризи, при тази беднотия, какво ще стане с нас? Ако разбирате зако-

ните, те не трябва да ви смущават. Богатият човек, който прави едно здание, той има една добра мисъл. Той иска да го покрие, да го завърши, друго не го интересува. Този човек ще направи една къща много разумно. Ако в света стават промени, това е за добро. От нашето неразбиране по някой път може да се уплашим, някой път може да страдаме, да боледуваме. Болестта не е лош предвестник, тя показва, че разумните същества са дошли със своите чукове и ти трябва да бъдеш готов и каквото съборят, да не правиш въпрос. Те казват: „Тази страна трябва да се събори.” Ти казваш: „Отложете туй събаряне за идущата година.” Друг пък ще каже: „Започни още днес, тогава господарят ще те наеме да работиш на лозето и като се върнеш вечерта, ще приемеш своята заплата.” Ние седим и заповядваме на Господа: „Господи, да ми пратиш добър мъж” – казва жената. „Господи да ми пратиш добра жена” – казва мъжът. Майката казва: „Господи, да ми пратиш добри деца.” Чиновникът казва: „Господи да ме назначат на хубава служба.” Ние заповядваме Господ да свърши това, онова. Това е старото вярване. Нищо не се постига така. Така не се говори на Господа. Господ не те е пратил за министър председател на България. Господ не те е пратил да бъдеш владика в света. Господ не те е пратил нито за професор, нито за чиновник. Това са човешки работи. В реда на човешките работи е това. Но те не са Божествени работи. Те са неща, които разединяват. Като човешки порядък са на място. Но не считайте, че са Божествени, узаконени работи. Ти като останеш в този порядък, ще нарушиш Божията Любов. Двама братя във Варна – единият полковник, другият редови, един ден минава редовият и не отдава чест на брата си полковник. Той му казва: - „Войник, как смееш да не ми отдаваш

чест?” Другият отговаря: „Нали си ми брат.” – „Няма брат!” И полковникът го арестувал, че не му козирувал. Какво ще стане, ако братът вдигне ръка? Сега единият брат криво разбира и другият криво разбира. Единият мисли, че е полковник, другият мисли, че е брат. Прав е, по човешки е прав. А пък другият мисли, че той е брат и братът всичко трябва да отстъпи. И той е прав, но два порядъка се събрали на едно място. Полковникът казва: „Ела, войник! Защо не отдаваш чест?” Войникът отдава чест, а братът не отдава чест. Какво отдава братът? Братът отдава Любов. Войникът козирува, а братът, когато се давиш в реката, ще те извади. Така козирува той. Казва: „Радвам се, че ти си жив и здрав.”

Казвам сега, трябва един нов начин за прочистване. Вие сте достигнали до една фаза. У вас, които ме слушате, желая да се образува една чиста среда, дето да става едно отражение на Божествените мисли, защото ако не влезете във връзка с Божествения свят, става прекъсване, капакът ту се отваря, ту се затваря и светлината ту се прекъсва, ту идва. Питам: Какво ще бъде положението? Не ви трябва капаци, нека светлината постоянно тече. Първото нещо, щом вие се съмнявате, вашият живот се обезсмисля. Питам: Онези от вас, които се съмнявате, каква причина има за съмнението? За пример, ако в моето говорене има нещо, което да ви заблуди или имам личен обект, тогава никаква философия няма в моето говорене. Или искам да спечеля повече пари, или искам да взема нещо от вас. Казвам на един болен: „Ако ми дадеш 4-5 хиляди лева, в една седмица ще те излекувам.” Болните са твърде лековерни. Даде парите, мине седмица, две, три, четири – не оздравява. Тогава казвам: „Слушай, ти не си спазвал моите правила, по колко лъ-

жички вземаше на ден?” – „По три.” – „Криво си ме разбрал, аз казвам по 5 лъжички. Ще дадеш още две хиляди лева.” Вторият път пак го питам: „По колко лъжички вземаш?” – „По пет.” Не, по 9 лъжички ще вземаш.” И затова аз ще туря латински думи да не разбират. Т.В.С. Трябва човек да разбира. Питам: След като взема 10 или 20 хиляди лева, какво ще стане? Аз ще забогатя, но пред себе си, в своето съзнание като лекар, аз губя своето достойнство. Всяка погрешка има отрицателно въздействие върху човека. Щом човек започне да губи вяра в себе си, спира се неговият прогрес. Дотогава, докато имаш вяра в себе си, на тебе ти е приятно. В деня, в който започнеш да се съмняваш, изгубваш мира си. Не трябва да допускаш никакви погрешки в себе си, не по буква, но всяка погрешка трябва да коригираш, да бъдеш изправен пред себе си. Ти казваш, това не трябва да се поправя. Аз не съм за онзи порядък на нещата, хората да бъдат като овце, но според мене трябва да бъдат смели и решителни. Ще говориш, речта ти трябва да бъде пламенна, от цяло сърце и душа да говориш. Пламенно, но не и грубо. Отива един просяк при един проповедник, който бил сприхав. Исква му 10 хиляди долара и му казва: „Трябват ми 10 хиляди.” – „Това са много пари.” – „Ти си богат човек.” Казва му и една обидна дума. Проповедникът го удря в носа, поваля го на земята, разкървява носа му. След туй му помага да се измие, поканва го в дома си на обяд и му дава една банкнота от 10 долара. Като излиза, просякът казва: „Наби ме, но и пари ми даде.” Защо го бие? Защото не знае как да приказва. Защо му даде парите? – Той поиска тези пари от мене и за да не изгуби вяра в Бога, че съм богат човек, давам му. Той не иска да изгуби вярата в себе си. Ако му кажа, че не мога да дам 10

долара, ще се усъмни. Но такива проповедници на 9 хиляди се среща един. Вие казвате: Да попаднете на такъв проповедник, да ви набие и повече, но да ви даде 10 долара.

В Природата, където и да сте, трябва да знаете как да приказвате. Тя ще ви набие, ако не знаете как да говорите и пак ще ви даде това, което искате. И тогава ще се запиташ: „Защо ме би?“ - Защото не знаете как да приказвате. „Защо ми даде всичко туй?“ – Защото е добра и богата. В Бога има едно качество. Каквото искате от Него, ще ви го даде. Но ще го тури на гърба ви. Каквото искате ще ви даде, ще го тури на гърба ви и ако може да го носите, ще ви го даде. Това е пробният камък. Бог е в състояние всичко, което искате да ви даде, но трябва да го носите на гърба си. Ако можете да го носите, искайте каквото искате. Някой казва защо Господ постъпва спрямо нас така, спрямо други – другояче. Към всеки човек Господ постъпва според неговите разбирания, според неговото съзнание. Условиата, които Той дава на един богаташ, са, за да го опита. Едни ще бъдат богати, а други сиромаси, да имат понятие за сиромашията, но всичко се дава за урок. Вие сте мъже и жени, имате деца, от Негово гледище, каквато служба и да заемате, все ще ви опита. Като жена, знае ли да ражда деца. Като мъж, как ще се отнася с жена си, ще я обича ли. Даденият изпит не го ли решите както трябва, ще изгубите своето сегашно положение. Сегашните жени, ако не изпълнят службата, тогава няма да бъдат ни жени, ни мъже. Какво ще бъдат? Един глас мъжки ли е или женски? Ами първата клетка мъжка ли е или женска? Клетката се дели на две. После се дели на 4, на 8. Ние имаме специфично понятие за мъжа. Под думата „мъж“ разбираме човек, който иска да се жени за жена си. Той е един страхливец. Онзи е мъж,

който мисли. Че ти се жениш, Господ те опитва как ще се отнасяш с жена си. Жената е човек, който има утроба, който знае да ражда. Всеки, който знае да ражда, е жена. Който е забравил да ражда, е мъж сега. Който знае да заповядва, е мъж. Който знае да се подчинява, е жена. Мъжът трябва да мисли, жената трябва да чувства. И тогава ще си разменят: каквото мисли жената, това да са чувствата на мъжа. И така мъжът да мисли с чувствата на жената, тогава ще има съотношение. Мъжът и жената не може да мислят едно и също нещо. Тогава за Богание трябва да имаме едно правилно понятие. Ние трябва да мислим за Бога като за същество, което всичко дава и от което всичко зависи от Него. Каквото е настоящето ви отношение към Бога, такова ще бъде и за в бъдеще. Някой казва: „Аз не вярвам в Бога.” Или друг казва, че никакъв Господ не познава. Някого от Господа не го е страх, а от куче го е страх, от мечка го е страх. Това са все професори, от които се страхувате. Благородството на човека е да вярва в онова разумното Същество. Когато дойде у вас благоразумното, старият ред и порядък ще си отидат. И Божественият ред и порядък трябва да се внесе в нас. Аз казвам тогава. И обществената безопасност е в нас. Моята обществена безопасност каква е? В главата ми цяла камара. Българската камара колко души има? – 400 души. – 400 души са и в Съединените щати. Партии има в човека. Човек е представител, за него гласуват. Ти се бориш за нещо. В тебе работи известна мисъл, гласува камарата. Направят един закон, работата се урежда, ти казваш: „Аз се убедих в това.” Твоето убеждение е прекрасно, но не си само ти, който мислиш. Много фактори има в тебе, които са за, но докато твоята мисъл се реализира, трябва да се подпишат всички същества, свърза-

ни с тебе, плюс всичките хора по лицето на Земята. Мисълта трябва да мине през съзнанията на много разумни същества и най-после се прокарва на Земята. В 15 стих на посочената глава от Матей Христос казва да не се месим в чужди работи, нито в неговите работи. Ако те онеправдават, може да си недоволен, но от моето благоволение към другите, какво ти става на тебе? Кой от вас е доволен от настоящия порядък на нещата? Ти казваш: „Този човек нито е работил, нито се е молил, а къща има, деца има. Аз съм един религиозен човек – нищо повече нямам.” Ти не си роден религиозен, отпосле си станал религиозен. Проповядвах ти, че от това трябва да се отречеш, от онова.

Та правата мисъл, която остава в ума, е следната: Стремете се към онова чисто знание, което знаете за себе си. Направете и един опит да имате доверие в знанието си. Имате едно малко разстройство на стомаха, употребете вашето знание. Вашият крак ви боли, употребете знанието си. И след туй, ако вашето знание не помогне, употребете знанието на ангелите. Ако знанието на ангелите не помогне, употребете знанието на Бога. Ако и то не помогне, трябва да знаете, че нямате връзка с тях. Защото в Писанието се казва: „Потърсете ме в ден скръбен.” Също – „Отхвърлете греховете, заблуждението, всички тия работи и когато ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите.” Подразбира се човек да остави всички стари възгледи настрана и да приеме новото. Сега сте в света и трябва да имате постижения. Аз не съм за това, да идете в манастир. Не съм и за специфичното влияние. Не съм да напуснете мъжа си. Не съм да не раждате деца. Аз съм против да раждате деца, които ще умрат. Не се жени за мъж, който ще те остави.

Не се захващай за служба, от която ще те уволнят. Не се моли за човек, който няма да те послуша. Не ходи на извор, дето няма да пиеш вода. Не отивай да шетаеш, дето може да те изпъдят. Иди там, дето ще те приемат добре. Когато започнеш една работа, свърши я както трябва.

Та казвам на вас, имайте една по-благородна възвишена идея за Бога, да го опитате. Да можете да живеете по нов начин, да кажете: „Да бъдем едно с Тебе. Да работим тъй, както Ти работиш. Да бъдем носители на онова учение, което Ти си проектирал в света.” Тогава животът има смисъл, тогава думите ще бъдат благословени. Понеже всичко в живата Природа работи за постижението на Божествения план. И той ще се постигне, когато и да е. При сегашните условия, щом се качите на парахода, аз ще ви кажа да си вземете спасителен пояс. Ако параходът не потъне, спечелен е поясът. Американските хотели са на по 10-20 етажа. Като ви покажат леглото, ще ви покажат след това едно дебело въже, обвито, с което да си послужите при случай на пожар. След туй ще ви покажат някой изходен пункт, отдето да бягате. Ако сте страхливи, едва ли ще спите дълбоко. Цялата нощ въжето ще се върти в ума ви. На мнозина съм казвал в такъв висок хотел да не спят. На първия етаж може, лесно ще изскочиш. Щом имаш висока идея, съградена като американския хотел, въже има. Ако не успее идеята, въже имаш, ще излезеш. Имаше един българин, от Еленско, много набожен човек, мислеше че Господ го слуша, искаше да мине през Търново с кандилница. Мислеше, че има оригинална идея. Един ден минава село Беброво, там имало една голяма биволица. Хваща той биволицата за рогата и ѝ казва: „В името на Господа Исуса Христа да мълчиш!” Като я хванал за рогата,

биволицата излязла по-силна от него и го поваля на земята. Едвам го спасили. Ако лошите условия вас ви тъпчат, биволицата е по-силна от вас. Това казвам на младите ученици, на тях им приведох една слаба страна. Мечката, като я хванеш за пъпа, ляга на гърба си. Лошите условия имат гръб. Лошите условия дръжте за пъпа и ще се уреди работата. „Всички са звани, малцина са избрани.” Всеки, който е призван и се учи добре, той е избран. Който разбира, носи Божието благословение, такъв е вътрешният закон.

37. Неделна беседа държана от Учителя, на 26 юни 1932 г.
София- Изгрев

ТВОРИТЕЛИ НА СЛОВОТО

Ще прочета първата глава на Съборното послание на Яков. Първите стихове ще оставя вие да прочетете у дома си. Аз ще взема част от 22 стих: „Бъдете творители на Словото.”

Има една склонност в човешката душа да разрешава всички въпроси по лесния път. От хиляди години, от самото начало досега хората все бързат да разрешават по един много лесен път въпросите си, но се случва точно обратното. Лесният път е мъчен и мъчният път е лесен път. Съвременният живот в своята целокупност, както сега се изявява, е една задача с много противоречия, с добро и зло. Всичко това е една задача, която трябва да се разреши. Уж всяко нещо е на мястото си. Но всичко произтича от факта, че нещата не са турени както трябва. Там е злото. Вие може да си дадете друго, трето разрешение, вие може един въпрос да го разрешавате по един начин, а хората по съвсем друг начин да го разрешават. Войните, които са ставали, са един социален акт за разрешаване, една социална задача. Споровете в един дом са задачи за разрешаване. В учения свят споровете, това са методи и начини за разрешаване. Хората имат право да избират какъвто и да е метод за разрешаването на съвременните въпроси. Но за методите, които употребяват, същевременно ще платят.

Сега някой пита защо светът е така създаден. Това не е умен въпрос. Така не се пита. На учения човек, ако му напишете едно число от 1 до 10, той знае какво нещо е числото. От 1 до 10 това е цяла една философия, цяла наука на числата. Учени са били кабалистите от древността. И индуските йоги са били кабалисти. За тях са достатъчни 10 числа, с тях работят, с

тях обясняват всичко. Не че всичко успяват да обяснят, но туй, което може да се обясни със символите, с числата и буквите го обясняват. Появяването на света може така да се обясни. Според древните философи светът е създаден така. И според теорията на Питагора, светът е създаден от нашите числа. Числата са живи единици. Всички разумни същества в света съставят единици на творческата Природа. Следователно всеки човек е като единица, която играе важна роля и затова трябва да разбирате вътрешния смисъл на единицата. Една единица е човекът, съставен от милиарди малки частици; между тези малки частици, които също са разумни, има известни отношения. Туй се нарича дроб, проста или сложна дроб. Когато се каже, една десета, една хилядна, една милионна, една милиардна част от човека, да знаеш от коя част на организма е взета тази частица. Сега, разбира се, това са гимнастически упражнения за ума. Когато някой гимнастик се упражнява, той иска да направи едно упражнение, да учуди зрителите. След като си видял едно отлично упражнение, какво си придобил? Разправяше ми един познат, бил на цирк с някой господин и там друг господин правил номер. Турил една жена до една черна дъска и от 10 метра разстояние започнал да хвърля ножове, до едното ѝ ухо, до другото, отгоре над главата, 12 ножа хвърлил около главата. На всички сърцата се свили, а той с голямо спокойствие хвърля ножовете. И моят познат ми казваше: „Оттам насетне реших да не ходя на цирк. Реших втори път да не гледам такова нещо. Сви ми се сърцето. Като че този нож може да се забие някъде в мене.”

Всички ние искаме да живеем в едно общество на ангели, на хора светии. Това е едната страна. Не е въпросът всичките хора

да бъдат добри, а ние какви трябва да бъдем, това е въпросът. Този въпрос ние го изключваме. Ние мислим, като че ние сме последните добри хора, като че светът има да се оправя, а не ние. Понеже светът е създаден от единици от живи същества, доброто общество зависи от ония единици, които съставят света. Каквито са живите единици, такова е и обществото, такъв е и народът. Всеки един човек включва качествата на цялото човечество в себе си. Туй, което цялото човечество може да допринесе, един ден трябва да стане достояние на всяка личност, на всеки един човек. Това е велика задача. Някой иска блаженство в света. Блаженство! Физическо блаженство не съществува. Блаженството, това е разбиране, това е отношение на разумните души. Онова, което те радва, кое е? Онзи, който те обича, е, който те радва. Но щом ти пожелаеш в душата си, че трябва само тебе да обича този човек или Бог, ти туряш един облак, едно ограничение на своя ум.

Сега, за изяснение давам един малък разказ как Господ създал пчелите и как създал мравите. Решил Господ да създаде света и видял, че мравите и пчелите са един важен фактор в него. Мислил какво да им даде, къде да ги постави, за да даде един образец на хората, за своего рода културен народ. Вика Той пчелите, дал им всичките свои блага със задача да идат и да ги раздадат на света. Тъй да ги раздадат, че всичките хора да бъдат доволни. Тия блага били в точно състояние. Те ги носили на главите си. Хората гледали – някои влизали, други излизали. Питат: „Какво носите?“ – „Трябва да изнесем благата.“ А като се върнали пчелите при Господа, едва половината от благата били раздадени. Господ решава, че пчелите не са в състояние да раздадат благата. Не са били много умни. Пчелите имат

едно разбиране, едно учение – да събират, не са се научили да раздават. Тогава Господ им дал друга служба. Направил прашец и го напращил на цветята. Благата, които някога пчелите носили, сега били напращени и те събират по малко прашец от всяко цвете, пречистват го и го правят на мед. Колко години ще минат, докато пречистят всичките блага, които са били напращени, не знаем. След като свършат тази работа те няма да бъдат вече пчели.

След това Господ повикал мравите, казал така: „На всяка врата ще ходите, ще хлопате, няма да оставите нито една врата неотворена и ще раздавате.” Мравите отишли, похлопали веднъж, дважд, никой не излиза, върнали се вечерта и казали, че едва една трета раздали от всичките блага. Много трудна работа, казват, хлопаш, хлопаш, чуваш един глас „кой хлопа?”, после никой не отваря. Тогава Господ казал на мравите: „Не знаете да раздавате Божиите блага.” Затуй и на тях дал да събират. Да се научат на изкуството как да се отварят пред тях вратите. Затова сега мравите ходят, дето не ги караш, и всичко задигат. И така, хлопат по веднъж, по дважд пъти, изпъждат ги, те пак хлопат. Сто пъти да похлопат, ще ги изпъдят и те пак ще влязат, ще задигнат нещичко и ще го носят със себе си. Те за себе си знаят много добре как да се уреждат. Казвам: Това се случва и с човека. Аз виждам пчелите в сърдечния живот на човека, а мравите, това е физическият живот. Два фактора, които са останали неразрешени в човека, той не знае как да ги разреши. Бог по същия начин го е пратил в света да оценява благата, да разбере онзи велик закон, който е вложен в живота – даването. Човек не е още това, което трябва да бъде. Ако човек трябва да се задоволи само със сегашния живот, неговото

съществуване е жалко. Ако той като една мравя или една пчела се задоволи със своя обикновен живот, няма никакъв смисъл. Растенето, развитието – това е смисълът на живота, това е реализирането на живота. Не само да се изучава живота от книги и картини, но той трябва да се опита, да се реализира. Всеки един човек трябва да расте, да приеме пълния живот в себе си. Единственото благо, единственото най-велико благо, което съществува, то е животът. Сега този живот е представен под много форми. Учените хора го представят в науката. Религиозните хора го представят в лицето на Бога, в неговите хиляди форми. Но нито един от тях не е дал метод, по който ние можем да намерим тази велика Истина. Няма човек в света, който може да ни покаже как можем да намерим Истината. Обаче всеки един човек може да покаже пътя, дори някой може да ви заведе до някой планински извор. Но за да опитате извора, за да имате истинско понятие за водата, вие сами трябва да я вкусите. Този, който пие, може да ви каже, че тя е кристална, лечебна. Но ако вие сами не опитате, няма да имате реално понятие за сладчината на водата. Следователно ние можем да разглеждаме живота и казваме какъв е животът на другите хора. Животът на другите хора е реален за нас дотолкова, доколкото ние сме опитали нашия живот. Животът на другите хора е реален за мен дотолкова, доколкото аз съм опитал моя живот. Понеже животът има едно и също произхождение, казвам: Онова, което сега смущава хората е, че те искат да се осигурят. Всеки иска да се осигури. Осигуровката е едно отлично качество. Този стремеж не е лош, да се осигури човек. Как? Човек иска да бъде умен, но трябва да знае как да придобива ума и как се развиват способностите. Способностите растат и се

развиват. Условието се дават, а способностите трябва да се развиват. Човек може да е даровит музикант, може да е даровит земеделец или даровит философ, но ако той не работи над себе си, всички тия дарби ще останат в едно затворено положение. Казвам: Съществува една философия в живота. Някой се спира и казва тъй: „Какво ни ползва нас, ако ние изучаваме известна страна на живота, а нямаме резултати.” Но аз задавам другия въпрос: Какво ще придобием, ако не използваме условията? Аз ви давам едно обяснение. Онази малката мома, която е куца, грозна и навсякъде е подритвана, никъде не я приемат, ходи, скита, среща някого на пътя и той и казва: „Вярваш ли, че аз мога да направя твоя живот щастлив, да ти дам това, за което твоето сърце копнее?” И в какво именно седи това? Да ѝ върне красотата, да ѝ възвърне здравето, от което се нуждае. Ако ѝ създаде отлично тяло, отличен образ, даде ѝ подтик на ума, на сърцето, тогава тази мома ще се издигне и животът ѝ ще се подобри. Ако тази млада мома, на която дам тези качества, един ден забрави туй, което съм ѝ дал, питам: Какво ще постигне? Тя ще постигне само страдание, защото животът има друга една страна, друга една тайна се крие в живота. Зад всяка форма, зад всяко живо същество седи онова Разумно Същество, което ви опитва как вие ще постъпите. Ако дойдете при една грозна форма, и там Бог ви изпитва. С вашата брадва отсечете едно дърво и окото ви не мига – Господ ви опитва. Виждате малка птичка, вдигнете прашката и я убиете – Бог и тук ви опитва. Бог навсякъде ви опитва. И Той само отбелязва. Всичко туй, което сте правили, ще го правят и на вас. А вие един ден ще се попитате защо са всичките тия страдания в живота ви, откъде дойдоха. Чудни са съвременните хора, кога-

то питат откъде идват страданията. Всички питат и светски и религиозни хора: „Ние ли сме най-големите грешници в света?“ Не е въпросът за най-големите грешници. Страданието в света не произтича от големите грехове. Страданието в света произтича от неизпълнението Волята Божия. Когато не обичаш никого и не изпълняваш неговата воля в душата има страдание. Тогава в човека се ражда едно противоречие. Той казва: „Аз искам да бъда свободен.“ Но в какво седи свободата на човека? Ако Бог не беше създал света, той нямаше да бъде свободен. Бог създаде света, за да покаже, че е свободен. Ако вие ме попитате – по човешки говоря – защо Бог създаде света, ще кажа: За да бъде свободен. Понеже Бог обича света, създаде го, за да бъде свободен. Ако не разбирате защо светът е създаден, не сте свободни. Следователно и обратния процес сега. Вие, за да бъдете свободни, трябва да изучавате защо Бог създаде света. В разбирането на тази свобода Бог, като създаде света, включи и вашата свобода. Защото всичко онова, което вие търсите, се намира в онова, което Бог е създал. Сега не ме разбирайте механически. Но искам да ме разберете правилно. Може да се направи една златна гарафа или стъкло от скъпоценни камъни, но най-важното е какво човек ще вложи в гарафата. Може да е скъпоценна, но важното е умният човек какво е вложил вътре. Важно е съдържанието да съответства на тази скъпоценност. Тялото само по себе си е външната форма. Онова съдържание, което трябва да е вложено в тялото, то е важно. То определя човешкия организъм: какви мисли трябва да седят в човешката глава, какви чувства трябва да обитават в човешкото сърце и какви постъпки трябва да има в човешката воля. Онзи, който иска да носи името човек, той в своя ум трябва да

носи една възвишена мисъл. Трябва да знае силата на една мисъл в какво седи. Всяка една мисъл е силна, когато може да се облече в едно чувство. Всяко едно чувство е силно, когато може да се облече в един волев акт. И всеки един волев акт е силен, когато дойде в съприкосновение с духа на човека. Ако вие не разбирате този вътрешен закон, каквото и богатство да имате, ще го изгубите. Единственото нещо, от което страдат сегашните хора, то е че не владеят своите мисли, не владеят своите чувства, своите постъпки и вследствие на това стават всичките нещастия, които сега съществуват. Хората само се заблуждават. Те не искат да разрешат въпросите в света тъй, както трябва. Всички ония палещи въпрос, които сега озадачават цялото човечество, може да се разрешат само по закона на Любовта, не на чувствената Любов, но на онази Любов, която носи живота и разумността в себе си. Достатъчен е един разумен човек, за да спаси света и този човек се яви преди 2000 години. Христос вече е спасил света. Светът е спасен, но сега хората трябва да ги убеждаваме във факта, че светът е спасен, че светът е оправен. В света има всичко, от което ние се нуждаем, а трябва да убеждаваме хората в това. Някои казват: „Няма нищо. Хляб няма. Хората са лоши.“ Трябва да убеждаваме света, че хората са добри. Казват: Вълк е този човек, но вълкът познава само вълците, мечката познава само мечките, овцата познава само овцете. Един закон съществува в света. Онова, което трябва да спаси света, то познава всичко. Вълкът е вълк, понеже е забравил защо е създаден. Той е изгубил своето предназначение. Ако една майка изгуби своето предназначение, какво ще стане с нея? Аз да ви кажа. Тя ще се облича по три пъти на ден с най-хубави дрехи, ще сяда да свири на пиано

ното, от сутрин до вечер ще фантазира за някой свой възлюбен, ще се пудри, ще се белосва, ще ходи с хубави чепичета, ще премигва с очите си, ще гледа през прозорците. Ще ходи на бал, на концерт и най-после този я лъже, онзи я лъже, докато стане една стара бабуша и каже, че животът няма смисъл. Туй, което е вярно за един, е вярно и за другите. След туй ще каже, че е поостаряла и мисли, че е разрешила нещо. Като кажеш, че си стар човек значи, че наближава да умреш. Хубаво, ще умреш, но какво ще разрешиш със своето умиране? И в самата смърт има задачи за разрешаване. Като кажеш „да умра”, ти вземаш билет за онзи свят, но като идеш в онзи свят трябва да го опознаеш. Ти искаш да отидеш в Америка, но за да живееш там трябва да я опознаеш. Мнозина отиват в онзи свят, както един българин отишъл в Америка. Един учител, Цеко Грънчарски, не този нашият Цеко, ми разправяше своята опитност: „Не искам да работя, ще ида в Америка. Оттук ще отида във Франция, ще науча френски език, че като отида в Америка ще преподавам на американците френски, за да изкарвам хляба си.” Отишъл той в Париж, изучавал малко езика, заминал за Америка и търси работа. Един ден си намира работа в една църква. Един голям орган имало в църквата и той трябвало да върти ръчката на органа, да вкарва въздух, и така да си изкарва прехраната. „Ето до какъв хал дойдох аз, един български учител, да въртя ръчката на този орган.” Както размишлявал така, забравил да върти ръчката, дошъл един французин и му казва: „Господине, ръчката!” И сега, вие сте се хванали за ръчката, и искате да напуснете, но ще ви кажат: „Господине, вие сте се хванали вече тук на работа, пари вземате, ще си гледате работата както трябва.”

Та казвам: Всеки един човек, който е дошъл в света, той се е ангажирал с известна работа. Той може да казва, че животът няма смисъл, че не иска да живее, че иска да напусне, но това са празни работи. Животът, това е една красива задача, която трябва да се разреши. Разрешите ли така всички социални въпроси, всички научни въпроси, всички духовни въпроси на цялото битие, ще ви станат ясни много неща и вие ще усетите в себе си една мощ. Съвременните хора са слаби и затова се групират на едно място, но силата не седи в множеството. Множеството, това е един баласт. Човек е създаден от много клетки, милиарди клетки има, но неговата сила седи в неговата глава, в това как е организиран неговият мозък. Там седи силата на човека. От това как са организирани неговите мускули и дали знае как да ги употреби – там седи също неговата сила.

Човек трябва да бъде творител на Словото. Да се постави на онова положение да разбира вътрешния дълбок смисъл, да се интересува от живота. Има едно правилно разрешение. Туй правилно разрешение е, както когато подквасвате млякото – малко подкваса се изисква: то е както земеделецът, който сее житото, както градинарят, който поставя семената – и разумният човек трябва да знае как да посее семената на мислите. Не трябва да се смущава какви ще бъдат резултатите. Посей семето и не мисли за последствията. Великият Закон, който съществува в света, е следният: Не щади труда си да посееш една хубава мисъл в ума си. Когато говоря за посяването на мислите, не разбирам тия мисли, които сега съществуват. Всички социални въпроси, така както сега ги разискват хората, нямат никакво разрешение. Всичката вода, която е събрана от хиляди години и запушена в шишета, не разрешава въпроса.

Не съм ходил да отварям тия бутилки, да опитвам тази вода. Аз ще ида при онзи извор, отдето е налята тази вода преди хиляди години. Тази вода в бутилките няма преснотата на изворната вода. Влезе една мисъл в главата на някой човек и той казва: „Стара истина.” Старата истина не разрешава въпроса. Истината, която остарява, нищо не разрешава. Така не се говори. Истината не може да бъде нито млада, нито стара. Туй, което е младо, то претърпява известни изменения. А туй, което е старо, то се е проявило, изгубило се е. За Истината вие трябва да имате съвсем друго понятие. Истината е онази вечна, разумна сила, която освобождава хората. Трябва да я доловите. Има една велика сила в света и като влезете във връзка с нея, тя ще ви освободи. Където и да сте, и на планината да сте, и в ада да слезете, вие като призовете тази сила, тя може да ви избави. И оттам ще познаете, че има нещо. И псалмопевецът е казал за тази сила: „О, в ада да съм, и оттам ти ще ме избавиш и ще ме спасиш.” Такова дълбоко разбиране ви е нужно. Вие седите някой път и се обезсърчавате. Някоя млада мома се е обезсърчила, че не я обичат; младият момък се обезсърчил, че не го обичат; студентът се обезсърчил, че не е завършил; търговецът се обезсърчил, че няма пари; жената се обезсърчила, че няма деца. Някой се обезсърчил, че няма разбиране. Всички хора искат да имат знание. Трябва да имате друго понятие за знанието. Ако аз натоваря една камила със знание, учена ли става тя? Ако аз натоваря една камила с най-хубави икони и кръстове, светия ли ще стане? Някои искат да им дам формула. Някой път формулите не хващат. В последната беседа ви казах за този човек от село Беброво, който като хванал една биволица за рогата, решил да направи опит, да използва една хубава формула

и казал: „В името на Господа Исуса Христа да не мучиш!” Но формулата не хванала място и биволицата го поваля на земята. Добре, че дошъл говедарят, че едва го спасил. Той ми разправяше своята опитност, как биволицата излязла по-силна от него. Ти, когато искаш да хванеш една биволица, сила трябва да имаш, че като я хванеш, тя да познае, че сила има в тебе. Сега да ви приведа едно сравнение. Ако ти не упражняваш своя ум, хванеш един въпрос, но този въпрос те поваля на земята. Освен че нищо няма да спечелиш, но ще те охлузи. Искаш да четеш някой нов философ. Този философ ти казва, че животът няма смисъл. Питам тогава как ще се справиш с този въпрос? Има ли смисъл или няма смисъл животът? За разрешаването на този въпрос философията няма да ти помогне. Аз ако съм на твоето място, ето как ще се оправя: аз ще кажа, че този философ е много по-прост от мене, той нищо не знае. Ако този философ пие от ония бутилки, напълнени с вода, а аз съм пил от самия извор, може ли някой да ми доказва, че животът няма смисъл? После, аз ще попитам този философ: Ако животът няма смисъл, какви бяха подбудителните причини, които ви заставиха да пишете тази книга? Той се е домогнал до една слабост на хората, иска да спечели пари, да си продаде книгата, за да си осмисли живота. Ако един човек ви проповядва едно учение, било религиозно, било философско, за да преживее, той не говори Истината. Ученият човек трябва да изявява, да бъде носител на Истината. Тази Истина да не се задържа, но всички хора да бъдат нейни носители в науката, в обществения живот хората трябва да бъдат носители на тази Истина. Сами трябва да се учат. Казвате: „Трябва да се защити Истината.” Тя е толкова силна, че няма нужда от защита. Най-

силното нещо, което съществува в света, това е Истината. Най-силното нещо, което съществува в живота, това е Любовта. Не защитавайте Любовта. Тя може по някой път да ви се вижда слаба, нищожна. Аз съм виждал толкоз герои, които са се били геройски на бойното поле, които не са прекленили коляно пред никого, а пред едно малко момиче коленичил, моли й се: „Ти си, която можеш да ме спасиш.” Този генерал паднал и се моли, коленичил. Това са факти. Това е Любов. Това е онази велика сила, която действа в душата на това момиче. Всеки един от нас се самозаблуждава, като мисли, че той е много силен или много умен. Щом помисли така, ще загуби всичката сила. Реката има смисъл, когато води началото си от извора. Изворът е над нея. Реката може да помисли, че тя е, която урежда всичките работи, но ако изворът престане, и реката ще престане. Ти в живота си една река, която тече благодарение на Божествения извор, през теб тече великият Живот. Ти си излязъл из Бога. Животът ти има смисъл. Тялото ти е велико. Туй трябва да го съзнаваш. Ако ти мислиш, че нямаш хубаво тяло, обезсърчаваш себе си, скъсваш връзките си с Извора. Тогава ще приличаш на млад човек, който влиза в един кладенец. Ако ти изгубиш вярата в живота, питам какво ще спечелиш? Ти ще останеш на дъното на тия страдания. Всички хора, които страдат, са дошли в това отчаяние, изгубвали са своята вяра. Аз съм дотолкова човек, доколкото изразявам Божественото начало, което се проявява в мене. Онзи прозорец, който е турен на някоя къща, колкото е по-голям, по-голяма светлина влиза. Когато светлината влиза във вашата къща, не давайте разпореждане какво трябва да прави. Има едно нещо, на което вие не трябва да заповядвате. Когато Любовта дойде във вашата душа,

не заповядвайте. Оставете да се разпорежда както тя знае. Когато Истината дойде във вашата душа, оставете свободата да се разпорежда, както тя знае. И когато Божествената светлина дойде, оставете светлината тя да се разпорежда. Животът ви ще се уреди, както никога не сте го виждали. Сега не искам туй да го приемете и да го вярвате, но опитайте го. Като го опитате, ще кажете дали думите ми се верни. За пример, ако вие повярвате, какво печеля аз? Аз печеля, че няма да бъдете недоволни и ще кажете, че думите ми се верни. Ще се радвам, че вие сте приложили туй учение и сте носители на Божественото в света. Аз бих желал всичките хора да са носители на Божественото. Между нас още няма Любов. Между нас съществува само чувството, кой да бъде пръв и кой да бъде последен. Има положение в живота, когато трябва да бъдеш пръв и когато трябва да бъдеш последен. Как ще разберете този стих, дето казва Бог: „Аз съм пръв и последен.” Ако си пръв, бъди с Бога, или бъди пръв с Христа. Този Христос, когото считаха, че е Син Божи, хванаха го римските закони, биха го, плюха го, натовариха му един кръст и тръгна Той. Разпънаха Го на него и каза: „Свърши се тази работа.” Разбягаха се Неговите ученици, един остави дрехата си и гол избяга. Христос остана сам. И най-после Той почувства, че е и от Бога изоставен. Имаше нещо велико в Христа. Великото е в безграничното Му търпение, в безпримерната Му Любов. Той каза: „Зная едно нещо, което не може да се измени. Всички може да ме изоставят. Римляните може да ме турят на кръста. Може да платя всичко туй, но има нещо в света, което не може да се измени. Онзи, в когото вярвам, онази Любов, която е в моята душа, онази Истина, която е в моя ум, онази Светлина, която е в мене, не може да се из-

мени. Те са живи.” Сега ние проповядваме един Христос, който е умрял преди 2000 години, ние проповядваме един Христос, който е минал през страданията и е устоял, минал е туй, великото изпитание в света. Може да ти вземат богатството, може да ти вземат здравето, всичко може да ти вземат в света, но има нещо, което не може да се вземе от човешката душа.

Имайте онова правилно разбиране за живота – разглеждайте го в неговото цялостно и възходящо състояние. Когато един философ или поет вземе своето перо, той пише с всичките букви, а не само с няколко. Той може ли да се спре само на една буква? Не, вика всичките букви върху белия лист. Той обича всичките и започва с перото една след друга да ги ниже. Минават те и заминават. Какво ли би станало, ако всички букви имаха навик да се докачат, че поетът пише с някои букви повече, с други по-малко, с трети в много редки случаи? Или ако всяка се гневи, че е затисната, какво щеше да бъде? Щом ти си турен като една буква в началото на Любовта, радвай се, че носиш първата буква на Любовта, след теб ще дойде втората, третата, четвъртата. Нужни са най-малко пет живи същества, и то от най-разумните, които нашият свят може да създаде и с които можете да напишете „Любов”. За да разберете думата „Любов”, трябва да намерите пет разумни същества, ако сте българин. Ако сте англичанин, ще намерите четири души – love. Англичанинът е по-практичен. Тия четири души трябва да бъдат най-разумните. Тия разумни хора трябва да бъдат човечи, да говорят за Любовта. Ще намерите един момък, който никога не се е опетнявал в живота си, който, като мине през всички изпитания, чист остава. Ще намерите една мома, която минава през всички изпитания и чиста остава. Ще намерите

един философ, който, като минава през всички противоречия, чист остава, умът му не се е покварил. Ще намерите един религиозен човек, който е минал през всички религиозни форми и сърцето му не се е опетнило. И тия четирима души като намерите, най-после ще намерите Христа, ще ги повикате заедно да ви говорят всички за Любовта. Нали искате да знаете какво нещо е Любовта? Тогава ще трепне нещо в душата ви и когато ви трепне, ще имате онази магическа сила, онази тояжка, с която, като тропнете само, можете да се движите с бързината на Слънцето, навсякъде из Вселената може да пътувате. Сега аз ви пренасям в един свят, дето не можете да имате никаква сила. Като опитате всичко на Земята и няма повече какво да правите, като проучите всички науки тук на Земята, тогава ще имате право да пътувате за другите светове. Но засега има с какво да се занимавате. Че кой ще е онзи, когато наближи последният момент на заминаването ви от този свят, след като преминете реката на смъртта, кой ще е онзи, който ще ви придружава? Когато минете от една планета в друга, ще има един капитан, който ръководи кораба. Питам: Кой ще бъде капитанът на онзи кораб, на който вие сте се качили? Ако вие се качите на един съвременен параход, все трябва да имате един билет. Тогава кой ще бъде вашият билет? Разправяше ми един българин: „Като няха пари в Америка, останал бях без пари, веднъж се бях скрил под един вагон на една гара. Намериха ме, смъкнаха ме, оставиха ме насред пътя тия американци и трябваше да чакам няколко дни, докато една вечер мина друг трен, скрих се в него и ме заведе на местоназначението ми.” Това е сегашното пътуване. Всички вие пътувате по същия начин. Като казвам „всички”, разбирам, онези, които нямат правилно разбиране.

Вие търсите смисъл в живота. Говорите за Любов. Ще обичате само Онзи, който не помрачава нито своята светлина, нито вашата светлина. Той има една вътрешна мярка. Сега казвате: „Какво трябва да правим с нашия живот?“ Оставете всички сегашни заключения настрана. Не се вплитайте. Оставете греховете настрана, слабостите, не мислете за порочността, която вие имате. Нима аз трябва да се спра да мисля, че съм един грешен човек? Аз казвам: Много добри са моите възгледи. Казвам: Аз съм излязъл от Бога, трябва да мисля, както Той мисли, трябва да живея, както Той живее, трябва да действам, както Той действа – тъй трябва да бъде! Моите отношения трябва да бъдат прави. Дето е Той, да бъда и аз. Ако е в началото, да бъда с Него. Когато някой път аз ви говоря за някое растение или за някоя малка мушица, разбирам присъствието на Бога в тях. Аз гледам и се радвам, че туй малкото същество е разумно. Аз седя горе един ден, на едно малко балконче. Заваля дъжд. Седя и си мисля за дъжда. По едно време дойде една красива пеперуда, кацна на керемидите, сви крилцата си. Излага се на голяма опасност – дъждът ще накваси крилцата ѝ. Казвам: „Ще умре.“ Такава мисъл ми мина. Засили се дъжда, накваси всички керемеди, но пеперудата остана суха, нито една капка не падна на крилцата ѝ. Петнадесет минути неподвижна стоя и след като премина дъждът, хвъркна. Казвам: Тази глупава пеперуда избра онова място, дето нито една капка от дъжда не можа да я засегне. Мога ли и аз да бъда толкоз умен като нея? Мога ли да взема едно място, дето всичките страдания, всичките противоречия в света, които съществуват, да минат край мене и аз да остана неуязвим? Това е една философия в живота. Радвайте се, това са изпитания. Ето пеперудата има

смелостта да не се скрие в стаята – един от прозорците беше отворен, но кацне на керемидите и казва: „Господи и тук можеш да ме защитиш.” Тя можеше да влезе от страх, но не се уплаши. Казвам: Ето един герой. Тази пеперуда в моите очи остана като герой. Колко бих желал хората да бъдат като тази пеперуда!

В стиха се казва: „Бъдете творители на Словото.” Когато говорим за Бога, който живее в нас, подразбираме, че Бог живее в нас във всяко време. В един момент дойде един импулс – Бог те е докоснал, проявил се е. Казва ти: „Остави аз да се проявя в тебе.” Ако ти в даден момент отвориш своята душа, да проявиш Неговата мисъл, Неговите чувства и Неговия волев акт, Бог се е проявил в тебе. Казваш: „Не му е времето сега.” Затвори ли душата си, човек постепенно започва да се втвърдява. Настава състоянието на недоволство. Когато ние говорим за Бога, тия моменти са малки. Може да си слугиня, може да си слуга, може да си орач, може да си в затвора – Господ ще те посети навсякъде. Ще посети банкера и ще му каже: „Дай малко от това, което имаш.” На затворения ще каже: „Имай вяра, не бой се, аз ще те извадя от затвора.” Ще го утеши. На младата мома, на която 10 души кандидати са се насъбрали, ще ѝ каже: „Не бой се, аз ще избира един, ще стане тази работа.” Господ навсякъде казва по нещо. Ти седиш и мислиш: „Я дойде, я не.” Заблуждение е това. Има заблуждения в света, но има и една велика Истина. Аз ви говоря за Истината, в която нещата са 100% верни.

Преди няколко дни дойде един германец, богат търговец, иска да ме види. Човекът интелигентен, едно лице хубаво. Исква да му кажа нещо. След като говорихме, онзи българин,

който го придружаваше, казва: „Негова милост се интересува от този бюст.” Показва го. Германецът казва: „Интересува ме нещо лично за мене да ми кажете.” След като му говорих много работи, казвам му: Макар да си богат човек, но си много мързелив и много немарлив. Този мързел, тази немарливост много пакост ще ти направят. Ти обичаш охолния живот. Обичаш да си похапваш повече, отколкото трябва. Той казва: „Вярно е, много съм мързелив.” В човека има едно инертно естество. И когато Провидението ви тури на работа, казвате: „Убедих се вече, че трябва да се работи.” Ако е за работа, онзи кърт цял ден оре земята и казва: „Аз свърших тази работа.” Онзи червей и той целият ден рови. Това е неразбиране на живота. Ние се качваме, слизаме, без идея. Аз никога не бих отишъл при един извор да почерпя вода, ако нямам Любов. Аз не бих отишъл да работя на нивата, ако нямам Любов. Всяко нещо трябва да се извърши с Любов. Като се върна от нивата да почувствам, че съм спечелил нещо. Същият закон – когато вие излезете в живота, да приемете Божието благословение. Вярвате ли, ще го получите. Дай от себе си и вземи, защото трябва да има една обмяна. Тогава аз казвам: Онзи, който дава, е всякога по-силен от онзи, който взема. Ако ти искаш да бъдеш силен човек, дай най-първо. Най-първо се научи да даваш, после да вземаш. А големите търговци казват: „Днес с пари, утре без пари.” Аз харесвам търговците. Едно качество имат те. Най-напред търговецът ще ти вземе парите и после ще ти даде стоката. А някой има, най-първо дават стоката, а някои искат даже на кредит. Някои лекари има, като ги извикат да лекуват, казват: „Първо трябва да платиш таксата.” Аз не бих наел да ме лекува лекар, който лекува, а после иска такса. В душата на лекаря трябва

да има сила да лекува, а не да събира пари. Той не е станал лекар, за да печели пари. Свещеникът не е станал свещеник да ръси, да кръщава, да взема пари. Той се оправдава, че иначе ще се събори църквата. Църквата не може да се събори. Живата църква това са разумните същества. Чудя се, като чувам да казват: „Учението пропада.“ Не може един народ да пропадне, човек не може да пропадне. Само умрелите работи пропадат в света. Ако къщата пропада, нека пропада, но живата църква не може да пропадне, една жива Истина не може да пропадне. Такъв е великият закон. Казват: „Какво ще стане с нас?“ Похубави времена от тия никога не са наставали за разумните. Но и по-лоши времена не са наставали за глупавите. Който е глупав, на ръжен ще го пекат, пък който е умен, пеш ще ходи, без такси. В моя ум седи една идея. Всеки човек, който иска да се качи на такси, той е инвалид. За мене файтони, таксите са изключения. Да се качиш на кон може, но и то е изключение. Аз не искам да туря в ума си един кон и да уповавам на него. Ако дойде един кон, добре дошъл, но всякога уповавам на себе си. Уповавам повече на своите крака. Мога да ходя тъй бързо, както едно такси може да ходи. Мога да ходя тъй полека, както една мравка върви. Пък ако някой път дойде таксито, добре дошло. За да е свободен вашият ум, считайте всички условия за нещо странично, не влагайте в ума си много пари, понеже ще ви спънат. Нещо излишно са парите, такситата, файтоните. В човешкия ум трябва да има нещо, което е най-свещено. Никога не задавайте въпроса: „Какво ще стане с мен?“ Светът е пълен с разумни същества, които са завършили своето развитие на Земята. Влезте във връзка с тях, да ви помогнат. Не мислете, че на тази Земя само грешници живеят. Има разумни

същества, на които сърцата им трептят от Любов към нас. Има същества, които имат знания и те изпращат своето благопожелание. Ако имате радио, ще слушате. Те казват: „Братя ние сме с вас.” Сега вие може да ме запитате: „Туй което казваш, вярно ли е?” Ако вярвате – вярно е, ако не вярвате – не е вярно. За мене 101 на сто е вярно. Може би на някои 90 на сто, за някои 80, 70, за някои 60 на сто, а за някои може да е квадратна лъжа. То е ваша работа сега. Ние не можем да живеем в света, ако нямаше тия разумни същества, които не умират. Благодарение на тях ние живеем. Благодарение на Христа ние живеем в света. Благодарение, че Христос живее и вие живеете. Ако Христос не беше умрял, досега и вие не щяхте да съществувате. Животът, който имате, вашата мисъл, вашите чувства, всичко се дължи на Христа, който е дал всичко от себе си. Какво казва Христос днес за вас? Христос казва: „Братя, използвайте ония блага, които моят Отец ви е дал. Вървете по моя път, както аз ходих. Бъдете смели и решителни, понасяйте всичко с Любов, с Истина, със Светлина, за да победите.” Този е истинският път. Всички хора, бедни и богати, трябва да си подадат ръка. Това е сегашното разбиране на социалния въпрос. Богатите трябва да излязат от къщите, сиромасите също, да си подадат ръка и да кажат: „Съществува в света братство!” Щом съществува братство, тогава ще дойде равенство и при това положение въпросите много лесно се разрешават.

И тъй бъдете творители на Словото, носители на Живото Слово, носители на Живата Мисъл в душите си и бъдете силни!

38. Неделна беседа държана от Учителя, на 3 юли 1932 г.
София – Изгрев

ПРИЕ ГО С РАДОСТ

Ще прочета 19 глава от Евангелието на Лука. Ще взема думите от 6 стих: „Прибърза да слезе и прие го с радост.”

Човек се радва само тогава, когато придобива. На Земята радостта е всякога последствие на придобивка. Скръбта е резултат всякога, когато човек изгубва нещо. Скръбта е загуба, радостта е печалба от гледището на човешкия живот. Може човек да бъде радостен само когато възприеме Истината, понеже тя ще внесе онова, което той желае. Може някой път да приемете Исуса, но какво разбирате вие под името Исус, и какво под името Христос? Исус или Христос е важен дотолкова, доколкото Той изразява вечното Начало, изразява Бога в себе си, доколкото Той е vyplъщение на Бога. Другото положение: казвате, като Исуса човек няма, но казвам ви, като Бога няма. Най-първо Бог е, после е проявлението на Бога. После, и като нас няма, понеже ако нямаше хора на Земята като нас, къде щеше да проповядва Христос? Израз на учението Христово са хората. За да се прояви Бог, трябваше един Христос, а за да се прояви Христос, трябва да има хора като нас.

Сега ще оставим вашите стари възгледи, каквито имате, защото когато слугинята отива на хорото, трябва да сваля своите готварски дрехи, своята мазна шамия, обуца, всичко туй трябва да напусне и да се облече чисто, да е спретната, както трябва. Само тогава може да иде на хорото. Мнозина от хората може да кажат, че вярват в Бога. Няма съмнение. Не съм срещнал същество в света, което да не вярва. Аз съм забелязал, че и растенията вярват, и мушиците вярват, всички бръмбарчета

вярват, но това са степени на вяра. При тази вяра ние страдаме и умираме. Някой път се съмняваме в това, в което вярваме. Питам: Ако ние се съмняваме във вярата, която имаме, това вяра ли е? Не е. Вяра е само това, в което не може да се съмняваме. Съмняваме ли се, това не е вяра. Съмняваме ли се в Бога, това не е никакъв Бог. Божественото не търпи абсолютно никакво съмнение. Ако има един Христос, в който може да се съмняваме, той не е никакъв Христос, той е някаква измислица на нашия ум. Може ли аз да се съмнявам в хубавата вода, която носи живот на човека? Може да се съмнявам във водата, която има примеси.

Сега аз искам да изнеса само една Истина, понеже Истината има за цел обновяването на човека, въздигането на човека, растенето на човека. Да се спаси човек, това значи, че той нещо е закъсал, та иска спасение. Спасението е избавление от болезненото състояние, в което човек е попаднал. Да се спаси човек, значи болен е. Здравият човек трябва ли да се спасява? Болният трябва да се спасява. Здравият трябва да се учи да работи, да служи на Бога. Здравият човек трябва да служи на Бога. Аз няма защо тогава да проповядвам. Аз мога да кажа три думи, да затворя Библията и да си изляза, но искам да се поразговарям малко, да се намеря на работа. Ако искам да ви говоря кратко, ще ви кажа тъй: „Живейте като Христа, проявявайте Бога, както Той Го прояви.” И ще се свърши работата. „В коя църква да бъдем?” В коя църква беше Христос, бъдете и вие в същата църква. „Кое вярване да имаме?” Кое вярване имаше и Христос. В Православната църква или в Евангелската, или в друга църква?” Има една църква в света, на която всички хора са членове. Най-умният проповедник на една Евангелска

църква дал следното изяснение на всичките противоречия, които съществуват. Когато Израилският народ пътувал из пустинята, при онези свещени скитания, които Мойсей направил, 12-те колена били задължени да носят по една част от цялата скиния. И щом пристигали някъде, установявали се и там всичките колена донасяли всяко своята част и сглобявали скинията. Щом тръгвали, пак я разглобявали и всяко коляно взимало своята си част. Сега всички верующи в света носят по нещо, по една част от скинията носят – част от Истината носят, част от Учението носят. Обаче щом дойде време да се сглоби цялата скиния, всеки дава частта, която носи и така се сглобява цялата скиния. Когато Христос дойде, ще повика всичките колена и ще каже: „Дайте частите на скинията, да я съградим тук!“ Тази скиния ще бъде тъй нареченото Братство. Ако на Земята не се образува братство и сестринство между хората, никаква скиния, никакво служене не може да бъде. Изразът на една скиния, това е братството, това е сестринството. Успехът на един народ седи в тази идея, да има братство и сестринство. В човечеството е пак същата идея.

Под думата „църква“ разберайте разумните хора, които имат истинско понятие за света или които познават Бога. Познават, че живеят в Него.

Сега, много пъти съм говорил, че философски искат да ни убедят, цели трактати има писани върху това какво нещо е Господ. Като че Господ е нещо вън от нас, и може да се проучва. Бога ние никога не може да проучим. Той е недостъпен за каквато и да е философия. Ако някой философ каже, че Бог може да се проучи, това е заблуждение. Делата Божии може, онова, което Бог е създал, може да проучим, но да проучим

Бога, то е заблуждение. Всеки, който се е занимавал или се е опитал да проучи какво нещо е Бог, е свършвал катастрофално. Ангелите са опитаха и паднаха. Адам се опита и съгреши. И сегашните църкви, дето са отпаднали за това, че са искали да ни покажат какво нещо е Господ. Всички трябва да престанат да доказват какво нещо е Господ, а да изучават делата Му, да имат Любовта. Той да живее в сърцата им и да се проявява. Сега туй всеки може да ви го каже. Нали всеки лекар може да ви лекува, когато сте болен? Благодарим за лекуването, но лекар е този, който може да внесе здраве у вас. Всеки може да се моли за вас, когато сте умрели, но не оживявате, молитвата му не е чута. Онзи, който се моли за вас и вие възкръснете, неговата молитва е чута. Ние казваме, че трябва да се помолим на Бога. Отлично е да се помолим. Молитвата е средство човек да стане проводник на ония сили, които работят за благото на човека. Защото всичко в Природата е живо, не е механическо. По някой път ние се спрем и казваме: „Отче наш, Който си на Небето, да се свети Името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя...” – то е по форма; но когато човек дойде до положение да разбира какво е онова отношение към Бога като Баща, какво отношение има Неговата Воля спрямо мене, какво отношение има Неговото Царство спрямо мене, и когато всичките тия положения в Господнята молитва се заемем да приложим, само тогава сме разбрали какво нещо е Господнята молитва. Светът не е създаден, за да бъдем ние религиозни. Религията е едно положение. Да бъде човек религиозен, това е едно съотношение; или да бъде човек умен, това е едно съотношение; или да бъде човек добър, това е едно съотношение. Има нещо повече от това, което човек трябва да бъде. Всеки

един трябва да намери своето отношение, което има към Бога, какво място заема и да знае защо е изпратен и какво трябва да върши на Земята. Не сега да го учат, но които го учат, трябва да знаят това. Непременно като отива в училището, това трябва да знае. Има нещо, което трябва да знае, има нещо, което той отпосле трябва да учи.

Сега аз искам само да ви припомня някои работи, които знаете, но не сте ги приложили. Защото всички знаете да обичате тези, които ви обичат. Няма някой от вас, не съм срещал някой, да не знае какво е обичта. Даже това и животните го знаят. Казвате, каква е целта, какво е предназначението на едно животно? Окажете му малко внимание и веднага туй животно е разположено спрямо вас. Не само животните, но и растенията: направете каква и да е услуга на някое растение, и то се привързва. Но хората не са се научили още да обичат тези, които не ги обичат. Питам тогава, как ще примирим с нас този стих: „Бог е Любов.” А после казваме, че хората не се обичат. Може ли едновременно Любовта да произтича от два източника? Може ли Бог да ни люби и хората да ни любят? Ако ние приемем, че хората ни любят, тогава ние от Любовта на Бога нямаме нужда, а пък ако Бог ни люби, тогава ние нямаме нужда от Любовта на хората. Не само да мислим, че някой ни обича, но онзи, който ни обича, трябва да допринесе нещо за нашето развитие. Христос казва: „Това е Живот Вечен” – Любовта на Бога внася Вечния Живот като едно благо. Да те люби Бог, това е да притежаваш най-голямото благо в живота, а щом имаш най-голямото благо, ти имаш всичките блага, които Вечността съдържа в себе си. Щом имаш тия блага, ще бъдат изключени всичките тревоги, които сега имаме. Сега всички хора сме

поставени на големи тревоги. И богатите, и бедните, и учените хора, всички са подложени на една вътрешна коренна промяна, на едно терзание; даже и светиите на Земята, и те са подложени на големи изпитания. И светията може да бъде изложен на изпитания. Но във всяко едно изпитание има нещо, една задача, която човек трябва да разреши. Един умен баща дал своята тояга на сина си и казал: „Синко, докато държиш тази тояга в ръцете си, всичко може да спечелиш. Тази тояга да пазиш като очите си!” Синът носил тоягата, но не му вървяло и той осиромашал, че му останала само тоягата; и няколко пъти той мислел да я зареже или продаде, но за една тояга колко ще му дадат? От баща му му е дадена. Един ден го напада един бик и той, за да се спаси от бика, счупил тоягата, но се избавил. На две счупил тоягата и казва: „Отиде всичкото щастие!” Обаче като разгледал счупената тояга, видял, че тя била пълна със злато и си казал: „Защо бикът не дойде малко по-рано, защо толкоз късно дойде?”

Казвам: Вие носите тояга, вие носите вашето щастие и трябва да дойде някое голямо нещастие, за да се счупи тоягата, за да видите, че има нещо голямо скрито в нея. Сега някой може да каже: „Да бих имал такава тояга!” Всички носите такава тояга. Само че трябва да дойде бикът, да счупите тоягата. Казва се в Евангелието на Лука, че Закхей искал много да види Исуса и понеже имало много народ в Ерихон, а той бил нисък, затова се покачил на една черница, за да Го види. „И като дойде до това място, Исус му рече: „Закхее, слез скоро, защото днес трябва да остана в твоята къща.” И прибърза Закхей, та слезе и прие Го с радост” Когато ние приемем Великото в света, Бога, Той, по който и да е начин, ще ни се изяви. Добрите

хора в света, това са проводници или образи на туй Велико Същество. Когато ние говорим за Бога, някой път тази идея ни се вижда смешна. Казваме: „Като какво нещо е Бог?“ Хората всякога са склонни да почитат туй, което прилича на тях. Всичките божества, които хората имат на света от паметивека досега, все приличат на тях. Но всяко божество, ако прилича на тебе, пък ти не приличаш на него, това е едно противоречие. Казвате: „Христос е Божественото, ние като Христа не можем да бъдем.“ Ако ти като Христа не можеш да бъдеш, какво отношение може да има между теб и Христа? Ти отиваш при някой учен професор и казваш: „Аз като този учен професор не мога да бъда.“ След време, като се учиш, може да станеш. Не точно така като него, но знанието, което този професор има, и ти може да го имаш. Тогава Христовите думи как ще ги изтълкуваш? Той казва: „Ще дойде време, когато вие поголеми чудеса ще правите от тия, които аз правя.“ В Христа не е имало такива дребнави разбирания за живота, да кажем, че ще Го засенчат. Той казва тъй: „Отец ми е, Който живее в мене, аз изпълнявам Неговата воля.“ Всеки един човек на Земята, който иска да изпълни делата тъй както Христа, той не може да ги изпълни, ако Бог не живее в него. Ако Бог не живее в него, нищо не може да направи. Може да има временен успех, временните успехи ще ги намерите в гробищата, временните успехи ще ги намерите в паметниците, в книгите; временните успехи ще ги намерите в пръстените, накитите; временните успехи ще ги намерите в обувката, шапките, дрехите, в някоя реликва изостанала, в някаква кост. Ако ти обичаш някого, ти ще почувстваш и неговата Любов вътре в душата си. Има неща в света, които при известни условия са невъзможни, при други

условия са възможни. Няма да ви разправам. Има една история, за някой си стар цар. Един от неговите учени мъдреци се провинил и царят го осъдил на вечен затвор. Ходил той, молил се, но царят казва: „Не, според законите на държавата, трябва да претърпиш наказанието. Така трябва да се упражниш, нищо повече.” Всички се опитали да повлияят на царя, но той останал непреклонен. Той имал дъщеря, която обичал от сърце, единствена дъщеря. Тогава един мъдрец, който искал да помогне на осъдения, се помолил на Бога и дъщерята на царя се разболяла, и била на умиране. Викали всички лекари на царството да лекуват дъщерята, но те казват: „По никой начин не може да оздравее, тя е осъдена на смърт.” Явява се тогава този мъдрец, който казва: „Аз ще я излекувам, ще ѝ възвърна живота, само при едно условие – вие пуснете затворения на свобода.” Царят казва: „Възможно е сега.” Невъзможните неща в едно отношение стават възможни само при Любовта, която може в дадения случай да се прояви. Само при Божествената Любов невъзможните неща стават възможни. Думата „Любов” не означава някакво чувство, афект. Под думата „Любов” аз разбирам безсмъртие, аз разбирам веселието на човека, което носи здравето на човешкия ум. Онзи човек, който има Любовта, пред него цялата перспектива на живота е ясно определена, той не ходи в тъмнина, той не разсъждава, както разсъждават хората. Ние може да кажем, че Хималаите са най-големите планини, но питам какво струват Хималаите пред Слънцето? Ако има жители на Слънцето, те ще се интересуват ли от Хималайските планини? Даже Земята, която е толкова малка по отношение на Слънцето, какво значение може да има тя, ако е по големина като него, тя никаква ценност не може да има.

Може да съществува друго едно разумно отношение в света. Равенство и братство съществуват само в закона на Любовта. Единственото братство е в Любовта. В знанието равенство не съществува, и в свободата не съществува. Равенство съществува само в свободата, която е проникната от Любовта. Само в знание, което е проникнато от Любов, равенство съществува. Но знанието и Мъдростта сами по себе си, като светлина, различно осветяват разните предмети, няма еднаквост. Но в закона на Любовта има еднакви отношения. Любовта е най-голямата хармония, която съществува. Когато казваме, че Бог е Любов, разбираме същината на живота, отдето всеки човек трябва да почне. Може да проучваме живота от положението на Мъдростта, но той ще остане само една тайна. Ние може да проучваме живота от гледището на Истината, но той ще остане една тайна. Ако проучваме живота от гледището на Любовта, нашият живот ще се осмисли.

Когато Христос е казал, че ще „остане в къщата” на Закхей, той с радост го е приел, защото Той носеше Истината, в която Любовта се проявява. Може да сте богат човек, но нито знанието ви може да ви накара да раздадете имането си, нито свободата, която имате. Като влиза Христос, който носи Любовта, Закхей казва: „Господи, половината от имането го давам на сиромасите. Ако съм обидил някого, въздавам четворкратно.” А Христос казва: „Днес стана спасението на този дом.” Всички социални промени, които трябва да станат в света, ще станат именно по този път. Всички хора, без разлика от каквото верую да са, всички общественици, философи, учени, религиозни, майки и бащи – ако всички те не приложат тази Любов, която носи братство и сестринство в себе си, Царството Божие на Земята не може

да дойде. Когато Христос казва: „Търсете Царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи”, Той е разбирал този велик закон на Любовта.

Ние се натъкваме на една мъчнотия: Може ли да обичаме всички? Как не, разбира се, че можем. Аз мога да ви накарам да се обичате. Когато и да е може да обичате. В туй отношение съм майстор. Ще кажете как тъй? Ако ви накарам да ядете мляно брашно, ще кажете: „Не съм животно, какво мисли за мен, че ще ми дава да ям брашно?” Но ако туй брашно го направя точено със сиренце, с масълце на баница, така ядвате. Каква е разликата сега, защо не искате да ядете брашното? Не може да обичаш при известни условия. Един учител не може да обича своя ученик, ако той не учи, но щом в него има разположение да учи, учителят има вече възможност да обича. Щом учителят има разположение да обича, той предава знанието и на ученика, който го приема. Проявява се същият закон, да обичаш учителя си.

Казвам на сегашните хора: Новото в света е да разбирате новото положение на Любовта. Всички хора трябва да се изпразнят от всички свои стари вярвания, без разлика, от всичко, което са натрупали, като започнете от излизането на Адам от Райската градина досега; да се изпразнят съвършено, да измият тия шишета и да внесат в себе си новото. Онова, което имате, ще го турите навън. Пък, ако искате, дръжте го, но ако искате новото, новото вие не можете да турите при старото. Това, което Бог ще ви даде, по никой начин не може да го турите при старото. Христос е казал в старите мехове ново вино да не се налива. В старите вярвания нови вярвания не се влагат. Защото новото, което иде в света, то не иде да разруши, то иде

да обнови, да даде смисъл на живота. Ако туй новото го турите в старото, старото не може да издържи на този напор, на тази интензивност, която има в новото. Вземете кой и да е светски човек: ако внесете идеята за Бога в него, той веднага ще се раздвои в себе си, нервите му няма да могат да издържат, ще се прокъсат. Много хора полудяват – напукват се нервните влакнца, не могат да издържат на вътрешния напор. Някой като стане християнин, като прочете нещо от Христовото учение, че трябва да се отрече от себе си, от имането си, се уплаши и казва: „Загазих.“ Ни напред, ни назад. Човекът мисли, мисли, жената го тегли на една страна, децата на друга, най-после се обърка умът му и другите казват: „Откак влезе в тоя път, му кръшна умът.“ Човек трябва да има една основна идея, трябва да има едно верую, да не се заблуждава. Има нещо, в което не трябва да вярва. Той не трябва да вярва нито че е сиромаш, нито че е богат; той не трябва да вярва нито че е здрав, нито че е болен. Той не трябва да вярва нито че е глупав, нито че е умен. Как ще ме разберете вие? Щом вярваш, че си умен човек, може да бъдеш и глупав. Щом вярваш, че си здрав, може да бъдеш и болен. Ще вярваш, че здравето и болестта са твои слуги. Ще вярваш, че умът и глупостта са твои слуги, ще вярваш, че доброто и злото са твои слуги. Ща кажете: „Може ли туй да се вярва?“ Питам: Като вярвате по старому, какво сте постигнали? Онези християни, които разбраха Христовото учение, са при Христа в Небето. Онези, които не са го разбрали, още киснат на Земята. И дълги години ще киснат. Христос казва: „Хора, които вярват по старому, при мене не може да дойдат.“

Дойде една майка и искаше и двамата ѝ сина да седнат до Христа – единият отдясно, а другият отляво, защото много

ги обичала, та отсега решила да им подготви място. От друга страна тя искаше да изпита какво може да направи Христос. А Той й рече: „Всичко може да ви дам, но да туря единият отляво, а другият отдясно, това не е дадено на мене. Което е дадено, които са достойни, те ще заемат тези места.” Достойнството седи във вътрешното разбиране. Аз не искам да ви кажа, че не разбирате, но вие всички сте под чуждо влияние, нито един от вас не е свободен. Аз наричам свободен онзи, който е свободен от заблуждения. Казва някой: „Имам желание да слушам.” Радвам се. Тогава се освободи от всичките заблуждения. Ти си чел някой философ; който и да е философ, той е заблуден. Ако четеш Моисей, чети го в оригинал, а не да се заблуждаваш с онова, което учениците му отпосле са говорили в името на Моисея. Моисей ще се чуди на онова, което отпосле са притурили към неговото учение. И Христос сега се чуди на онова, което верующите са притурили към всичко това, което някога е казал. Христос и да дойде, Той вече ще проповядва не както някога, ни най-малко, но ще проповядва по нов начин, понеже Той ще бъде носител на онази велика Божия Мъдрост, в която се твори новото.

Новият човек се създава сега. Не е въпрос за спасяването на човечеството. Сега Господ създава нов Рай. Създава се един нов Адам и нова Ева. Ако вие искате да бъдете деца на този, новия човек, то ще трябва да се родите по нов начин. „Ако не се родите изново.” От кого? Христос казва: „От вода и дух.” Аз ви казвам тъй: Ако не се родите от новия Адам и новата Ева, в Царството Божие не можете да влезете. Какво ще ми кажете вие? От вода и дух? Вие мислите, че знаете какво значи това. Щом го знаете, тогава тайната е разрешена, няма какво да про-

повядвам. На онзи, който знае, аз няма какво да проповядвам. Сега, чели сте, че от вода и дух трябва да се роди човек, но не го разбирате. Аз ви казвам: От Новия Адам и от Новата Ева. Трябва да се родите, това е по човешки, ще го разберете по човешки. Как ще разберете вие стиха: „Родени от Бога?” Човек, който е роден от Бога, той обича всички. Роденият от Бога обича всички, това е едно от качествата му. Не само че пакост и зло не прави, но той обича всички живи същества. Там, дето вижда диханието на Бога, той над всичко трепери. Ако вие не покажете вашата Любов към някое растение, ако вие не покажете вашата Любов към животните, как ще сте родени от Бога? Не говоря за изопачените животни, които сега съществуват, не говоря и за тия деградирали растения, които сега съществуват, но за растенията и животните в тяхното първоначално състояние. Според окултната наука растенията са говорили едно време тъй разумно, както хората сега говорят, а пък животните са били философи. Но като е паднал човек, толкова ниско е паднал, че дошъл до положението на растенията. Човек днес говори с езика на растенията, а растенията онемели. Те, като слезли по този закон на саможертвата, съвсем забравили своя език. И благодарение, че растенията са говорили, човекът носи тяхната философия, а пък те са онемели. Всички хора днес са под влиянието и на философията на животните. Казвате: „Аз няма да бъда баба, я.” Че то е животинско състояние. Да остаряваш, това е едно животинско състояние. Да се чувстваш, че си богат, това е животинско състояние. Да се чувстваш, че си сиромас, това е животинско състояние. Да чувстваш, че боledуващ, това е животинско състояние. Да чувстваш, че умираш, това е животинско състояние. Казано е, че в който ден ядеш от

забраненото дърво, като животно ще умреш.

Сега това са ред твърдения, в които не искам да вярвате, нито искам да ви убеждавам. Аз ни най-малко не искам да вярвате, сам не съм човек на вярата. То е привилегия. Аз съм човек на Любовта. Проповядвам Любовта, нищо повече. Разбрал ли съм Любовта в нейната основа? То е подтик, то е извор. От този извор ние ще създадем една основа, върху която можем да градим сегашния социален строй. Всички сегашни хора, които са способни да работят, ще им дадем място. Всеки надарен човек ще му дадем възможност да се прояви, ще дадем възможност на всички хора да се проявят. Никому няма да казвате „недей”. Ще дадем пълна свобода, само ако имат тази Любов в себе си. Правили ли сте в себе си опита доколко можете да обичате хората? Аз съм ви привеждал пример. Може да обичате ето какъв човек. Срещнал един дервиш един турски бей и му казва: „Услужи ми.” Беят бръква, изважда кесията си, отваря я, а там има наредени златни и сребърни монети. И беят му казва: „Вземи си.” Дервишът си взима 20 турски пари. „Защо не взимаш повече?” „Не ми трябват.” Това е човекът, когото може да обичаш. Един човек, който може да те излъже, казва: „Ти нали в Христа вярваш, я ми дай 1000 лева назаем.” Не. Ако той иде със закона на Любовта, аз ще зная неговите нужди и преди той да ми поиска. Няма да чакам да ми иска 1000 лева, аз ще му ги пратя. Писанието казва, че Бог предвижда неговите нужди. Когато обичаме Бога, Той ни изпраща Своите благословения. Той изпраща благословение и на тия грешните хора. Аз, като не изпълнявам Неговата воля, Неговия закон, съществува друг закон в света. Това е закон за болните хора. Ще идват лекари, ще идват милосърдни сестри, служители, и

работата няма да става лесно. На всяка стъпка ще имаш нужда все от хората. При такова положение ти не може да обичаш. Някой ти притисне крака, причини ти болка. При здравословното състояние, за в бъдеще, хората няма да се ръкуват, никакви целувания няма да има, няма да има прислужници, слуги и господари. Сега това е една теория. Не вярвайте в това. Питат някои какво ще бъде бъдещето. Ти ще носиш тоягата и дето седнеш, ще хлопнеш, и каквото пожелаеш, ще бъде. Ако искаш да имаш един приятел, той ще бъде при тебе. Ако искаш сам да бъдеш, ще бъдеш сам. Ако искаш да ядеш, ще хлопнеш, ще се наядеш, пак ще хлопнеш и всичко ще се вдигне. Вие казвате: „Да бъде сегашният живот такъв!“ Този начин сега не може да бъде, понеже туй положение е възможно само при здравите хора, в които Любовта е една велика основа на живота.

Сега да кажем, вие седите, наблюдавате ме и казвате: „Какво ли мисли този човек?“ Аз да ви кажа какво мисля. Единственото нещо, върху което аз съм мислил досега, то е Любовта, във всичките нейни прояви. За мене са чужди другите работи, второстепенни са. Аз съм правил опити и виждам, че хората си приличат навсякъде. Ако речеш да привлечеш човека с добрини, той всякога остава един и същ. Даже колкото повече добрини правиш, ти ще си намериш беля на главата. Ако искаш да правиш добрини на хората, по-добре да те не знаят. Щом те знаят, те веднага ще кажат: „Той има някаква задна цел.“ Сега аз съм избрал един метод на проповядване. Не е много практичен. Този метод е за бедните хора, от немай къде го вземам. Считаю ви за болни, затова ви проповядвам. Аз като лекар идвам. Сега живея между болните, пък някой път е възможно и аз да се разболея. Вие, пък и други, се питате: „Ако

той заминем, ако той умре, кой ще ни ръководи?” Чудни са тия хора! Слепи ли са? Ръководството е вътрешно! Аз проповядвам Божиата Любов. Има един свят, който ръководи. Аз съм, който нося новата вест и казвам: Забравили сте Баща си! В болницата, в която сте дошли от дълго време, как минавате, имате ли нужди? Той донякъде се интересува от тази болница, пита какво ще стане. Баща ви е измислил да изгори болницата. Вие ще бъдете последният, който ще я напусне. За болницата – един кибрит! Няма да има нужда от болници. Мислите ли, че ако в света нямаше болници, не щеше да бъде по-добре? Мислите ли, че ако в света нямаше затвори, нямаше да бъде по-добре? Нека се превърнат болниците в училища. Нека се превърнат затворите в църкви, нека се превърнат казармите в работилници, да работят хората. Преди няколко дни дойде при мене един военен, от големите чиновници, иска да ме изпитва. Казвам: За в бъдеще пак ще се бият хората, но по един нов начин ще се бият. И куршумите ще бъдат така направени, че като ударят някой престъпник, той ще се свести и ще каже: „Разбрах какво нещо е животът!” Като го засегнат куршумите, той ще поумнее. 500-600 хиляди души като се набият, ще поумнеят, тогава ще се върнат в обществото, ще ви подадат ръка и ще кажат: „Ние научихме нещо ново.” Така че ще се бият и ще поумняват, и кръв ще се пуска, но ще благодарят, че е изтекла нечистата кръв. Счупване на ръце и на крака няма да има. Казвате: „Може ли да бъде това?” Скоро ще бъде. Дай Боже така да стане! Ще дойде време, когато така ще се бие, и аз като вдигна своето шишане и като му тегля един куршум, той ще поумнее. Тъй както ме слушате, ще кажете: „Не е правоверно. Това Христос не е проповядвал и църквата

не ни учи така. После, какво ще стане с обществото, със сегашния строй?” Питам: Старият човек, който се безпокои за своето положение, какво му допринася това безпокойствие? С безпокойствието няма ли да остарее, няма ли да умре? След като умре, какво ще спечели? Тогава ние не се ли намираме в положението на Настрадаин Ходжа, който, като го питали за живота, казал: „Като умре жена ми, половината свят умира, а аз като умра, целият свят ще умре.” Питам: Ако ти умреш, и жена ти умре, каква философия има в това? Дотолкова, доколкото ти можеш да живееш и да участваш в богатата на света, дотолкова и всичките хора ще живеят, и може да се обичат и да си съдействат едни на други. Това е смисълът. В какво отношение? Всеки може да си има свои възгледи за живота, той има право, но тия възгледи не трябва да препятстват на хората да бъдат братя. Не българско братство, американско братство, руско братство, немско братство, но братство, което да обедини хората. Като се срещнат двама души, да бъдат като братя, да бъдат готови да си помагат, нито един от тях да не иска да излъже другия. Всеки да има желание да допринесе нещо. Аз не съжалявам, когато някой път идват при мене, искат услуги. Досега съм съжалявал само като гледам, че някой иска от мене повече, отколкото му трябва. За пример, не иска да го нахраня, но иска да го осигурия, да го пратя в странство, да свърши училище, да стане проповедник някъде. Аз седя и му гледам ума. Ако ти си роден за проповедник, нищо в света не е в състояние да те спре да станеш проповедник. Ако ти си роден за философ, нищо в света не е в състояние да те спре да станеш философ, и поет. Ако ти си роден за музикант, за каквото и да е, нищо в света не е в състояние да те спре. Щом мислиш, че

нещо е в състояние да те спре, ти се намиращ в един свят на условия. Аз наричам този свят, свят на болни хора. Ти тръгнеш, искаш да знаеш какво мислят хората. Сегашното общество не е готово, това не е философия. Болестта е едно изключение, здравето е едно правило, глупостта е едно изключение, разумността е естествено условие на нещата. Доброто е едно естествено положение, злото е едно изключение в света.

Казвам: Когато Христос влезе при Закхей, този малкият човек имаше нещо, което го измъчваше. Всички имате желание за постижения. Туй, за което вие говорите на другите хора, наполовина ще го постигнете. Казваш ли на хората за работата, която искаш да вършиш, наполовина ще стане. За да станат нещата нацяло, никому не трябва да ги казваш, освен на Бога. Когато тия работи, като се реализират, целият свят ще знае. Тъй ще бъде. Някой казва: „Няма вода.” Седя тук и се моля на извора да излезе вода. Когато излезе изворът, всичките хора ще узнаят. Или, ще имате философията на Настрадаин Ходжа, който като се намерил в едно затруднено положение, намерил една пила, отишъл пред дюкяна на богат търговец и започнал да пили ключа. Минава един човек и го пита: „Ходжа, какво правиш?” „Свиря на кимане.” „Къде му е гласът?” „Гласът утре ще се чуе.” Гласът на онова, което ние вършим, все ще излезе. Сега ще кажете, има ли право Настрадаин Ходжа да реже ключа и да обере дюкяна? Няма право от морално гледище. Има ли право господарят да отреже главата на кокошката, на пуйката, на агнето? Казвате, че Настрадаин Ходжа няма право да реже един ключ, а пък господарят има право да отреже главата на едно агне. Ако Настрадаин Ходжа няма право да краде един богат, и онзи няма право да реже главата на агнето. Тогава

ще си цитирате свещените книги. Не, с нищо не можете да се оправдавате. Настрадаин Ходажа прави това за интерес. Ние в света също вършим много работи, които не са позволени. Не че Бог ги е утвърдил. Когато зададох на Христа въпрос защо Моисей заповяда да даде мъжът разводно писмо на жена си, отговорът беше: „Заради вашето жестокосърдечие.” Отначало не беше така, отначало съществуваше законът на Любовта между мъжа и жената, а отпосле условията са се изменили, хората сами внесли разводното писмо. Те се съчетават, женят и разженват, но това не е Божествено. Правят си каквото искат, това не е Божествено. В Божествените неща туй, което Отгоре е съчетано, онези, които трябва да се оженят, никой не може да ги спре. Никой не може да венчава, когото Бог венчае, той е венчан от вечността. Христос казва: „В края на Възкресението нито се женят, нито за мъж отиват.” Понеже човек няма да се жени, Любовта е, която ще образува онази връзка, която няма да се опетнява. Човек в лицето на една жена ще вижда повече от жена, повече отколкото майка, повече отколкото дева, в жена си той ще вижда едно Божество. И жената ще вижда в мъжа не само един мъж, тя ще вижда нещо Божествено. Само така е възможно да се създадат условия за новия живот. Всички ония души, които са будни, така трябва да започнат да живеят, вътрешно. Да кажем на света: Трябва да почувствате новите хора, които носят новото учение. Казвате: „Какво трябва да правим?” Живейте както Христос е живял. Обичайте както Христа: „Бог толкоз възлюби света, щото изпрати своя Единороден Син да пострада, за да не погине нито един, който вярва в Него, за да не погине никой, който Го люби.”

Под думата „вяра” се разбира живот вътре в човека. Мно-

го от промените са изменили нашата вяра и сега тя не може да издържи. Затова Любовта трябва да влезе като основа на сегашния социален строй. Вие се готвите да идете в Небето. Аз съжалявам онези, които се готвят да ги погребат няколко свещеници, владици, да ги опяват. Аз облажвам онези, които ще отидат някъде, никой да не ги знае къде са, там да си издъхнат, да няма никакъв гроб. Да го не знаят. Сега в гроба ще ходят, ще го търсят. Ще ви приведа един пример. Тук преди 20 години на една софиянка ѝ умира детето, на шест години момиче. След време ѝ се ражда друго момиче, но тя все плаче. И момиченцето ѝ казва веднъж: „Мамо, не плачи! Онази, дето мислиш, че е в гроба, съм аз, дойдох отново на Земята.” Сега тя завърши гимназия. Казвам ви само, не ви доказвам, че се прераждат хората. Душите се прераждат, създават своите форми. Любовта е мощна сила, душата може да дойде колкото пъти иска на Земята. Тя е свободна, тя е Божия дъщеря. Душата - това е най-великото и мощното. Не туряйте никаква граница на вашата душа. Душата – това е човекът. За душата си не може да мислите лошо. Ти ще бъдеш едно със своята душа. Ако вярваш, че имаш душа, ти разбираш какво нещо е душата. Ако не вярваш в своята душа, ти си изгубен човек. Ти ще вярваш в своя ум, ще вярваш в своето сърце, а не вярваш в туй, в което трябва да вярваш. Умът и сърцето са слуги на човека. А Божественото, това е диханието на Бога, него наричат дух. Душата и духът са от Божествен произход. Ние трябва да вярваме в Божественото начало, което е душата вътре в нас. Следователно ти трябва да се радваш, че си срещнал един човек, когото можеш да обичаш, защото имаш възможност да видиш Бога в него. Във всеки човек ще видиш личността на Бога.

Ако обичаш всички хора, само тогава ще познаеш своя Бог. Тогава ще познаеш своя Баща. Когато изучаваш едно растение, виждаш Божествения живот в него. Когато вкусваш един плод, вкусваш Любовта на Бога. Във всичко виждаш живота на Този, Който те люби и по хиляди начини се проявява.

Сега ние сме оставили този истинския живот и вземаме един живот, който не е Негово изявление. Вземем едно животното и без то да иска, отнемеме му живота. Не го питаме съгласно ли е. То иска да живее, пък ние го изяждаме. Не, така не се живее. Големите нещастия, големите болести, неврастенията, охтиката, които се явяват в света, са дължат отчасти на избиването на млекопитаещите и изсичането на горите. Всички болести се дължат на неестественото положение, което си позволяваме в света. Ние си позволяваме това, което не трябва да си позволим, защото нямаме свещено чувство. Ние си позволяваме да отсечем едно дърво, едно растение ей така, само от каприз. Има растения, които са живели 100-150-200 години, а в Америка има растения, които са живели 1500-2000 години. И американците ги изсичат. Но от безразборното изсичане на горите, от безразборното избиване на млекопитаещите, няма страна в света с толкова неврастения и толкова нервни болести, колкото Америка, и няма хора, на които зъбите да са изпадали така. Ще кажете, това е една случайност. Навсякъде законът е същият. Нямаме право да правим това, което си искаме. Трябва да вършим онова, което е в съгласие със законите на живата Природа.

„И прибърза, та слезе, и прие го с радост.” В един стих от Писанието Христос казва така: „Когато дойде Син человечески ще намери ли вяра?” Или когато Син человечески дойде, ще

има ли достатъчно Любов, за да приложат новото Божествено учение? От 2000 години християните вярват в Неговото име. Какво ли не е извършено в името на Христа, но това още не е животът на Христа. Проповядвал се е живият Христос, но не се живее така. Ние искаме един Христос да възкръсне. Не само да възкръсне, но този Христос да възкръсне във всички души и тогава всеки да каже: „В нас живее възкръсналият живот.“ Долу всички насилия в света! Туй разбирам под думите да обичаш Христа, да бъдеш готов да носиш туй знаме. Така навсякъде трябва да се проповядва Божественото учение. Това не е против българската държава. Това не е против българския народ. Ако българският народ възприеме това, което му говоря, народ може да бъде. Ако германският народ го възприеме – народ може да бъде. Ако английският народ може да го възприеме, народ може да бъде. А пък сега ги очаква едно заличаване, както много народи са изчезнали. Ако те не възприемат Любовта, очакват ги страдания, лишения, очакват ги болести. Не че ние искаме тия страдания, но се заражда едно течение на миролюбие и на туй миролюбие трябва да се тури една основа. Всички миролюбци трябва да сложат основата на Братството, а не да говорим едно, а да разбираме друго.

Казваме, че Господ е всемоушен. Ако вашите очи биха се отворили, ще видите, че цялата Земя се намира в друго положение. Когато стане каквото и да е престъпление, милиони души има, които го наблюдават, както наблюдават и онова, което сега става изобщо на Земята. Земята се пече на огън, те седят и чакат, и когато цялата Земя пламне, ще дойде онзи огън, при който в 24 часа цялото човечество ще мине от смърт в живот. И отгоре, и отвътре тази ангелска тръба ще протръби. Тя е тръ-

бата на Любовта и хората като я чуят всички ще се стекат и всичкият този строй, порядък, всички вярвания, всички религии, всичко ще се стопи, всички хора ще се хванат братски, ще се разцелуват, свободата ще бъде пълна, всеки ще вземе свещен жезъл в ръката си, тогава ще вдигнат очите си към Бога и ще кажат: „Благодарим ти, Отче, че си ни дал тази светлина, ние сме готови да изпълним Твоята Воля!”

39. Неделна беседа, държана от Учителя на 10 юли 1932 г.
София- Изгрев

ЦЕННИ МИСЛИ

Ще прочета част от 5 глава от Матей, от 3 до 13 стих.

Ще прочета няколко изречения, които наричам ценни мисли за постижението на един красив живот.

Има две неща в света непостижими. Те са великото голямо и великото малко. Всички хора се намират в стълкновение с тези две противоречия в живота. Някои хора искат да станат големи, не може да станат. Някои хора искат да станат малки и това не може да стане. Нито малък можеш да станеш както трябва, нито голям може да станеш както трябва. Всички хора имат стремеж. Здравият човек има стремеж да бъде здрав, ученият човек има стремеж да бъде учен. Добрият човек иска да бъде добър. Светият иска да бъде свят. Силният иска да бъде силен. Но никой не е могъл да реализира туй, което иска. Защото силният след като реализира силата, задържа ли я? Зад безсилието е силата. Какво седи зад силата? – Зад силата седи безсилието. Какво седи зад доброто? Злото. А зад злото? Доброто. Какво седи зад омразата? Зад омразата седи Любовта. Какво седи зад Любовта? Омразата. Питате какво искам да кажа с това? Туй именно, че зад доброто седи злото. Ако ти не разбираш доброто, ще дойде злото, ако не разбираш злото, ще дойде доброто. Всеки, който не разбира доброто, идва до злото, и всеки който не разбира злото идва до доброто. Щом ти разбираш доброто, до злото не идваш. И щом разбираш злото, ти до доброто не идваш. Значи в неразбирането на нещата има един прогрес възходящ, а в разбирането на нещата има един низходящ прогрес. Може да се доказва това. Един математик може да ви

докаже, че като умножите една въображаема единица 4 пъти сама на себе си, ще получите едно реално число. Един въздушен газ, който е невидим, като го сгъстите 4 пъти, той ще стане чрез налягането видим, той ще се сгъсти. Невидимите неща може да станат видими. Кога? Всички онези предмети, които вървят по права линия, са невидими. Защо? За да видиш какъв да е предмет, той трябва да се отклони от правата линия, или казано с езика на геометрията, да направи едно пречупване, да се образува какъв и да е микроскопически ъгъл. Следователно ще имате една малка рефракция, една сянка се хвърля. Ако няма никакво пречупване, вие не можете да видите нещата. Следователно, всички онези предмети, които имат коефициент единица, са невидими. А всички други предмети с коефициент 2 са видими. Тези, които имат коефициент 3, също са видими. Колкото повече се увеличава коефициентът, нещата стават по-видими. Следователно, първата причина, която е невидима сама по себе си, след като направи едно малко пречупване, тя е образувала закона. Законът, това е едно малко пречупване на правата линия. Следователно, ти виждаш известно ограничение, в което ти вървиш. Законът, след като се е пречупил, той е станал видим – образувал е резултати. Всеки един закон има свои последствия. Сега, това са общи твърдения, но важно е да приложиш един закон. Нали и в моралния свят има закон – закон, който хората могат да изпълнят. Говори се за закон на живота, но и него хората не могат да изпълнят, и вследствие на това, като не могат да приложат закона на живота, хората умират. Когато разберат този закон, ще оживеят. От неразбирането условията на живота хората осиромашават. Като разберат условията, те забогатяват. Богатият, когато не разбира условията

на богатството, той осиромашава. Сиромашът, когато разбира условията на сиромашията, той забогатява.

Сега ще ви прочета изреченията, които някой някога е казал и аз съм ги преповторил. Ще направя една малка корекция тук-там, понеже виждам, че или времето е било развълнувано, или фотографията не е станала правилно, както когато някой фотограф не е избрал добра поза, че светлината не е падала добре и снимката трябва да се коригира, да се ретушира. Сега аз ще ретуширам. Без ретуширане не може.

Тук се казва: „Постигнатият път, изгряващата Истина и постигнатият живот са за мъдреца радост, веселие и мир, щастие, блаженство и доброта.” Аз ще го коригирам и ще кажа тъй: „Пътят, по който изгрява Истината, пътят, в който се постига животът, носи радост, веселие, мир, щастие, блаженство, доброта за разумния човек.” Туй е моята корекция.

Следващото изречение е: „Мисли върху водата, която тече надолу, върху вятър, който вее горе, и върху светлината, която свети навсякъде.”

В четвъртото изречение е казал: „Мисли върху изворите на живота, на знанието и на свободата.” Да го коригираме: Изворите на живота, изворите на знанието, изворите на свободата, извираат от най-високото място. И затова, като няма по-високо място, туй знание никой не може да го коригира. То си остава същото.

„Туй, което не остарява, е дрехата на Любовта. Туй, което не се мени, е дрехата на Мъдростта. Туй, което не се губи, е дрехата на Истината.” Тук е казано нещо, което не може да се коригира.

„Изгряващата звезда показва красотата на нощта, изгрява-

щото Слънце показва славата на деня.”

Туй, което носи съблазън и радост, поле се казва.

Туй, което носи опасност и чистота, планина се казва.

Туй, което задоволява душата, е Любовта.

Туй, което задоволява духа, е Мъдростта.

Туй, което осмисля всичко, е Истината.

Път без прах, Истина без съмнение, и Живот без изпитание, това е безсмъртието, което човек търси.” И така казвам: Как може да бъде безсмъртен човек? Ще намериш път без прах, после ще намериш Истина без съмнение, живот без страдание, и тогава ще станеш безсмъртен. Следователно, този закон вие може да го приложите в живота. Всякога прахът разваля работата на Любовта, съмнението разваля работата на Любовта, страданието и то разваля.

„Тури силния на тъмно, тури слабия в светлина. Тури силния да скърби, тури слабия да се радва. Дай здраве на болния, болест на здравия, за да се радват и двамата. Младостта е дреха на живота. Светлината е дреха на знанието. Свободата е дреха на здравето.” Значи, ако искаш да имаш живот, трябва да бъдеш млад, да имаш тази дреха на младостта, и да я пазиш. Не смятай като дреха да я хвърлиш. Някой път идва някой при мене и ми разправя: „Малко са ми поокаляли дрехата. Може ли да ми дадеш малко пари да си купя един нов костюм?” Виждам, зад този новия костюм седи една мисъл – ще го съсипе. Докато носеше стария костюм, той е бил радостен, но като облече този новия костюм, той ще иде да се продава на младите моми.

„Живот без добродетели е подобен на градина без цветя, на дървета без плод, на майстор без чук, на военен без сабя, на

писател без перо, на художник без бои.

Не търсете това, което не ви трябва, не носете това, което не ви задоволява.

Бъди всякога буден и никога не се впрягай.

Тури хомота на почивка, а силата си на работа. Постави страха на страж на силните.

Постави милосърдието страж на слабите, да ги утешава.

Дружи с това, което не остарява – то е Любовта.

Дружи с това, което не потъмнява – то е Мъдростта.

Дружи с това, което не се ограничава – то е Истината.

Началото на всички неща е Духът.

Началото на всяка проява е Любовта.

Краят, зенитът на всички неща, това е Мъдростта. Истината ги осмисля всичките в едно.

Край има само там, дето престават всички противоречия.

Начало има там, дето всичко е в съгласие. Дето има начало, трябва да няма противоречие.

Светът е място, дето всичко се проверява.

Търси произхода на всички неща, за да намериш Вечния в себе си. Той се нарича силният в силните и слабият в слабите. Безсмъртният в безсмъртните и безсмъртният в смъртните. Любещият в любещите и любещият в нелюбещите. Той прониква всичко. Дето е Той, има живот, там е знанието, там е свободата. То е великата безопасност на всичко.

Посрещни този, който слиза, понеже той носи нещо в кесията си.

Изпращай този, който възлиза, понеже той се е наял и няма какво да ти плаща.

Търси това, което не губи сладчината си.

Търси това, което не губи светлината си.
Не уповавай на безсилието.
Търси мощното, разумното.
Приеми този, който никога не е канен.
Нахрани този, който никога не е нахранван.
На гнило дърво поздравления не давай, нито ортак ставай.
Търси нива, която не е орана, градина, която не е копана и лозе, което никога не е брано.
На път врата не поставяй.
На лед къща не съграждай.
Три неща помни и никога не ги забравяй: Не яж хляб, когато си болен; не вземай пари, когато имаш да даваш, не се закачай с хората, когато си слаб.
Туй, което не се забравя, е вярно.
Туй, което се забравя, е преходно.
Глад без хляб се помни, а с хляб се забравя.
Когато бягаш, носи страха на гърба си; когато се спираш, носи Любовта в сърцето си.
Храни обезсърчения, повдигай падналия.
Обичай житните зърна и всякога ще бъдеш доволен.
Три неща в живота си не избягвай: вода, която тече, вятър, който вее, светлина, която грее.
Три неща дръж в живота си: мир, който почива в сърцето, светлина, която обитава в ума, и радост, която обитава в живота.
Когато изгубиш смисъла на живота си, търси това, което свети; търси това, което гори, търси това, което не се спира.
Ставай рано, когато сиромашията хлопа.
Слушай един съвет: лягай рано, когато богатството тръгва.

Яж, когато пресищането си е заминало.

Почивай, когато гладът е дошъл. Хората не знаят, че гладът в света, това е една почивка.

Не прави надгробни плочи над погрешките си.

Не връзвай звънци на добродетелите си.

В пукната паница ястия не туряй.

С пробита стомна за вода не ходи.

На кон без гем не се качвай.

В къща без покрив не живеи.

В мокро огнище хляб не печи.

Учи се при този, който носи светлината.

Възпитавай се при този, който носи топлината.

Слушай само този, който всякога помага.

Не се мий на река, която глава няма.

Не качвай на връх, който ръце няма.

Туй, което не се уморява, живот е.

Там, където нищо не потъмнява, там, където никога нищо не изгасва, и там, където всякога всички се радват, само там е животът.

Отвори очите си, когато Добродетелта се усмихва.

Слушай, когато Истината говори.

Работи, когато Духът на Мъдростта бъднини чертае.

Път без светлина, къща без врата, река без вода празни работи са.

Светли мисли, чисто сърце, възвишена душа, силен дух приятели за човека са.

Вслушвай се в наставленията на духа си и в упътванията на душата си, за да ти бъде всякога добре. Най-великото, което човек може да направи, е когато власт има – тук ще го кориги-

рам – най-великото е да даде свобода на другите. Най-великото нещо, което човек може да направи, когато Любов има, е да даде хляб на хората. Има два пътя, по които ходят всички живи същества на Земята: пътят на хляба и пътят на водата. Първият път се казва глад, а вторият път се казва жажда. Първият път се казва път на хляба. Хлябът никога не минава по друг път, само по пътя на глада върви. Хлябът посещава само гладните. Водата посещава само жадните. Същият закон е: животът посещава само умрелите хора. Хлябът, водата, представят реалната страна на живота. Когато животът иска да се прояви, той се проявява като хляб и вода. Когато животът отива на гости, той се облича в дрехата на Любовта, която се казва хляб и вода. Когато гладният види дрехата на живота – Любовта, той я съблича и облича, и когато жадният види живота, дрехата на Любовта, той я съблича и облича. Това се нарича жажда. Хлябът и водата, това са проявления на живота, реалната страна на живота. Без тях животът не може да се прояви, или другояче казано, той не може да стане достъпен за живите същества. Живее само този, при когото хлябът и водата ходят. Значи, расте и се развива само този, при когото присъства животът.

Затова казва Христос: „Аз съм живият хляб, слезъл от Небето и живата вода, която извира от човешките сърца.” Когато Христос беше на кръста, каза: „Жаден съм.” Поиска вода. Той поиска това, в което животът се проявява. Има стих, дето се казва: „Там имаше съд, пълен с оцет.” Защо не му дадоха вода? Всичко е безсмислено за живота, който си заминава. Защо тази тежка драма стана вечер? За да покаже, че светлината си отива. Защо става ден? За да покаже, че светлината иде. Туй, което става в Природата, то става навсякъде. При сегашните условия

хората искат да бъдат щастливи. Невъзможно е, по единствената причина, че ти не може да направиш едновременно цялата Земя да се осветява отвсякъде. Понеже е валчеста, трябва да се върти и като се върти, половината ще бъде осветена, а половината ще бъде неосветена. Затуй половината хора са щастливи, а половината нещастни. Но тъй като се върти Земята, за всички има условия да бъдат щастливи. Сега някои от вас може да възразите, че досега не сте били щастливи. Аз отговарям: Спали сте. Нищо повече. Всеки човек, който не спи, в 24 часа има условия 12 часа да бъде щастлив и 12 часа да бъде нещастен. Всички добри мисли, всички добри желания са лъчи на светлината. Когато листата на Дървото на Живота слизат, зимата идва. Когато листата на Дървото на Живота се качват, пролетта идва. Казано другояче: когато ставаш умен, пролетта на живота идва, а когато ставаш глупав, зимата идва. Когато става умен, листата на дървото израстват, когато ставаш глупав, листата падат от дървото.

Когато сиромашията хлопа на вратата, студът се показва.

Когато богатството хлопа на вратата, топлината се показва.

Когато простият царува, прах се вдига.

Когато умният царува, мирът изгрява.

Там дето мравята се дави, човек се забавлява.

Там дето мравята се забавлява, човек спи.

Глупавият слуша с едното си ухо, умният – с двете, а глупавият и от двете не се интересува.

Детето лази, младият се издига, старият сяда, а умореният почива.

Домът е за детето, нивата – за младия, перото – за стария, а леглото – за уморения. Ако ти си в дома – дете си, ако си на

нивата – млад си, ако държиш перото – стар си, ако си на леглото – уморен си.

Търси Любовта, която не се придружава от омраза.

Търси Правдата, която не се придружава от безправие.

Търси Истината, която не се придружава от лъжата.

Търси Мъдростта, която не се придружава от заблудата.

Търси Доброто, което не се придружава от злото.

Това е правият път за човека, за ученика, за вярващия и за посветения.

Тези изречения са храна, която трябва да се сдъвче. Съвременният свят страда от три разбирания. Ние искаме всичко да си уясним, да ни стане ясно. Но виждаме, че цялата Природа прилича на една затворена книга. Всичко в Природата е само твърда храна. Има жидка храна, вода и мляко, но те са за децата. Щом напусне детската храна, всеки трябва да има здрави зъби, здрав ум и здраво сърце. Болният човек е мекушав и иска всичко да му е приятно; това е, защото не разбира живота. Болестта е, която продължава живота. Всеки здрав човек и той боледува, само че здравият човек сменя процесите, болният не може да ги смени; и в здравия човек болестта си съществува. Умният човек може да смени процесите. Не че е лошо човек да бъде глупав. Хубаво е, то е едно голямо забавление. Няма по-голямо нещастие от това да мислиш, че си умен човек и да виждаш, че другите хора не те оценяват.

Представете си един голям философ, който разбира всички тайни на Природата, отива между говедата, но те не дават пет пари за него. Той ще се обиди най-първо, как тези говеда да не знаят, че той е учен човек? Питам какво ще ни допринесат говедата, ако знаят, че сме учени? Дали го познават или не, то

е безразлично. Или какво ме ползва да знаят хората дали съм добър или не? За мен нищо не допринася. Ако знаят, че съм добър, допринася за тях. Защото, ако аз съзнавам, че Слънцето свети, то е за мен, не е за него. Аз трябва да изляза, да ида и да видя, че Слънцето свети и за мен, там е философията.

Ако влезем в живота на страданията, ще разберем, че страданията не са това, което мислим. Сега, разбира се, аз не искам да ви утешавам. Казвам: Всичко онова, което съществува в Природата, вие не може да го измените. Може да измените само онова, което вие сте създали. Някой път вие си създавате някои радости. Има ваши си радости. За пример, турили сте 1000 лева в банката и вече се радвате, като мислите, че сте осигурени. Изгубите ли ги тези 1000 лева, ще скърбите. Вие създадохте радостта, създадохте и скръбта. Какво ще ви допринесат, какво ще ви помогнат хилядата лева? В голямата германска криза с 45 милиарда хората не можеха да вземат един обяд. С 45 милиарда не могат да се нахранят! Смешно беше. Един българин, който внесъл 60 000 марки в банката и казва: „Осигурих се вече, не му мисля много.” След 4-5 години му пишат едно писмо: „Господине, да дойдете да си изтеглите парите, защото не можем да държим специално перо. Тези пари не струват даже и 10 стотинки.” Като отива, той пита: „Какво да правя?” Касиерът на банката извадил, че му дал два милиона марки, за да може да му запазят сметката.

Всички наши разбирания в света днес приличат на туй осигуряване. Всички все се осигуряваме, като съм ходил по Земята, навсякъде виждам все осигурени хора. Царе осигурени, князе осигурени, владци осигурени, попове, философи се осигуряват, проповедници, все осигурени с големи надгробни

плочи, на които пише: „Тук почива един благочестив брат в Христа.” Всички са родолюбци. Велики хора, пък все в земята лежат. Не зная каква е тази философия. Онзи човек, който може да остане в земята, той не е никакъв свят човек, нито родолюбец, никаква сила няма. Това е забавление. Това е една дреха, която е оставена вътре в забравените изби на Бога. Ние търсим умрелите в гробищата. Тази вътрешна мисъл, която имаме в живота, тя ни причинява страдание.

Някои питат какъв е изходът. Изходът е да се върнем към ония постановления, които Природата е турila в свое разпореждане. Вън от тия разпореждания какво седи? Страдания, мъчности, нищо повече. Вътре в едно разпореждане на Природата е благо на човека. Вън от тези разпореждания са всички мъчности, които сега имаме. Хиляди години да живеем на Земята, ще имаме все същия ред на нещата: мъчности, страдания и в индивидуалния, и в семейния, и в обществения живот, и между народите. Този закон е неизменен. Като гледаме цялата човешка Природа, виждаме, че индивидът умира, обществата умират, народите умират и расите умират, всичко туй изчезва. У нас хората има една вяра, че по този път, все таки, един ден ще победим и ще станем господари на Природата. Господар може да стане само онзи, който може да възлюби Природата, да види нейните пътища. Тя не е от глупавите. Съвременните хора говорят за резултатите на Природата. Резултатът, туй което виждате, то не е Природа. Природата, тя е произвела всичките тия резултати. Тя е произвела и хората на Земята. Не може едно гърне да стане господар на грънчаря. Чудни са хората, които искат да станат господари на Природата! Доколкото едно гърне може да стане господар на грънчаря, доколкото една сабя

може да стане господар на военния, дотолкова и човек може да стане господар на Природата. Едно перо може ли да стане господар на философа? То е условие, при което мисълта може да се прояви. Но то не ражда мисълта. Още повече, че всеки момент може да се повреди. Ако туй перо го повредиш, има скъпи пера. Има и скъпи погледи. Казвате: „Какво има в един поглед?“ Има погледи, които струват милиони. Ти си болен, срещне те някой и като те погледне само, ти ставаш здрав. Има поглед, с който само като те погледне някой, и много здрав да си, изгубваш здравето си, разболееш се. Някой ученик е толкова беден, глупав, като го погледне учителят внесе нещо ново в него и оттам насетне ученикът е способен. Има поглед, с който като те погледнат, оттам нататък човек ставаш. Казваш какво има толкова в един поглед? Много нещо има.

Всяка една мисъл, изказана навреме, всяко едно желание, изказано навреме, носят живот в себе си. И всички неща, които са проявени ненавреме, те носят смърт. Затуй има един закон: Всяка добра мисъл, която дойде в ума ти, не я отлагай. Каквото дойде, направи го! Туй малкото, микроскопическо може да е, и посред нощ да е, стани да го направиш. Да приведа един пример. Един беден човек се молел на Бога за пари, след три дни един глас му казва да стане и да тръгне по улицата. Той вървял до едно място, препънал се и паднал на пътя. Казва му гласът: „Туй, на което се препъваш, вземи го на гърба си, занеси го вкъщи.“ Занася го. Това е неговото богатство. Намира туй, което искаше. Тъй щото, може да го събудят посред нощ, да се препъне, да го вземе на гърба си и да го занесе вкъщи.

Казвам: Старите възгледи в света, това са забавления, които ние вече сме минали. Никой човек отсега нататък не може

да бъде щастлив със своите стари възгледи. Ти не въздишай за старата Любов, която си е заминала, не мисли за нея. Ти дръж новата Любов, която сега иде. За старото Слънце, което е светело преди милиони години, не прави въпрос, но за Слънцето, което сега свети, мисли. Идеята, която трябва да имаш за великото, за човешкия дух, всички тия философски възгледи, които хората може да имат, са хубави, но за мен в света няма противоречия. Ако някой ми каже, че еди-кой си е безверник, казвам: Зад него седи вярващият. Зад безверниците седят вярващите, а зад вярващите седят безверниците. Вярващите хора раждат безверниците, и безверниците раждат вярващите. Всеки вярващ има шанс да се обезвери; всеки обезверен има шанс да стане вярващ. Всеки, който се е озлобил, има шанс да се яви Любовта в него; и всеки, който е любил, има шанс да се прояви омразата в него. Туй се повтаря в историята по един и същи начин. Тя е една органическа обстановка за нещата. За мен е ясно. Ако аз на един човек, при най-добрите си желания, му дам едно хубаво ядене, но той има язва в стомаха си, ще му причиня болка. Той ще каже: „Откъде се намери туй ядене?” При всичкото добро желание, аз ще му причиня известни страдания. Казвам: Да не беше му дал. Не давай на този човек от хубавото ядене, да седи гладен, а пък онзи, който има здрав стомах, нахрани го тъй, както трябва да благодари. Всички хора са добри хора, гладният човек е лош човек. Не храни сития, нахрани гладния. Като казвам „лоши хора,” аз не го вземам в смисъл, че те самите са лоши, но някой път се изменя състоянието на човека. Ние искаме да направим хората добри, което е невъзможно. Ние искаме някой път да направим хората лоши, и то е невъзможно. Нито е възможно да направиш човека до-

бър, нито е възможно да направиш човека лош. Невъзможно е по единствената причина, че ти не знаеш законите на Природата. Какви са тия закони? Нашите заключения, които сега имаме за живота, това са детински възгледи. За всеки човек ти може да станеш лош, щом не изпълниш неговото желание, и за всеки един човек ти може да станеш добър, като изпълниш неговото желание. Но то е пак временно. Ти, като наготвиш днес, си добър, а като не наготвиш утре, си лош. Затуй, на това основание никой никого не може да обиди. При всичкото му добро желание да угоди някому, не може. Когато дойде Любовта, как ще му угоди? Ако можех да бъда буден през целия си живот, да изпълнявам неговите желания, и един ден съм заспал, недоволен е. „Как си посмял ти да спиш, когато аз дойдох?“ По някой път аз се чудя на тези разбирания. Някой човек, без да ми е дал нещо, изисква от мене. „Ти, казва, трябва да ме слушаш.“ Онзи, когото трябва да слушам, то е Природата. Тя ни е дала нещо, нея трябва да слушаме.

Не зная кой кому е дал. Никой нищо не ми е дал. При сегашния живот, всички искат. За пример, ние говорим за морал. В какво седи моралът? При едно морално общество, ако хората вярват в Бога и имат истинска вяра, те не трябва да умират. Щом умират хората, в един народ има нещо криво. Щом правят престъпления, има нещо, което куца в морала. Ако има болести, има нещо, което куца в морала. Ние може да го извиняваме, че причина са условията. Не, няма причина. Тия условия ние ги създадохме. Ако не искам някому да дам хляб, макар да има милиони, казвам: Нямам разположение към него. Не че нямам разположение, аз зная коя е причината, защо не искам да му служа. Той човекът се влюбил в една мома, дал

й среща, трепти да я види, аз съм дошъл в това време и той казва „нямам време”. Не че няма време, но той е ангажиран със своята възлюбена. Ако той разбираше щастието на живота, той трябваше да послужи. Аз съм, който нося тяхното щастие. Защото ако те не ме угостят, не може да имат моето благословение. На тия двамата млади, аз нося бъдещата им съдба. Ако те ме нагостят, всичкото мое благословение ще бъде с тях. Аз ще бъда беден, а те ще бъдат щастливи. Ако не ме нахранят, аз ще бъда богат, а те сиромаси. Такъв е Божият закон. В дадения случай аз наричам всеки един човек светия. Ето какво разбирам под думата „светия”, ето какво е моето обяснение. Всеки човек влюбен в някоя мома, е светия. Всички влюбени момци и всички влюбени моми са все светии. Но ако не нахранят бедния, който иде при тях, работата им се забърква. Ако го нахранят, светии остават. Ако не го нахранят, съвсем се забърква кашата и изгубват своето светийство.

Много мъчно днес се възпитават хората. Моисей учи евреите, учи ги: Така рече Господ, иначе рече Господ, но евреите не го и чуваха. Когато дойде Христос – така рече Господ, иначе рече – но Го разпънаха. Сегашните християни казват, тъй казал Господ, но ако дойде Христос те отново ще Го разпънат. Войната в 1914 година беше едно разпятие на Христа, нищо повече. Сега иде Христос и казва: „Всички онези, които са разпъвали, ще бъдат разпънати. Нито един няма да остане, който няма да бъде разпънат.” И тогава, като бъдат всички разпънати, кой кого ще разпъва? Няма да има кой да ги смъкне от кръста. Те ще предадат дух на Бога и ще се оправи целият свят. Всички ще кажат: „В Твоите ръце предавам духа си.” И тогава ще се свърши. Вие казвате: „Страшна е тази работа!” Не, не е страшна за мене.

Тя е благословение. Страшна е сегашната безпътица, в която живеем. Имаш един приятел, който те обича, утре те намрази и не иска да те види. Не иска да те срещне! Омразата, това е страшното! В името на Бога, онзи, който обича Бога, онзи, който обича Христа, казва: „Ти си еретик, ти не обичаш Бога.” А той обича Бога и с Господа се разговаря! Често много хора ми казват: „Не си прав, когато проповядваш.” Казвам: Искам да се поуча от вас. Какво е последното известие от Небето? Какво пишат последните вестници горе? „Че вестници в онзи свят има ли?” Има, но не такива, които лъжат. Четете вестниците там. Чудни са хората. Там имат вестници, университети имат, училища имат, църкви имат. Такива, каквито хората не са сънували. Казвате: „Тия неща са въображаеми.” Не, онова, което умира, не е реално. Реално е да влезеш в една църква, дето хората не се карат никога, дето проповедниците без пари служат; тя е реална църква, която кара болните да бъдат здрави, сиромашът да бъде богат, глупавият да стане умен. И за училищата е същият закон. Няма ли такива училища, ние сме в един преходен свят. Туй е правото. Аз не мога да си изменя мислите. Когато някой ми говори за оня свят, казвам: Аз съм във вашия свят на реалността. Православният ме пита: „Какво мислиш?” Един ден, когато залезе Слънцето и изчезнат сенките, аз ще се върна в реалното. В сенките ще почивате. Като се яви реалността, те пак ще се проявят. Вие, като не разбирате законите, не мислите, че сега може да намерите реалността в света. Реалността отдавна е във вас. Вие играете роля на онази съвременна жена, която се оженила за един мъж и не го харесва, сравнява го с другите мъже и казва, че на мъж не прилича. Щом не е мъж, тя няма право да се жени. Щом се е оженила,

тогава да не говори.

Ние допускаме в себе си известни заключения. Казваш: Празен е животът. Че каква логика има в това? На какво основание е празен животът? Аз мога да направя живота пълен на всекиго. Преди няколко години един набожен човек идва при мене и казва: „Обезверих се, то е празна работа да се молиш. Работа не ми дават. Нещастен съм. Намразил съм попове, проповедници, всички съм намразил. Загубих вяра в църквата, в поповете, във всички.” След като му дадох една почетна сума, нахраних го хубаво и той казва: „Ще ме извиниш, не зная в какво настроение на духа бях, но има нещо красиво, хубаво в живота, приятно ми е. Ти ме погледна някак тъй.” Как съм го погледнал? „Ти ме посрещна, послужи ми.” Казвам: Утре може да се изменя. Втори път като дойдеш, ще те набия. Аз съм от тези, първият път – приятелски, после не давам нищо, после пак приятелски. Какво ще мислиш тогава за мене? В началото не е така, както после. Ти тъй ще си кажеш: „Хубавото е в живота!” Ти мислиш сега с каква цел съм ти помогнал. Аз ни най-малко не искам да повярваш в Бога. Аз се радвам, че ти си се обезверил в своите лъжи. Аз се радвам, че ти си се обезверил в своите лъжливи приятели. Ти ще намериш приятелите си в себе си. Казвам: Не мисли само за това на теб да ти правят добро. Иди и ти да правиш добро. Намери по-нещастен от тебе, помогни му, да видиш как ще се измени твоят живот. Туй е философия. Това, да ти говорят, че има някъде някакъв друг свят, туй го остави. Като идеш там, ще провериш. Туй, което не виждаш, не вярвай. Такова изречение е твърда храна. Човек е длъжен да бъде верен на себе си. Никога не трябва да измени на себе си. Външните условия не са толкова силни, че

да изменя на себе си. Аз трябва да бъда над условията отгоре. Хората не трябва да бъдат в сила да изменят моя характер. Това е тяхно мнение. Нито са длъжни, нито имат право да ме хвалят. То е тяхна работа. Ако ме хвалят, то е за тях, ако ме корят, пак е за тях. Разбира се, не е така лесна работа човек да посреща мъчнотиите в живота. Съществува една философия, един вътрешен смисъл в мъчнотиите, защото страданията са за силните натури в света. Страданието, когато ти го превъзмогнеш, то ще ти донесе едно велико благо. Най-великата радост, която имаш, ако не си я разбрал, тя ще ти донесе най-голямото страдание. Защото в най-голямата Любов, ако ти имаш някой, който да те обича, след туй те очаква най-голямото страдание, което може да те сполети. Една жена разчита на мъжа си; утре той ще намери друга и ще я напусне. Ще ви дам един пример, едно разрешение, което аз съм изследвал. Тук преди години имаше един господин, той беше евангелист; оженва се за една жена, която свършила американско училище. Оженват се, но не могат да живеят двамата. Различават се в своите възгледи. Той биел жена си и тя ми разправя своята опитност. Съблича я, изпъжда я въвн, тя се моли, а той казва: „Не те искам, да се махнеш оттук!“ Един ден, казва тя, в мен стана промяна, като че се превърна сърцето ми, намразих този мъж и му казах: „Отсега нататък аз ще ти покажа коя съм. Аз не те искам!“ И този непреклонен юнак оттам насетне започнал да плаче, коленичил пред жена си, молил се пред нея, той плаче, тя го изпъжда. Той станал като дете. Тази слабата жена, която мъжът изпъжда, после тя го изпъжда. Как ще си обясните туй? Това е един факт. Тя искаше да го обясни. Аз ѝ казвам: Не го обяснявай. И да го обясняваш, не може да се обясни. Човек, който прави зло

на другите хора, той все едно прорязва своите артерии и изтича кръвта му, а щом изтече кръвта, той ще отслабне. Стават такива процеси, и в духовния свят става един физиологичен процес. Пушат ти кръвта и изтича твоята сила – обезсмисля се животът ти, не ти стига ума за нищо. И най-силният човек, който така постъпва, ще се обезсили. Един фатален закон е, никой не може да избегне от него. Затуй казвам: Силен е онзи, който помни в ума си, че всякога трябва да бъде абсолютно справедлив, любещ, съзнание да има. Не да удовлетвори желанията на хората, но да бъде справедлив спрямо другите хора, както към себе си.

Като дойде някой при мен, аз държа едно правило: което правя за себе си, правя го и за другите. Той иска да му дам печена кокошка. Казвам: Не мога да ти дам печена кокошка, понеже и на себе си не съм направил. Туй, което съм направил за себе си, мога да направя и за другите. Туй, което на себе си не правя, не го правя и за другите. „Може да ми дадеш малко винце.” На себе си винце не съм дал. „Ами лачени обуца?” На себе си не съм турил лачени обуца, и на тебе не мога да дам. Туй, което за себе си съм направил, съм готов да го направя и за тебе. Но туй за себе си никога не го правя. „Ти си фанатик.” Покажи ми твоята свобода. Я ми дай 20 лева. Ти, който не си фанатик, аз ти казвам: Извини моята погрешка. „Ти не разбиращ.” Много добре, аз съм готов да приема това. Но какво е твоето разбиране? Аз съм готов да тръгна с тебе. Аз съм човек, който търси Истината.

Казвам: Тази Истина аз отвсякъде я събирам, както златните зрънца. Аз считам, че човек може да намери Истината. Истината иде от всички хора. Във всеки човек може да намериш

една Истина. Във всички хора има една малка Истина. Готов съм да я изследвам. Ако искаш да ме забавляваш, готов съм да те изслушам. При всичките противоречия, които ще кажеш, готов съм да те изслушам. След туй питам: Ти можеш ли да търпиш моите противоречия? След като ми кажеш всичките твои злини, аз може да те набия тъй хубаво, че ще излезеш с разкъравен нос. Аз ти казвам моите възгледи. Правилни ли са? Ти казваш: „Не!“ Някой изведнъж те ритне, няколко тояги ти слага, простре те на земята. Той си казва своето мнение. Казва: „Аз имам особено мнение.“ Той прави критически разбор на своята мисъл, с критика те поваля на земята. Трябва да знаем, че ние се намираме в един относителен свят. Съдбата има две остриета – едното острие е за нас, а другото за хората. Тя еднакво засяга без разлика всички. Трябва да се пазим от двете остриета на съдбата. Тя е безпощадна, но не е груба. Ако ти си умен, някой път ще туриш нещо на тия остриета, че като замахне съдбата, да не те засяга. Аз мога да им туря един калъф както на нож. Някой път ще отида при нея и ще я позалъжа малко, ще ѝ кажа: „Много си добра. Аз съм слушал за тебе много добри работи. Бих ли могъл да видя твоя нож, колко хубаво е направен? Отличен е! Сега желая да ти туря едно възнаграждение за ножа, вземи го за един спомен“ – и ще туря калъфа. И след туй съдбата като маха, не може да реже. Това е фигуративно казано, може да се отнесе до езика. Човешкият език е съдба на човека. Ти със своя език определяш своята бъдеща съдба, нищо повече.

Сега е топло времето. Вие се изпотявате и казвате: „Искаме да ни извините.“ Няма да ви извиня. Аз не искам да ме извинявате, понеже без пари слушахте. Не взех нищо. Пък и вие

като ме слушате, и вие даром давайете. Аз даром, и вие даром. Вие без пари ме слушате, и аз без пари ви проповядвам. Аз ви похвалявам, че без пари ме слушате. Вие трябва да ме хвалите, че и аз без пари ви говоря.

40. Неделна беседа, държана от Учителя на 4 септември 1932 г.
София- Изгрев

ИСТИННАТА ЛОЗА

Ще прочета част от 15 глава от Евангелието на Йоана.

В онова, което ще прочета, аз внасям нещо и искам да знаете кое е същественото и кое е вмъкнатото. „Аз съм истинната лоза”, на която сме насадени. Всички добри пръчки са, които дават добър плод. Отец ми е земеделецът, който обработва по нов начин. Всяка пръчка в мене, която е насадена, която принася плод, Той я отрязва. Той я наглежда, а всяка, която не дава плод, очиства я съвършено, изхвърля я навън. Вие сега сте добре очистени, отрязани сте добре. Пребъдете в мене, той както лозовите пръчки пребъдват на лозата. Но тъй както лозовата пръчка не може да принесе плод от себе си, ако не пребъде на лозата, така и вие, ако не пребъдете в Мене, не може да дадете плод. „Аз съм лозата, вие – пръчките. Който пребъдва в Мене и Аз в него, той принася плод много. Защото без Мене не може нищо да сторите.”

Днес вашата работа стои като тия на добрия гостилничар, който една сутрин бил уморен и писал на вратата: „Днес съм уморен, неразположен съм, клиентите да си търсят храна на друго място”; обаче към 10 часа поправила му се работата, решил се пак да готви.

Има една черта в живота, аз я наричам най-красивата черта. Няма да ви кажа коя е. Но ще говоря за нея. Ще говоря по единствената причина, че тя е, както казвам, най-красивата черта. Не може да ви кажа коя е, защото за да ви я кажа, трябва да ви обясня, трябва да ви кажа Истината. В дадения момент не може да ви се каже Истината. Казвате: „Как не можеш да

кажеш Истината?” Не мога да кажа Истината. Сега, я ми кажете вие колко тежи Слънцето? За да ви кажа Истината, трябва да претегля едного и да кажа колко тежи. Сега може ли да ми кажете Слънцето колко тежи. Може 10 години да го теглите и след 10 години да кажете: Вие искате да кажете Истината, но не може да се каже Истината за Слънцето. Няма учени хора. После друг въпрос. Аз като говоря, те може да са казали нещо невярно и почнат да ги бесят. Защо и аз да мина с тях? Днес ми дойде една нова мисъл. Искам да я сготвя. Човек трябва да се научи да мисли. Не че не мислят хората, но те имат един лесен начин за готвене. Когато готвачът не е добре разположен, той гледа набързо да сготви. Трябва да знаете, че всички клиенти, които ядат, са професори. Веднага си дават мнението. Казват: „Така не се готви, това е буламач. Ако ти продължаваш да готвиш така, няма да стъпим в гостилницата втори път.” Готвачът, макар да е един авторитет, вие казвате, че той трябва да бъде като някой професор. Какво място заема професорът в един университет? Той е един готвач. Студентите, които го слушат, те са клиенти. Ако професорът говори умно, те ще дойдат да го слушат и казват: „Хубаво говори професорът, ще дойдем и друг път.” Но щом не е наготвил, казват: „Този професор не го бива.” Дават си мнението. Всички говорят за професора, никой не говори за клиентите. Питам колко пари струва професорът без клиентите, пък и колко струват клиентите без професора. Това е едно математическо съотношение. Казвате: „Пет пари не струваш.” Но и ти без него пет пари не струваш. Водата пет пари не струва в дадения случай без тебе, но и ти без нея пет пари не струваш. Много пъти вие задавате въпроси и казвате: „Нека ми се каже Истината.” Има известна Истина, за която

10 години, 20 години трябва да чакате да ви се каже. Казвате: „Сега какво още излезе от мене?“ Много сложна работа. Най-първо трябва да взема в съображение колко тежи и тялото ти. Колко хляб има в тялото? Какво мнение имат за човека клетките на това тяло, какви съображения имат. После трябва да взема в съображение какъв е обемът на стомаха ти. Какви са неговите разположения. Какво е неговото обществено мнение, богат ли е, сиромаш ли е, силен ли е, слаб ли е. След това трябва да взема във внимание неговите съседни държави. Какви са белите дробове, имат ли пари, нямат ли пари, могат ли да гарантират. След туй другата държава трябва да взема във внимание каква е главата на човека, какви са дробовете, какъв е стомахът. След туй ще взема външните условия. И след 1000 години, като изследвам всичко, ще се произнесе. Един сложен въпрос. Вие казвате, еди-кой си е гадател. Той може да е гадател. Той може да гадае по този начин. Но когато ги бесят, аз не искам на бесилката с тях заедно. Някой път казвате: „Отличен човек ще излезе.“ Вярно е, ще излезе, но ако работи, ако не работи, нищо няма да излезе. Казва: „Ти и без да работиш, ще излезе нещо.“ Пак ще излезе нещо, но воня ще излезе, нищо повече. Преди няколко дни, запушил се нашият канал на миялника. Водата вместо да тече навън, връща се. Назад и навън мирише. Минавам аз. Един казва: „Запушил се е каналът.“ Друг казва: „Напълнила се е с вода долу ямата и мирише.“ Бъркат вътре, още повече мирише. Каналът не се поправя. Каналът нищо не иска да знае и казва: „Днес съм решил да не пушам нищо.“ Обаче, онези, които са мили, турили са икономия, турили пепел, всичко туй. Казват: Каналът носи, а каналът от икономията и пепелта, от всички тези утайки се задръстил още повече, кюнците нищо не пу-

щат. Всичко навън, ние сме господари на положението. Един брат казва: „Ако се е напълнил и на мястото, дето отива водата, трябва да се направи нов кладенец.” Казвам: Сериозна работа, пет-шест метра да се копае, ще мине цяла седмица. Разровихме канала оттук-оттам, и най-после намерихме, че икономията била виновна за задръстването, направихме дупка и тръгна водата. Това показва, че онези, които са мили, не са били умни, трябвало да пускат само чиста вода. Аналогията: всеки си има по един миялник. Някой път с водата минава пепел, минава и икономия, задръства се каналът. Вие не знаете де се е задръстил каналът, долу или не.

Сега трябва да се правят разумни изводи в света. За пример, вие искате един човек да има добро отношение към вас. Питаме един учител как трябва да се поддържа духът в училището, че то е неразбрана работа. Какво иска да каже – духът на училището? Казвам: Тази е нова идея. Самото училище няма никакъв дух, аз не виждам никакъв дух. Училището за мене е една ограда. Там са учителите и учениците, никакъв дух не виждам. Виждам хора, които се движат. Сега в преносен смисъл, ако се каже как трябва да се поддържа доброто здраве на организма. Там вече имаме една теория, която е вярна в следното отношение. В туй отношение най-малките същества знаят на Земята как да поддържат своя организъм. Ще трябва светлина, въздух, храна, дрехи. Те са, които поддържат доброто здраве. Сега, ако вземете училището като един организъм, клетките, това са учениците. Учителите – външното общество, държавата, всички тия неща са свързани с училището. Следователно, за да извадиш едно правило, как трябва да поддържаш духа в училището, трябва да си правил опит, как да се

поддържа доброто здраве в тялото. Ако знаеш как да го поддържаш, по същия начин ще знаеш как да поддържаш духа на училището. Най-първо трябва да поддържаш духа на своята глава. Главата ти не трябва да бъде болна. После трябва да поддържаш добро положение на дробовете, те не трябва да те болят. Не трябва да усещаш никаква тежина. И най-после стомахът не трябва да те боли. Някой път човек в живота се е обезверил. Той иска да знае има ли Господ в света или няма Господ. То е една теория. Има право да пита този човек. Господ е много обикновена дума. Това значи туй първично същество няма господар. Има ли Господ тук в света или няма? Когато се говори за Господа, ни най-малко не се разбира Първичната Причина, която е създала всичко. Може да е същество второстепенно, третостепенно, четвъртостепенно, и то да минава за Господ. Та главата не е ли един Господ за човека, дробовете не са ли един господар, стомахът не е ли един господар. Нека се откаже стомахът да работи, да видиш какъв авторитет има. Ти си професор, ти си цар, но ако стомахът откаже да те поддържа, ти скоро ще дадеш царството си. Ако главата ти се откаже да те поддържа, ти скоро ще дадеш професорството си. Четири-пет пъти като те боли главата, не може да мислиш, ти не може да преподаваш никакви лекции. Сега да приведем. Главата, дробовете, стомахът, в математиката това са неизвестни числа. Делите едно на едно, колко дава – едно. Две делено на две, колко дава? – Едно. Три делено на три, колко дава? – Едно. Четири делено на четири, колко дава? – Едно. Всяко число, разделено на себе си, все по едно дава. Ако делите две на едно, ще даде две. Ако делите три на едно, ще даде три. Въпросът малко се усложнява. Ако делите три на две, колко ще ви даде?

– Ще ви даде едно и половина. Питам сега: Онези, които разсъждават, математиците, по някой път изказват една тайна. Ако делите две на едно, ще даде две. Ако делите две на две, дава единица. Ако делите две на три, ще даде две трети. Ако делите три на две, ще даде едно и половина. Какво се разбира под думата деление? Какво разбирате под едно и половина? По един механически начин, вие процесите ги обяснявате, но съвсем друг резултат имат. Ако вие построите света на механически правила, вие ще имате каци, бъчви, ще имате един винарник, пълен с вино. Ако построите света от органическо гледище, ще имате растителното царство, но ако го построите от психологическо начало, ще имате разумни същества. Следователно, тия трите процеса – механически процес, органически процес и психически процес, ще имате три различни резултата. Следователно някой казва: „Как е направен светът?“ Искам сега да обясня психологическите процеси по механически начин. Такава аналогия не може да се тегли. Понеже между частите в един механически процес нямат никаква вътрешна връзка. Единствените връзки са обръчите отвън. Вие имате една държава, имате закони. Държавата е създадена по механически начин. Докато съществуват законите, има ред и порядък, но когато външните обръчи са отмахнати, всички тия части на кацата се разглобяват. На всяка една държава щом обръчите отвън изчезнат, тази държава отвън се разкапва. Какво лошо от това, че се разкапва една каца? Туй показва, че онези, които са били задължени да поддържат този ред и порядък, са били невнимателни, оставили са обръчите да се разпокъсат. Та дохождаме до един органически процес. Ако процесът е правилен, всичките дървета са зелени. Ако се прекъсне този процес,

всички дървета започват да изсъхват. Туй съхнене не е по желанието на Природата. Някой друг елемент или някои външни фактори са влезли. Може да е по желанието на някои малки буболечици. Следователно дърветата съхнат не по желанието на Природата. Вие няма какво да обвинявате Природата, но ще се разправяте с тези малки буболечици. Трябва да им кажете или да си вървят, или да имате знанието и веднага ще ги изпратите, ще освободите дървото от тях. Вие се интересувате защо по някой път хората се прозяват. То е все същият въпрос. Защото хората боледуват. Защо хората заспиват? Защо вниманието им не е съсредоточено? Който няма съсредоточено внимание, той не може да го съсредоточи. Съсредоточеното внимание всякога остава съсредоточено. Разточеното остава всякога разточено. Между чувствения свят и умствения свят има допирни точки. Но щом чувствения свят се намеси в умствения свят, веднага умът става разсеян. Човек е винаги разсеян, понеже обектите на чувствения свят са по-силни, привличат вниманието, човек се раздвоява и не може да мисли. Казвате за някой човек: Няма той сили? Когато отидете при някой банкер да вземете пари от него, той мисли, той смята колко пари да ви даде в заем. Това е мисъл. Че не е ли все същото? Когато един вълк хване едно агне и мисли откъде да го започне. Отдето да го започне, той има съображения. Мислите ли, че един вълк, който изтърбушва една овца, няма съображения, нима един каспин, като заколи едно животно, не мисли как да го изчисти. Това е преносно. В един процес, дето хората измират, само един живее, какво добро се допринася на света? Представете си такова нещо. Една овца е заразена от чума или от някоя друга болест. Заколят я и един гостилничар я сготви. Вие сте едно

общество от хиляда души и се нахранват, мислите ли, че вашето положение е спасено? Мислите ли сега, че известни идеи, ако се внесат у вас, няма същата отрова да ви отрови. Под ново разбираме всичко онова, което носи живот, което гради, то е ново. А всичко онова, което събаря, всичко онова, което разстройва живота, то е старо. А пък когато говоря за старото, старите книги и идеи, разбираме доброто, което е преживяно в миналото. То е пак ново. Истината в нашата мисъл не може да бъде стара. Сега съвременните хора искат да подобрят своето икономическо положение. То е най-лесната работа. Много лесно е да подобрите положението на един човек. Във всеки едно-го от вас се крие тайна сила. Човек може да развие своята чувствителност. Има известни закони, не искам да ви разпращам, понеже имам известни задължения. Природата за мене е разумна. Тя ми е поверила известни тайни и аз нямам право да разкривам нейните тайни, нито да давам ключовете на хората да бъркам в нейните каси. Следователно, ако тя ми позволи, може да дам. Казвам: Мога ли да дам този ключ? Ако каже, че мога, ще го дам. За касата може ли да говоря? Как се отваря тази каса, мога ли да кажа? Има в човека една тайна сила, и ако вие бихте знаели да боравите с нея, ще знаете къде има злато, сребро, скъпоценни камъни, ще идете там, ще си вземете малко, няма какво да огъвате сухите корички от хляб, нито да носите скъсани обувки, но след като разкриете тези тайни в Природата, има закон, всеки който е кредитиран от Природата, не му се позволява на такси да се вози. После не му се позволява да има повече от три костюма, от три шапки. Вие сега може да запитате защо е така. Чудни са хората – защо е така? Аз да ви кажа, смешната страна в съвременния живот седи в следното.

Сега в странство, в Париж, в Лондон, в Берлин, където и да е, има един обичай, някой човек е беден, не може да си купи един костюм, струва 10-15 хиляди лева, а той има 500-600 лева, взема си дрехи назаем, облича се с обувки, с цилиндър, види го някоя мома, влюби се в него. Питам, тази мома умна ли е, която се е влюбила в този момък? Тя казва: „Много представителен.” Казвам: Много представителен, но всичко е чуждо, утре като съблече дрехите, той пак е сгушен, дрехите турил ги в книгата. Защото ако не е честен, втори път на заем дрехи не се дават. Питам тогава: Ако една мома се влюби, туй е лесно. Но за влюбването имаме особено мнение. За мене всички онези хора, които са се влюбили, вървят в тъмно, без никаква цел, и пътят, по който вървят, има трапища. По един, по два, по три метра, че като се върне влюбеният на сутринта, ще го видиш, че все е охлузен някъде. Или ръката, или кракът изкълчен. И затова влюбеният е все неразположен. Сърцето го боли. Няма по-лошо от влюбването. Друг е въпросът да обичаш. Ако човек вечерно време ходи, без да падне в някой трап, за него казвам: Очите му са отворени. Вече съвременните хора са започнали да гледат къде стъпват, особено които са се парили от влюбването. Веднъж в своите изследвания срещнах една жена, тя ми разправяше своя опит. Казвам: Мога ли да го кажа на моите ученици? – „Може, но не ми казвай името.” Тя каза: „Аз съм отвисоко, благородно произхождение. Но не знаех какво е Любов. Такива работи не знаех. Млади момци се явяваха, но пет пари не давах за никого. Ожених се и живях с мъжа си 10-15 години. Един ден се влюбих в един хлапак, чудя се на себе си, аз ли съм или не. Защо го обичам и аз не зная. Но постоянно седи в ума ми, безпокои ме. Седна да спя, за него мисля,

стана, за него мисля, непрекъснато ми е в главата. Окъсани му дрехите, ще мисля за окъсаните му дрехи. Скъсани му са обувката, шапката, търся да му купя нова шапка, да му купя нови дрехи. Купувам му нова шапка, пак лошо, турям му нови обувки, пак лошо, наготвя хубаво, все лошо. Чудя се какво да правя, я ми дай един съвет.” Още не съм й дал съвет. Не е подигравка, много сложен въпрос. Тя разправя как се е измъчвала с този труден въпрос. Ако аз бях на твоето място, и аз не бих знаел какво да правя, и аз се чудя, и ако бях на мястото на хлапака, пак нямаше да зная какво да направя. Аз вземам нещата тъй: хлапакът, това е един стар осиромашал аристократ, който външните условия са го изменили, но вътрешните условия той си ги има запазени в него. Той отвън пет пари няма, но вътре има високо мнение за себе си, от това не се е освободил. Искам да ви наведе на една мисъл, върху която да мислите. Вие обвинявате света, защо така е създаден. Има едно обявление дадено от Природата. Всички умни хора в света, които знаят да дадат своето мнение как да се преустрои светът, понеже тя е намислила да строи един нов свят и иска да има мнението на учениците. Всеки да си даде проекта. Всичките несгоди на света, неразбиранията между мъже и жени, учители и ученици, всички да си дадат проекта, съобразен с разбиранията им, всичко туй ще се вземе под внимание. Онези, които не разбират работата, казват: Господ ще оправи света. Това е залъгване. Господ ще оправи света, тъй както онзи, който карал воловете си целия ден и казал: „Ха днес ще работим, пък довечера, в дома ще си почивате и на другия ден ще си почивате.” Но не почива волът. И като умре волът, одере му кожата и я продаде.

Сега в Природата ние не трябва да приложим нашите въз-

гледни и да обвиняваме Природата за онова, което на ум ни е идвало. За съвременните престъпления, отклонения, несгоди и страдания, тя даже не е помисляла, и тя по някой път изследва, изучава сегашните причини. Тя знае причините, но ни най-малко не са били в нейния проект, но понеже тя има един разумен път за самовъзпитание, оставя хората да видят последствията на своите теории, да учат и след туй да каже: Ето вашият път. Толкова години страдате, ето моят път, по този път ще вървите.

Та казвам сега: Пътят, по който ние искаме да преобразим своя живот, пътят, по който искаме да преобразим съвременното общество, той е крив. Това е един кърпеж, каквото и да правят хората, това е само един кърпеж. Каквато и идеална страна да се внесе, то е все едно да внесат идеалният строй между болните хора. Идеален строй, но кой ще слугува? Хиляда души болни, но десет души, които шетат. Питам тия, здравите хора, и те трябва да почиват. Този вика, онзи вика, дайте това, дайте онова, тия хора не са в състояние на всички да направят услуга, при всичката си добра воля. Друг един въпрос: една идея, която е съгласна със законите на Природата, тази идея трябва да се подеме от всички разумни същества. Тя трябва да бъде присърце. Еднакво трябва да любим и всички трябва да подкрепят тази идея. После, благото трябва да бъде благо, еднакво за всички, според степента на тяхното развитие. Всички може да участват в тия вътрешни блага. Има някои неща сега, които вие може да проверите. Когато аз говоря за духовния свят, аз имам строго определена идея, не идея която съм създал, но идея, която съществува в Природата, която има свое място. За пример, хората не са най-разумните същества в света. Освен

нашата Земя има други светове в света, които са населени от същества, които са хиляди пъти по-интелигентни от хората, седят много по-високо от нас. Аз не искам туй да го приемате, то не е въпрос на вяра. Когато видя нещо хубаво, за мене е безразлично дали хората го виждат или не. Аз се радвам. Че мога да ходя, също се радвам. Срещам един сляп, той тук се блъсне, там се блъсне и казва: „Лош е светът.“ Аз зная причините защо се блъскат тук и там. Като казвам, ходя, значи не съм сляп, виждам. Тъй не се виждам никъде. Между мене и тебе разлика има. Ти се блъскаш, пък аз не се блъскам. Може причините за мъчнотиите да седят в обществото. Може един народ да измъчва друг народ. Цялото човечество е измъчено. Питам: Де са мъчнотиите?

Искам да сведа въпроса дотам: Как може да си помогнете по един разумен път? Може вие да опитате следното правило: ти си болен, най-първо в тебе се явява желание да повикаш някой доктор. За да дойде един доктор, той трябва да бъде последното лице, което трябва да дойде. При един краен резултат ти викаш лекар. Най-първо нещо, което болният трябва да направи, е да живее между здрави хора. Човек, който живее между здрави хора, болен никога не може да бъде. Всеки, който заболява, той влиза в една болна среда. Туй мога да докажа с факти. Ако вие живеете в една област блатиста, мочурлива, пълна с влага, или дето ветровете имат особено влияние, тия хора постоянно страдат. Условията не са благоприятни. Какво трябва да направите? Най-първо трябва да излезете из тази област, да се аклиматизирате. Най-първо трябва да се аклиматизирате. Тези, лошите условия не може да се отстранят.

Казвам: Най-първо трябва да бъдете с хора, които имат

здрави тела. Здравият човек се отличава с това, че от него излиза ухание, както от някой плод или като от някое цвете, от роза, като от узряла праскова. От здравия човек лъха голяма свежест. Той като отmine, усещаш подем, приятно ти е. Здравият човек като го срещнеш, усещаш нещо приятно. Като се здрависваш с него, усещаш една хубава идея. А болният човек като го срещнеш, ти си неразположен оттам насетне.

Питам: В един свят между болни хора, какво щастие очаквате? Когато телата не са здрави или у някои хора сърцата са болни, те се безпокоят за нищо и никакво. При всичките безпокойства отвън, ти трябва да имаш едно прекрасно настроение на ума и на сърцето. Мисълта ти да бъде всякога светла и да кажеш: „В света един ден всичко ще се оправи.” Някой път се зададе от запад или от юг, или от север, или от изток, откъдето и да е някоя силна буря, ти мислиш, че ще стане някой катаклизъм, катастрофа, някакво прежедие, мислиш, че ще стане. Нещо страшно. Че къщата ще се срути. Но след един-два часа всичко отминава, пречисти се небето. Питам сега: Кой оправи небето? За онези облаци, които минават през вашия живот, ти не се безпокой. Това е облак, гръмотевица, тя ще мине, ще замине и ще се оправи. Ще се оправи, понеже има един, който да ги оправя. Ако нямаше кой да ги оправя в света, то самият свят не би съществувал. Питам тогава всички майки и бащи, кой заставя страхливата кокошка, която от сянката си бяга, кой я заставя да мъти яйцата и да излюпва пиленцата? Вие ще кажете, това е инстинкт. Няма никаква разумност там. Тя е най-висшата разумност. Кокошката, докато отглежда децата си, тя е умна. Щом ги отгледа, нейната разумност дохожда до първоначалното положение, до обикновено положение. Сега хората са

неразумни, когато страдат. Най-богатите хора са най-глупави. При страданията си хората са умни, мислят, сериозно мислят. Особено при сиромашията се явяват известни условия и ти се налага да мислиш. По този начин ти придобиваш една сериозна мисъл. При сиромашията се явяват големи страдания, които дават мисъл.

Целта ми не е да ви залъгвам. Аз не съм и за това, че страданията човек трябва да ги носи и да се примирява. Аз с болестите не се примирявам, и със сиромашията не искам да се примирявам. Трябва да сеядя по-горе от богатството, по-горе от сиромашията, аз трябва да сеядя по-горе от страданието, нищо повече. Туй е човекът. С нищо човек не трябва да се подкупи. С никаква радост не трябва да се подкупим. Ако едно страдание дойде да ме подтикне да мисля, добре дошло е. Ако и една радост дойде да ме подтикне да мисля, добре дошла е. Страданията са пробен камък, за да се покаже колко духът е силен. Пробният камък показва какви са нещата в същината. В себе си какви са. Сега вие не смесвайте това с вашите разсъждения, които сега имате. Всичко, което имате сега, аз да ви дам една картина, на какво мязат съвременните хора. Вие имате една хижа горе в планината, отлично построена, дърва имате, храна имате, покривки, одеяла имате. Имате 35 градуса студ, но онзи, който е направил хижата, забравил да тури една кутия кибрит, с кибритени клечки. Отивате горе в хижата, всичко е на мястото си, но най-важното, огън нямате. Вие не носите кибритена кутия. Вие сте недоволни, че в хижата не намирате всичко, кибрит нямате, аз, който идвам, нося кибрит, давам ви една кибритена клечка, не две. Една кибритена клечка е достатъчно.

В съвременната наука, в този живот на индивидуализъм, ние сме в състояние да подигнем своя живот, т.е. да станем съработници на Природата вътре. Да бъдем добри чиновници на Природата. Тя всекиго точно оценява. След туй всичките хора може да се кооперират, има един вътрешен закон, който ще изучавате тепърва. Любовта, обичта е връзката между хората, да се опознаят, да работят заедно. Когато двама души се обикнат, те трябва да разпределят труда, да си помагат. Ако вие не си помагате, никаква Любов няма между вас. Любовта иде да разпредели труда, Любовта иде да разреди богатата, да направи живота сносен. Любовта не иде само да ни облече отвън, да ни угои. Ако е за угояване, свините са най-угоени. Ако е за щастие, най-щастливите хора аз ги намирам в кръчмата. Който пие последен, той вдига ръката и казва: „Да живее“ – нищо не се разрешава, туй не е разрешение. Аз не намирам тия неща за лоши, но казвам, по този начин въпросите на живота не се разрешават. Младият момък, който е намерил една красива мома, не е намерил своето щастие, и младата мома, която е намерила красивия момък, не е намерила своето щастие. Младата мома, която е намерила силния момък, не е намерила своето щастие. Той я налага час по час. Пък и красивият, и той я налага. Ако аз съм една мома, аз бих се оженила за най-слабия момък, който е хилав, за да може аз да го бия. Ако аз мисля да бъда силен, и той да работи за мене, аз да съм силен, аз да работя и ти да гледаш от мене. Щом искаш той да работи заради мене, или щом той гледа от мене как аз работя. Казвам: Как хората разрешават въпроса? Право ли е или не е право? Единият въпрос си има поне едно свое разрешение. Защото аз виждам един мъж, който бие жена си, той е отличен тъпанар. Жената е отличен тъпан

и тъпанджията е на място и тъпанът е на място. Сега някой може да направи възражение и да каже: „Ти мислиш така, но не е на твоя гръб.“ Дали е на твоя или на моя гръб, безразлично е. Ако е на моя гръб, ще ми причини благо, аз ще позная дали е Истина или не.

Всеки човек може да поддържа своето верую и старите възгледи, колкото иска. Защото върху старото се гради новото. Всяко нещо е на мястото си. Обичта е на мястото си. Казвам: Туй е право, по простият начин не се говори. Една жена не трябва да бъде бита. При сегашните условия има нужда от биене само върху тъпан, и то при известни условия. Дето няма нужда от тъпан, няма да го бием. В сегашния свят има много инструменти и най-различни. Природата е направила един малък инструмент, ларинкса – малка гласна ципица е ларинксът, но какво ли не прави? Вижте и славея, какви постижения може да има, а пък човек къде е по-високо от славея.

Та най-първо онова, което ние сме изследвали, не е най-разумното. То дори в известен смисъл е най-глупавата работа. Ние сега се намираме в един пробен свят. Добрият шивач първо ще скрои дрехите от хартия, от тънка хубава хартия, след това ще ги скрои от плат и после ще ги шие. Ние сега се намираме в един пробен свят, дето кроят и шият дрехи от хартия. Отсега нататък, като видим, че пробните дрехи са добри, тогава ще ни ушийт истински дрехи. Виждам, че дрехарите са добри хора, те шият истински дрехи. Аз лесно познавам дали едни дрехи са ушити добре или не, добър шивач ли ги е ушил или не. Ако има в дрехата свобода, добра е, ако няма не е добра. Ако кацата има обръчи, добре е, ако няма обръчи, не е добра. За мене кацата, това е една мода.

Сега аз може да ви кажа една Истина, но колцина от вас могат да я проверят? Знаете ли какво подразбирам под вяра? И като ви кажа, че няма да стане нищо, пак да вярвате. Разправяше ми един българин, който направил един опит в Америка. Аз казвам какво нещо е вяра! Неговият приятел бил „реален философ” – понеже в Америка философия не съществува, там съществува много реален живот. В Америка като идеш, трябва да се опретнеш да работиш, ако работиш, ще изкараш прехраната си, ако не работиш, ще се намериш в едно много трудно положение. Един ден приятелят ми казва така: „Много пъти си ми говорил, че има целесъобразност. Аз съм в тежко положение, съвсем загазих. В едно училище вечерно време ходя, на един имам да давам 20 долара, на друг имам да давам 30 долара. Нямам пари!” „Ще дойдат”, му казвам. „Отде ще дойдат? „Искам да работя, нямам работа, от Небето няма да дойдат.” Аз му давам кураж, но гледам в джоба си. Тия 30 долара аз ги имам. Казвам му: „Ти ще имаш парите! Като ги получиш, пиши ми едно писма. Всичко ще имаш! Вярвай! Ако не ги получиш, не преставай да вярваш, пиши пак. Пиши едно писмо!” Чакам седмица, две, три, нямам писмо. И си казвам: Дали не се отчая, дали не се хвърли отнякъде? След три седмици получавам писмо, в което ми пише: „Вчерашният ден беше най-щастливият ми ден! Имам пари да платя дълга си и ми остават 20 долара. Като се върна, ще ти разправа, не мисли за мене.” И досега не съм го срещнал. Моите 30 долара останаха в джоба ми. Как става това и аз не зная.”

Вие казвате, че това е едно съвпадение. Да ви разправа друг един пример. Имало едно момче, което ходило да търси работа по банки, натук - натам, но никой не го приемал да работи

нещо. Един ден минава по една улица и вижда една красива млада мома. Той я поглежда само, нищо не иска. Тя обърнала внимание на погледа, който ѝ отправил този момък и казва: „Като ме погледна, стана ми приятно. Никога не съм виждала такъв поглед.” Без той да знае, тя се заинтересувала от него, и заради този поглед му дава средства, той отива да свърши някое училище. Той казва: „Не знам как я погледнах, и то само веднъж, и оттам насетне ми тръгна, от този час всичко ми върви.” И на момата ѝ провървяло, и на него му провървяло.

Имаш ум, който ти е даден от Бога, ако не можеш да изпратиш една възвишена мисъл, за какво ти е този ум? В дадения случай прати тази мисъл и тя ще те спаси. Прати едно хубаво, благородно чувство, силата е там. Всички други неща са второстепенни. Ако не можеш да направиш една вътрешна връзка, тя няма да ти коства нищо, но там седи пробният камък. Всичките хора се разколебават в това: като дойдат до едно място, до вратата на Любовта, започват да питат дали този ме обича или не. Питаш ли, ти не си на правия път. Престанеш ли да питаш, ти си на правия път. Остане ли да питаш обича ли те или не, въпросът не се разрешава с питане. Онзи, Който те обича, за теб е разрешил въпроса преди ти да питаш. Писанието казва: „Преди да попросите, Господ ще ви даде туй, което искате.” Преди ние да попросим, Той вече го е направили за нас. Преди ние да потърсим нашето щастие, Бог е предвидил, Той е насочил нашия ум по правия път, по който ние трябва да вървим. Сега хората се отклоняват от пътя на правата мисъл. Ти трябва да мислиш, ти трябва да чувстваш, да вървиш в правата посока. Ти имаш идеал, не се отклонявай от него. Може да срещнеш сиромашия, може да срещнеш

подигравки – не се отклонявай! То е все едно, като отиваш в едно село и кучетата лаят, и ти да спреш на средата на пътя, да не продължиш, защото те лаят. Те нямат лошо разположение. Вятър може да духа или слънце може да грее, това са второстепенни работи, ти не обръщай внимание на външните условия. Казвам, ако водата дойде във вашата градина, не си давайте всичката важност, че тя прави това от обич към вас. Тя идва по своя наклон. Вие казвате: „Той, вятърът ни охлажда.” Казвам: Той не дохожда по вашия ум, и топлината също, и водата, те не дохождат по вашия ум. Ще мине време, докато дойдете да разберете онова, което е същинската им причина. Тия неща са посторонни. Ако някой човек се усмихва, не мисли, че той се усмихва на тебе. Ако някой плаче, не мисли, че той плаче за тебе. Ще ви приведа един пример. Един гръцки свещеник, който държал една отлична проповед, гледа един от слушателите плаче и си казва: „Затрогнал се е от моята беседа.” След като свършил проповедта, пита го: „Кой пасаж от моята беседа те заинтересува?” Той му казва: „Господине, - свещеникът имал хубава брада – едно време имах хубав пръч, много го обичах, той умря. Като погледнах вашата брада, спомних си за пръча и ме заболя.” Ти си мислиш едно, а то излиза съвсем друго. Ако аз не съм затрогнат от Истината, аз не мога да зная как се затрогват хората. Ти най-първо виж дали си ти затрогнат от тази Истина. Другите хора могат да се затрогнат дотолкова, доколкото ти можеш да се затрогнеш. Истината за мен е велик закон, който съществува в света. Той е пробният камък. При всяка несгода, при всяко нещастие, при всяка несрета и мъчение, като помислиш за нея, твоята мъчнотия се разрешава. Казваше ми един студент: „Един професор ме беше наро-

чил да ме скъса, каквото и да правех, беше ме нарочил този професор, намерих се в чудо. Едно от двете трябваше: или да напусна университета, или да направя една беля, да пребия този професор. Търсех среден път.” Един ден той решава да приложи закона на Истината. Отива при професора и казва: „Господине, ако ми направите услуга, ще ви слушам. Аз съзнавам, че туй, което искате от мене, не мога да го зная. Има нещо, съгласен съм с вас. И вие сте прави. Аз разбирам, че предмета, който преподавате, трябва да го знам, както го изисквате. Но има нещо, което ми пречи. Ако вие сте на моето място, какво ще направите? Искам да бъдете снизходителен към мене. Аз съм готов да ви послушам. Ако ми кажете да напусна университета, ще постъпя както вие ми кажете. Ако ми кажете да не държа изпит, каквото ми кажете, ще го направя. Кажете ми един начин.” Професорът казва: „Слушай, ще се уреди, това не е мъчен въпрос.” И оттам насетне неговото отношение към студента се изменя. Казвам: кое изменя? Истината в него го измени. Влезе друго едно същество между професора и студента. Професорът вече мисли другояче за студента. До това време те се гледаха като мишка и котка, а оттам насетне между тях се създаде една вътрешна връзка. Истината е нещо, което може да повдигне реномето на студента в ума на професора и да промени неговото мнение и отношение към студента. Ако туй става в душата ви, вие сте в пътя на Истината. Ако туй става в ума ми, аз съм в пътя на Истината. Ако туй не става във вашия ум, туй е само едно предисловие. Ето едно практическо гледище. Каквото и да мислим, има много въпроси да разрешаваме. Трябва да се радваме, че ние сме едва в предверието. Пробните костюми ние още не сме носили, онези, хубавите

костюми да се облечем както трябва. Или казано другояче, да се облечем в онзи живот на безсмъртието, да се облечем във всички хубави възможности, когато човек ще има всичките постижения, които са необходими за неговата душа. Туй за бъдеще трябва да се реализира. Сегашният свят както е нареден, той може постепенно да ни води към желаната цел. Нали ви казах, че няма да ви казвам много. Ключовете не мога да ви ги дам, но ви казах един пример, ако идете при този професор и му кажете: „Аз искам да постъпя тъй, както ти ми кажеш. Ако ми кажеш да напусна университета, ще го напусна.” Ето един начин, дето може да разрешите една от великите задачи на вашия живот. Между професора и вас ще настане едно хубаво отношение, между Природата и вас ще настане едно хубаво отношение, вие ще почнете да гледате с друго око на нея, и тя ще гледа с друго око на вас. Природата ще внесе нов елемент в живота ви. Това е човекът, това е новото, което сега иде в света.

41. Неделна беседа от Учителя, държана на
18 септември 1932 г., 10 ч.с.
София – Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Живот, светлина и свобода	7
2. Покрива и изправя	43
3. Запечатаната книга	72
4. Когато беше по-млад	103
5. Ако всичкият свят спечели	127
6. Вечният порядък	156
7. Доброто семе	183
8. И видя там човек	210
9. Живейте разумно	233
10. Малцина избрани	254
11. Творители на словото	280
12. Прие го с радост	301
13. Ценни мисли	324
14. Истинната лоза	346

Учителят Беинса Дуно

**ЖИВОТ, СВЕТЛИНА
И СВОБОДА**

Неделни беседи
серия XV / III том
1932 г.

Второ издание

Набор Яна Попянева

Коректор Венета Максимова

Предпечатна подготовка и печат
„Симолини 94“

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ЖАНУА’98”

Тел. 02/ 987 87 30

www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-078-7